சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு

1

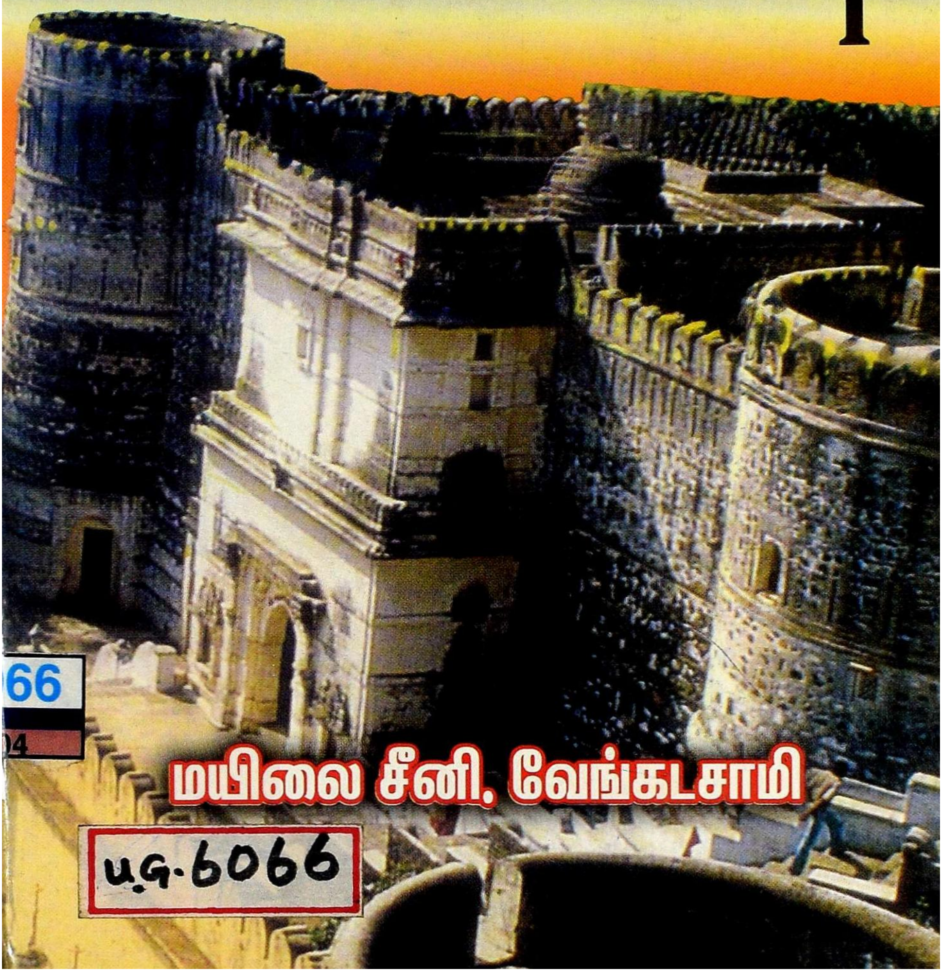

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி

66
04
ப.G.6066

சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு

முதல் பகுதி

ஆசிரியர்

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி

பதிப்பாசிரியர்

புலவர் **கோ. தேவராசன்,** எம்.ஏ., பி.எட்.,

செயலாளர், தமிழ் வளர்ச்சிப் பேரவை, சென்னை

வெளியிடுவோர்

எம். வெற்றியரசி

மனை எண்–9, கதவு எண்–26,

ஜோசுப் குடியிருப்பு, ஆதம்பாக்கம்,

சென்னை - 600 088.

தொலைபேசி : 22530954

நூல் விளக்கக் குறிப்பு

நூலின் பெயர்	:	சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு – பகுதி 1
பொருள்	:	வரலாறு
ஆசிரியர்	:	ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி
பதிப்பாசிரியர்	:	புலவர் கோ. தேவராசன், எம்.ஏ. பி.எட்.,
முகப்பு அட்டை	:	ஓவிய அரசு சுப்பு
மொழி	:	தமிழ்
பதிப்பாண்டு	:	முதல் பதிப்பு – 2003
பக்கம்	:	232
எழுத்து	:	11 புள்ளிகள்
மொழி	:	தமிழ்
நூலின் அளவு	:	டெம்மி
தாள்	:	வெள்ளைத்தாள்
கணிப்பொறி அச்சு	:	எல்.கே.எம். கம்ப்யூட்டர் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 17, ✆ 2436 11 41
அச்சிட்டோர்	:	குமார் அசோசியேட்ஸ், சென்னை-14
விலை	:	ரூ.85-00

நன்றி உரை

சங்க காலம் தமிழர்களின் பொற்காலம். உலகம் வியந்து பார்த்த காட்சிகளை வரலாறு நமக்கு உணர்த்துகிறது. கல்வி நலமும் செல்வ வளமும் பெற்றுப் பண்பாட்டுச் சிறப்புடன் தலைநிமிர்ந்து வாழ்ந்த காலம் நம்மால் மறக்க முடியாதது. வாழ்ந்த தமிழன் இன்று வீழ்ந்தது ஏன் என்று எண்ணிப் பார்க்கத்தக்க உணர்ச்சியினை வரலாற்று ஏடுகள் நமக்கு ஊட்டக் காணலாம்.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தமிழர் வரலாற்றை ஆராய்ந்தவர். தமிழ் இலக்கியங்களைத் துருவித் துருவிப் பார்த்துப் புதிய உண்மைகளை வெளிப்படுத்தியவர். திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் துறவியாக வாழ்ந்தும் தமிழினைத் துறக்க முடியாத தமிழ் உணர்வாளர். பல ஆயிரக்கணக்கான பக்கங்களை எழுதி அன்னைத் தமிழுக்கு உழைத்தவர்.

சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றினை நன்கு ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ள திறத்தை இந்நூல் முழுவதும் காணலாம். இந்நூல் இரு தொகுப்புகளாக வெளிவருகிறது. **இது முதல் பகுதி.**

இந்நூலின் பதிப்பாசிரியர் மாட்சிமை நிறைந்த பெரும்புலவர் கோ. தேவராசனார் அவர்கள் மயிலையாரின் நூல்கள் தமிழ் மக்களிடையே பரவ வேண்டும் என்று உழைத்து வருபவர். அவர்களுக்கு மனமார்ந்த நன்றி.

இன்றைய இளைஞர்கள் எழுச்சி பெறுவதற்கு வரலாற்று நூல்களைப் போல் ஊக்கம் அளிக்கின்ற கருவிகள் இல்லை. கடந்த கால வரலாறு எதிர்காலத்திற்கு வழிகாட்டக்கூடிய தலை சிறந்த பாடங்களைக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் உடையவை. ஆகவே மொழி நலமும் இனநலமும் காக்கப் படுவதற்கு இந்நூல்கள் பெருந்துணை புரியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பதிப்பாளர்

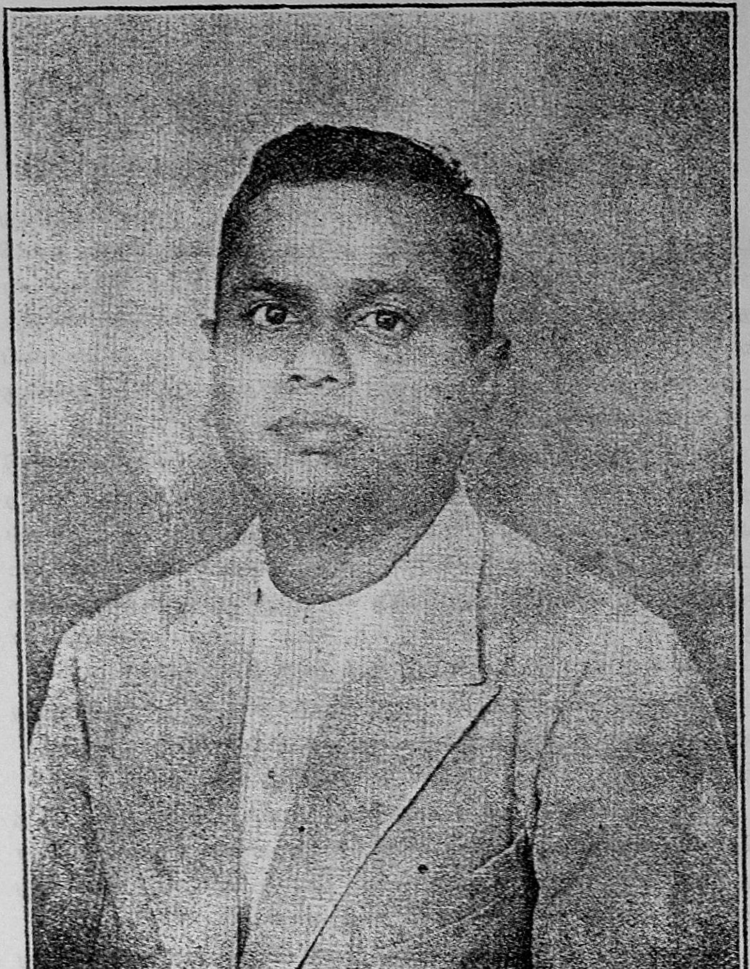

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்
இளமைத் தோற்றம்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்
முதுமைத் தோற்றம்
1900 - 1980

பதிப்புரை

புலவர் கோ. தேவராசன், எம்.ஏ.பி.எட்.,
செயலாளர், தமிழ் வளர்ச்சிப் பேரவை, சென்னை.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின் மாபெரும் பங்களிப்பானது வரலாற்றுத் துறைக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள அரும்பணியேயாகும். வரலாற்று ஆய்வுக் கென்று ஒன்பது அரிய நூல்களை அவர் எழுதியுள்ளார். அவைகளேயன்றிப் பல்வேறு இதழ்களில் வரலாற்றுத் தொடர்பாக நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார்.

"சங்க காலத் தமிழக வரலாறு" என்ற தலைப்பில் புதிய நூலொன்று இப்பொழுது வெளிவருகிறது. இந்நூல் மயிலையார் ஆய்வு செய்து எழுதிய ஐந்து வரலாற்றுக் கட்டுரைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. அவை: 1) அடிப்படைச் சான்றுகள் (கல்வெட்டு), 2) சேரர், 3) சோழர், 4) பாண்டியர், 5) இலங்கைத் தமிழர் என்னும் பொருள் பற்றியனவாகும். இவ்வைந்து கட்டுரைகளும் இரு பகுதிகளாக நூல் வடிவில் இப்பொழுது வெளிவருகிறது.

இம் முதற் பகுதி, அடிப்படைச் சான்றுகள் (கல்வெட்டு) சேரர் எனும் இரு கட்டுரைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது.

அடிப்படைச் சான்றுகள் (கல்வெட்டு) "சங்க கால வரலாற்றுக்கு" அடிப்படைச் சான்றுகள் வரிசையில் முக்கிய இடம் பெறுவன பின்வருமாறு. அவை, 1) சங்ககால இலக்கிய இலக்கணங்கள், 2) அயல் நாட்டார் எழுதிய குறிப்புகள், 3) புதை பொருள் ஆய்வில் கண்டவை, 4) கல்வெட்டு என்பனவாகும்.

சங்க கால வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள், எங்ஙனம் எவ்வளவில் துணை புரிகின்றன என்பதை ஆராய்ந்து மயிலையார் இக்கட்டுரையை வரைந்துள்ளார்.

மயிலையார் கல்வெட்டு, சாசனம், தொல்லியல் போன்ற துறைகளில் தனி முத்திரை பதித்தவர். வாழ்நாள் முழுவதும்

இத்துறையில் ஆய்வு செய்து அனுபவம் பெற்றவர். அவர் எழுதியுள்ள "சங்க காலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்", "சாசனச் செய்யுள் மஞ்சரி" போன்ற நூல்களே இவற்றுக்குப் போதுமான சான்றுகளாகும்.

இனி இக்கட்டுரையில் மயிலையார் கூறிய கருத்துகளைச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

மயிலையார் கூறும் பொதுவான செய்திகள் பின்வருமாறு:

"கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு எந்த வகையில் அடிப்படைச் சான்றுகளாய் உதவுகின்றன என்பது நோக்கத் தக்கது. சங்ககால அரசர்களின் பெயர்களும், சில அரசர்களின் உறவு முறைகளும், சில வாணிகர்களின் பெயர்களும், சிலரது வாணிகப் பொருள்களும், சில சங்ககால ஊர்ப் பெயர்களும், அக்காலப் பட்டங்கள் சிலவும், கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. மற்றும் சில பழக்கவழக்கங்களையும், நாம் கல்வெட்டுகளிலிருந்து விளக்கமாகப் பெற முடிகிறது."

மயிலையார் "மீனாட்சிபுரம்" கல்வெட்டுத் தொடங்கி, "மால கொண்டா" கல்வெட்டு ஈறாக இருபத்தைந்து கல்வெட்டு களை ஆய்வு செய்துள்ளார். அவைகளிலிருந்து சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றிற்குப் பயன்படும் பல குறிப்புகளைத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். மேலும் சங்ககால எழுத்தியல் வரலாற்றையும் ஆராய்ந்துள்ளார். அவர் ஆய்ந்து கண்ட முடிவுகளில் சில:-

1. சங்க நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் காலம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியது. அக்கால எல்லையில் சமண மதம் தமிழ் நாட்டில் செழிப் புற்றிருந்தது. அம்மதம் மக்களாலும் மன்னராலும் மதித்துப் பேணப்பட்டு வந்தது.

2. மதுரையைச் சுற்றிலுமுள்ள குன்றுப்பகுதிகளில் சமண முனிவர்கள் பலர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் கி.பி. 470இல் மதுரையில் "வச்சிரநந்தி" என்பவர் தலைமையில் "திரமிள சங்கம்" என்னும் ஓர் கூட்டமைப்பினை உருவாக்கினார்கள். பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பலவும், சங்ககாலத்தை அடுத்த காலத்தில் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருந்த இவர்களின் முன்னோர்களே சங்க காலக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

3. பெண்களும் துறவு பூண்டு, சமணத் துறவிகளோடு நோன்பிருந்தனர். அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு, உறையுள் போன்ற அடிப்படைத் தேவைகளைப் பொது மக்களே முன்வந்து உதவினர்.

4. கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை முதலான கோட்பாடுகள் தமிழகத்தில் வேரூன்றுவதற்குச் சமணத் துறவிகளே காரணமாய் இருந்திருக்கின்றனர்.

5. தமிழ்நாட்டுச் சமண சமயத்தில் வடநாட்டுச் சமண சமயம் போன்று பெண்களைத் தாழ்வாகக் கருதும் மனப்போக்குக் காணப்படவில்லை.

6. மொழியியல் நிலையில் சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள், தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் சில விதிமுறைகளுக்கு இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன.

7. கல்வெட்டுகள், தமிழ்மொழிக்கே யுரிய சிறப்பெழுத்துகளான ழ, ற, ன ஆகியவற்றிற்குத் தனிக் குறியீடுகளைப் பெற்றுத் தமிழ்மொழிக்கென்று தனி எழுத்துகள் இருந்ததைக் காட்டும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

இவ்வாறு சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் மக்கள் வரலாற்றையும், மக்கள் பேசிய மொழியின் வரலாற்றையும் அறிய உதவுகின்றன என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இனிச் சேரர் வரலாற்றைக் காண்போம்.

சேரர் வரலாறு

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் சங்ககாலச் சேரர் வரலாற்றை ஏறத்தாழ நூற்றுப் பதினைந்து பக்கங்களில், பல்வேறு சான்றுகளுடன் அரிய ஆய்வு நூலாகப் படைத்துள்ளார். சேரர் வரலாற்றைப் படைப்பதற்குப் பதிற்றுப்பத்தும், புறநானூறும் பெருந்துணையாக இருந்தன. பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் சேர அரசர்கள் பதின்மரையும் அவர்களது உறவு முறைகளையும் தெரிந்துகொள்ள முழுவதும் பயன்பட்டது.

பதிற்றுப்பத்தில் முதல் பத்தும், கடைப்பத்தும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இடையில் உள்ள எட்டுப் பத்துகளே கிடைத்துள்ளன. கிடைத்துள்ள எட்டுப் பத்துகளில் எட்டுப் புலவர்கள் எட்டுச் சேர அரசர்களைப் பாடியுள்ளனர். இந்த எட்டுப் பேர்களில் ஐந்து பேர் ஒரு கால்வழியினராகவும் மூன்று

பேர் மற்றொரு கால்வழியினராகவும் இருந்தனர். அவர்கள் உதியன் கால்வழியினர் என்றும், அந்துவன் கால்வழியினர் என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

சேர நாட்டில் அடங்கியுள்ள பகுதிகள் குட்டநாடு, குட நாடு, பூழிநாடு, குன்ற நாடு, மலை நாடு, கொங்கு நாடு, பொறை நாடு முதலியனவாகும். இதில் அயிரை மலை, நேரிமலை, செருப்பு மலை, அகப்பாக் கோட்டை, உம்பற்காடு, நறவுத் துறைமுகம், முசிறித் துறைமுகம், தொண்டித் துறைமுகம் ஆகிய இடங்களும் அடங்கும். சேரநாட்டில் உள்ள கருவூர்ப்பட்டினமே, சங்க நூல்களில் காணப்பெறும் வஞ்சிமாநகரம் ஆகும். இனி சேரநாட்டை ஆண்ட சேர மன்னர்களை முறையாகக் காண்போம்.

உதியனின் கால்வழியில் வந்த அரசர்கள்

1. உதியஞ்சேரல்:

இவன் சேரன் செங்குட்டுவனின் பாட்டன். வீரமும் கொடையும் இவனது வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. பதிற்றுப்பத்தில் இவனைப் பற்றிப் பாடிய முதல் பத்துப் பாக்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

2. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

இவன் செங்குட்டுவனின் தந்தை. இவனைக் குமட்டூர் கண்ணனார், பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலில் இரண்டாம் பத்தில் பாடியுள்ளார். இவன் இமயத்தில் சேரர் குடிச் சின்னமாகிய வில்லைப் பொறித்தவன். 58 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தவன்.

3. பல்யானைச் செல்குழு குட்டுவன்

இவனைப் பாடியவர் பாலைக் கௌதமனார் என்னும் புலவர். இவர் பாடல் பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. சிலகாலம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்து விட்டுப் பின் துறவு பூண்டான். இவன் உம்பற்காட்டில் சேரர் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான்.

4. களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல்

இவன் செங்குட்டுவனது மாற்றாந்தாயின் மகன். இவன் தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். தாய் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி. இவனைப் பாடியவர் காப்பியாற்றுக்

காப்பியனார். இவர் இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. இவன் நன்னன் என்னும் மன்னனைக் கொன்று அவன் கைப்பற்றியிருந்த பூழி நாட்டைத் தன்னாட்டுடன் சேர்த்துக் கொண்டான். பேராற்றல் வாய்ந்தவன்.

5. கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்

இவனே சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் சேரன் செங்குட்டுவன் ஆவான். தந்தை இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன். தாய் சோழன் மணக்கிள்ளி. இவனைப் பாடியவர் பரணர். இவர் இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் மூன்றாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. இவன் செய்த போர்கள் கணக்கில. இவன் மூன்று முறை வடநாட்டின் மீது படையெடுத்துப் பகைவரை வென்றவன். இவன் முதல் முறை சென்றபோது இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்தான். இரண்டாம் முறையாக வடநாட்டுப் போரில் வென்று தன் தாயாரைக் கங்கையில் நீராட்டி வந்தான். மூன்றாம் முறையாக வடநாட்டில் போரிட்டுக் கனக விசயர் தலையில் கண்ணகிச் சிலைக்குக் கல் சுமத்திக் கொணர்ந்தான். இவன் கடற்போர் செய்வதில் வல்லவன். இவன் கண்ணகிக்குச் சிலை செய்து கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்தபோது, விழாவிற்குப் பன்னாட்டு அரசர்களும் வந்து கலந்து கொண்டனர். அவர்களுள் இலங்கை அரசன் கயவாகு மன்னனும் ஒருவன் ஆவான்.

6. ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

இவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன், தாய் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகள். அண்ணன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல். இவன் செங்குட்டுவனுக்கும் இளையவன். இவனைப் பாடியவர் பெண்பாற் புலவர் காக்கைப் பாடினியார் நச்செள்ளையார் ஆவார். இவர் இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் ஆறாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. இவன் மலைநாட்டை வென்றவன்.

அந்துவன் கால்வழியின் வந்த சேர அரசர்கள்

7. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்

இவனது தந்தை அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை. தாய் பொறையன் பெருந்தேவி. இவனைப் பாடியவர் கபிலர். இவர்

இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப் பத்தில் ஏழாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. இவன் சிறந்த வள்ளல்.

8. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

இவனுடைய தந்தை செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன், தாய் பழநி மலையை ஆண்ட பதுமன் மகள். இவனைப் பாடியவர் அரிசில் கிழார். இவர் இவன் மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. இவன் அதியமானின் மகன் எழினியோடு போரிட்டுத் தகடூரை வென்றான். இவன் 17 ஆண்டுகள் அரசாண்டான்.

9. இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

இவனது தந்தையின் பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை. தாயின் பெயர் அந்துவஞ்செள்ளை. இவனைப் பாடியவர் பெருங்குன்றூர் கிழார். இவர் இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. பெருங்குன்றூர்க் கிழார் இளஞ்சேரல் போர்ப் பாசறையில் இருந்தபோது கண்டு பாடினார். இவன் காவிரிப் பட்டினத்தி லிருந்த சதுக்கப் பூதத்தை வஞ்சிக்குக் கொண்டுவந்து சாந்தி விழா நடத்தினான். இவன் சோழ, பாண்டியரைப் போரில் வென்றான். இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பின் நாடாண்ட சேர அரசன் யார் என்று தெரியவில்லை.

பிற அரசர்கள்

புறநானூற்றில் கூறப்படும் சில சேர அரசர்கள் பின் வருமாறு:

1. சேரமான் வஞ்சன்

இவன் பெருவீரன்.

2. சேரமான் மாரி வெண்கோ

இவன் காலத்தில் மூவேந்தர்களும் ஓரிடத்தில் மகிழ்ந்து நட்புறவோடு கூடியிருந்தனர். இதனை ஔவையார் குறிப்பிடு கிறார். மூவேந்தர்களும் தமிழ்நாடு முழுவதையும் ஒருமைப் பாட்டு உணர்வுடன் ஆள முனைந்தது இவன் காலத்தில்தான்.

3. சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் கரிகால் பெருவளத் தானுக்கும் போர் மூண்டது. போர் வெண்ணி என்னும் ஊரில்

நடைபெற்றது. போரில் கரிகால் வளவன் வெற்றி பெற்றான். கரிகால் வளவன் எறிந்த வேல் சேரலாதன் மார்பில் பாய்ந்து முதுகில் கழன்றோடி விட்டது. இதனால் தன் முதுகில் காயம் பட்டதை அறிந்த சேரலாதன் போரிடுவதை நிறுத்திவிட்டான். போர்க்களத்திலேயே வடக்குத் திசையை நோக்கி அமர்ந்து உயிர் துறந்தான்.

4. சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன்

இவனது நாட்டுப் பரப்பு தமிழகத்தின் தென் பகுதி முழுவதும் பரவியிருந்தது. இவனே வானவரம்பன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை முதன் முதலில் பெற்றான்.

5. சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

நரிவெரூஉத் தலையார் இவனைப் பாடியுள்ளார். இவன் கொங்கு நாட்டுக் கருவூருக்கு வந்து அரியணை ஏறி ஆட்சிபுரிந்தவன்.

6. சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

இவன் பாலைத் திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் வல்லவன். மற்றும் பிற அரசர்களைப் பற்றிய குறிப்புகளை நூலுள் கண்டுணர்க.

இதுவரை பிற புலவர்களால் பாடப்பெற்ற சேர அரசர்களின் வரலாற்றை மயிலையார் குறிப்பிட்டார். இவர்களேயன்றித் தாம் பாடிய பாடல்களால் சங்க நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ள சேர அரசர்கள் எண்மர் வரலாற்றையும் மயிலையார் குறிப்பிடுகிறார். இதுகாறும் சேர மன்னர்களின் வரலாறு குறித்து மயிலையார் கூறிய செய்திகளின் சுருக்கத்தைக் கண்டோம். விரிவான விளக்கத்தை நூலுள் காண்க.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் எழுதிய சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றின் முதற் பகுதியை எனது அருமை நண்பர் முத்தமிழ்க் கவிஞர் ஆலந்தூர் கோ. மோகனரங்கன் அவர்கள் செம்மை சான்ற பதிப்பாக வெளிவர மேற்கொண்ட முயற்சிக்காக அவருக்கு எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரியதாக.

நூலை வெளியிட்ட M. வெற்றியரசிக்கு என் வாழ்த்து.

கோ. தேவராசன்.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களுக்குப்

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் வாழ்த்து

தாங்கெட நேர்ந்த போதும்
தமிழ்கெட லாற்றா அண்ணல்
வேங்கட சாமி என்பேன்!
விரிபெரு தமிழர் மேன்மை
ஓங்கிடச் செய்வ தொன்றே
உயிர்ப்பணியாகக் கொண்டோன்!
வீங்கிட மாட்டான்! கல்வி
விளம்பரம் விழைதல் இல்லான்

தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோர்
தலைச்சங்க முதலாய் இன்றும்
தமிழுக்குத் தொண்டர் யார்க்கும்
தலைத்தொண்டன்; அடிமை அல்லன்;
குமிழ்பகுத் தறிவியக்கக்
கொள்கையில் அசைக் கொணாத
இமயமும் தோற்கும் அண்ணல்
ஈடிலாத் திறமை ஆற்றல்!

ஒன்றிலும் திரியா துள்ளம்
ஒண்டமிழ்க் குழைப்ப தொன்றே
நன்றினும் நன்று என்று
துறவினை நயந்த மேலோன்!
நன்றிகெட்டதிகாரத்தை
நாடும் எவ்வரசும் அன்னார்
குன்றினும் மிகுந்த சீர்த்தி
கொண்டுயர் வளித்தார் இல்லை.

தமிழையே வணிக மாக்கித்
தன்வீடும் மக்கள் சுற்றம்
தமிழிலே பிழைப்ப தற்கும்
தலைமுறை தலைமுறைக்குத்
தமிழ்முத லாக்கிக் கொண்ட
பல்கலைத் தலைவன் எல்லாம்
தமிழ்ச்சீனி வேங்கடத்தின்
கால்தூசும் பெறாதார் என்பேன்!

அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்சன்
அகல்வர லாறனைத்தும்
மிஞ்சுதல் இன்றிக் கற்றோன்
மேம்படும் நூலாராய்ச்சி
கெஞ்சிடும் தனைத்துலக்க
கேண்மையோ டுயர்வு செய்வான்
எஞ்சுவ துமக்கொன்றுண்டோ
இவனைநீர் மறந்துவிட்டால்?

—தமிழ்நிலம் (14.10.52)

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களின்

வாழ்வும் தொண்டும்

–புலவர் கோ. தேவராசன், எம்.ஏ., பி.எட்.,

தோற்றுவாய்

தனித்தமிழ்த் தந்தை என்றால் மறைமலை அடிகளாரைத் தான் குறிக்கும். தமிழ்த் தென்றல் என்றால் திரு.வி.க. அவர்களைத்தான் நினைவூட்டும். மொழி ஞாயிறு என்றால் பாவாணர்தான். அதுபோல் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் என்றால் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களைத்தான் குறிக்கும். அவர்தான் ஆய்வுலகின் முன்னோடி. ஆய்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்த அறிஞர். ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆய்வுப் பணியினைத் தனது உயிர் மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

குடும்பம்

சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் ஒரு நல்ல தமிழ்க் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் சீனிவாசநாயகர். பரம்பரை சித்த வைத்தியர். தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர். மயிலாப்பூரில் காரனீசுவரர் கோவில் தெருவில் புகழுடன் வாழ்ந்து வந்தார். அவரது இல்லத்தில் சிறந்த நூலகம் ஒன்று இருந்தது. அதில் ஏராளமான ஓலைச் சுவடிகளும், சித்த மருத்துவ நூல்களும் தமிழிலக்கிய நூல்களும் இருந்தன.

சீனிவாசநாயகருக்கு மூன்று ஆண் மக்களும் மூன்று பெண் மக்களும் பிறந்தனர். முதல் மகன் முத்துசாமி என்பவர். இளமையிலேயே இயற்கை எய்தினார். இரண்டாம் மகன் கோவிந்தராசன். பெரும் புலவராய்த் திகழ்ந்தார். மூன்றாம் மகன்தான் ஆய்வுலகம் போற்றும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி. இவர் 16.12.1900இல் பிறந்தார்.

சீனி கோவிந்தராசனாரும், தமிழ்க்கடல் கா. நமச்சிவாய முதலியாரும், ஒருசாலை மாணவர்கள். இருவரும் மகாவித்து

வான். மயிலை. சண்முகம் பிள்ளையிடம் மரபு வழி தமிழ் கற்றவர்கள். சீனி. கோவிந்தராசனார் அக்காலத்தில் பெரும் புலவர் என மதிக்கப்பட்டார். அவர் 1920இல் திருக்குறள் காமத்துப்பாலை நாடகமாக எழுதிப் புகழ் பெற்றார். திரு. மயிலை நான்மணி மாலை எனும் சீரிய சிற்றிலக்கியத்தையும் படைத்தவர்.

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி தமையனாரின் மேற்பார்வையில் உயர் நெறிகளோடு வளர்ந்தார். அவரிடம் முறையாகத் தமிழ்க் கல்வி பயின்றார். பதினாறு அகவை நிரம்பிய அளவிலேயே தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். மயிலாப்பூரில் உள்ள புனித சாந்தோம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயின்று பள்ளி இறுதி வகுப்பில் தேர்ந்தார். பின்னர் ஓவியக் கல்லூரியில் சேர்ந்து ஓராண்டு பயின்றார். ஓவியப் பயிற்சியால் அவர் இல்லம் ஒரு கலைக் கூடமாய்த் திகழ்ந்தது.

அகவை இருபத்து மூன்றில் சீனியின் குடும்பத்தில் புயல் வீசத் தொடங்கியது. தந்தையும், தமையனாரும் அடுத்தடுத்து இயற்கை எய்தினர். குடும்பச் சுமை முழுவதும் அவர் மீது விழுந்தது. தமக்கையாரைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பும், தமக்கையாரின் இரு பேத்திகளை வளர்த்துக் காப்பாற்றும் பொறுப்பும் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

தொழில்

எனவே மோட்டார் உதிரிப்பாகம் விற்கும் கடையொன்றில் எழுத்தராக வேலைக்குச் சென்றார். நிறைய படிக்க வேண்டும், எழுத வேண்டும் என்ற வேட்கை சீனிக்கு இருந்தது. அவர் செய்து வந்த வேலை அதற்கு ஒத்து வரவில்லை. எனவே வேலையை விடுத்தார்.

தமிழகத்தில் நீதிக்கட்சியினர் ஆட்சி புரிந்த காலம் அது. அவர்கள் நடத்தி வந்த திராவிடன் இதழில் 1925இல் ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து பணியாற்றினார். பத்திரிகைத் துறையில் பல புதிய அனுபவங்களைப் பெற்றார். எந்தக் கருத்தையும் எளிமையாகவும், தெளிவாகவும், சுவையாகவும் வெளியிடும் திறன் அவருக்கு ஏற்பட்டது.

நாளடைவில் இதழ்ப் பணியிலும் அவருக்கு மனநிறைவு ஏற்படவில்லை. தமிழ் ஆய்வுப் பணியில் முழுமையாக ஈடுபட

வேண்டும் என்ற வேட்கையே மிகுதியாயிற்று. அதிக அளவில் ஓய்வு கிடைக்கக்கூடிய ஆசிரியர் பணியை அவர் மனம் நாடியது. ஆதலால் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேர்ந்து பயின்று ஆசிரியரானார். தமது இல்லம் இருந்த தெருவில் அமைந்திருந்த நகராண்மைக் கழக இடைநிலைப் பள்ளியொன்றில் ஆசிரியராக அமர்ந்தார். இறுதிவரை இடைநிலை ஆசிரியராகவே பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

தமிழ்த் தேனீ

மயிலை சீனி ஒரு தமிழ்த் தேனீ. அறிவின் வாயில்களை நோக்கி அவரது கால்கள் எப்போதும் நடந்த வண்ணம் இருந்தன.

சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகமும், கன்னிமாரா நூலகமும், சென்னைக் கீழ்த்திசைச் சுவடி ஏட்டுநூலகமும் அவரது அறிவை விரிவு செய்தன. அகண்டமாக்கின. அல்லும், பகலும் நூற்கடலுள் மூழ்கி அரிய முத்துக்களைக் கொணர்ந்தார்.

தமிழ்த்தாத்தா உ.வே. சாமிநாதர் ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடும் பணியில் ஊர் ஊராகக் கால் கடுக்க நடந்து சென்றார். அவர் போன்று மயிலையாரும் ஊர்தோறும் சென்று கல்வெட்டு ஆய்வினைச் செய்தார். கல்வெட்டுகளைத் துல்லியமாகப் படித்துப் பொருள் உணர்ந்தார். பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தெளிவாகப் படித்தறிந்தார். தொன்மையான சாசனங்களை எல்லாம் தேடித் தேடிச் சேகரித்தார். அவைகளில் கூறப்படும் நுட்பமான வரலாற்றுச் செய்திகளை ஐயமின்றி அறிந்தார்.

கோவில்கள், கோபுரங்கள், கல்வெட்டுக்கள், சிற்பங்கள், ஓவியங்கள், சிலைகள் முதலியவற்றைக் கண்டு மகிழ்வதில் பெரு விருப்பங் கொண்டார் மயிலையார். ஒரு கோயிலைப் பார்த்தவுடன் அதைக் கட்டிய மன்னன் யார்? எந்தக் காலத்தில் அது கட்டப்பட்டது? அக்கோயில் எவ்வகையான அமைப்பை உடையது? அக்கோயில் கல்வெட்டுக்கள் கூறும் செய்திகள் எவை? என்பன போன்ற விவரங்களைத் துல்லியமாகக் கூறக் கூடியவர். கோயில் கற்கள் ஒவ்வொன்றும் அவருக்கு ஒவ்வொரு கதையைக் கூறியது. கல்லில் வடிக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் அவரிடம் காவியம் பாடியது.

மயிலையார் ஒரு நுண்கலை வாணர், தமிழர் வளர்த்த கட்டடக் கலை, சிற்பக்கலை, ஓவியக்கலை, இசைக்கலை,

நாடகக் கலை அனைத்தையும் மிக நுட்பமாக ஆய்வு செய்தவர். தம் மூதாதையர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள் அழிந்து கொண்டும், அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டும் வருவதை அறிந்து கண்ணீர் வடித்தார்.

தமிழ்நாட்டில் நிலவிய சமயங்களை எல்லாம் வெகுநுட்பமாக ஆய்வு செய்தார். தமிழ்மொழியின் வரலாறும், தமிழ் இலக்கிய வரலாறும், சமய வரலாற்றைச் சார்ந்தே உள்ளதால் விருப்பு வெறுப்பின்றி ஆய்வு செய்தார். அறிவுக் கண்கொண்டு ஆய்வு செய்தார்.

தமிழ் எழுத்தியல் வளர்ச்சியை நன்கு அறிந்தவர் மயிலையார். தமிழுடன் தொடர்புடைய, கோலெழுத்து, கிரந்த எழுத்து, பல்லவர் எழுத்து, பிராமி எழுத்து எனப் பல்வகையான எழுத்து முறைகளையும் நன்கு அறிந்தவர். அவர் ஒரு பன்மொழி அறிஞருங்கூட. தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம், திராவிட மொழிகளில் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவர்.

எந்தப் பேராசிரியரின் துணையும் இல்லாமல் எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தின் அரவணைப்பும் இல்லாமல் ஆய்வின் பொருட்டு மயிலையார் சென்ற இடங்கள் பல. ஆய்ந்த கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் மிகப் பல. கண்ட அருங்காட்சி யகங்களும் மிகப் பல.

கடுமையான உழைப்பாலும், ஊக்கத்தாலும், வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு துறைகளில் தமது அறிவெல்லைகளை விரித்துக் கொண்டே சென்றார். அறிவின் வாயில்களைத் தேடித் தேடிச் செல்லும் தேனீயாக விளங்கியவர் மயிலை சீனி.

பல்கலை வாணர்

சுருங்கச் சொன்னால் மயிலையார் ஒரு பல்கலை வாணர். இலக்கியக் கடல், வரலாற்றறிஞர், மொழிநூற் புலவர், சமயநூல் வித்தகர், நுண்கலை வாணர், வரிவடிவ வரலாற்று வல்லுநர், சொல்லாய்வுச் செம்மல், கல்வெட்டு, சாசனம், தொல்லியல் துறைகளில் தனி முத்திரை பதித்தவர். பன்மொழிப் புலவர், மானிடவியல், சமூகவியல் அறிஞர் எனப் பல்வேறு பரிமாணங்களின் பெட்டகமாகத் திகழ்ந்தார்.

பாவேந்தர் பாராட்டு

மயிலையார் தமிழ் மொழியில் தொடாத ஆய்வுத்துறை என்று எதுவும் இல்லை. தொட்டுத் துலக்காத பகுதி என்று

எதுவும் இல்லை. அவர் இடைநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர் என்றாலும், பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள் தொடாத பகுதிகளை, தொடுவதற்கு அஞ்சும் பகுதிகளை எல்லாம் தேடித்தேடி எடுத்துத் துலக்கினார்.

"அகல் வரலாறு அனைத்தும்
மிஞ்சுதல் இன்றிக் கற்றோன்
மேம்படும் நூலாராய்ச்சி
கெஞ்சிடும் தனைத் துலக்க
கேண்மையோடு உயர்வு செய்வான்"

என்று புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார் மயிலையாருக்குப் புகழாரம் சூட்டியுள்ளார்.

தொடர்பு

மயிலையார் பரந்துபட்ட கல்வியறிவோடு விரிந்துபட்ட அறிஞர் பெருமக்களின் தொடர்புகளையும் பெற்றிருந்தார்.

மயிலையார் வாழ்க்கையில் மிகப் பெரும் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியவர் கிறித்துவக் கல்லூரியில் பேராசிரிய ராக விளங்கிய **ச.த. சற்குணர்** என்பவர் ஆவர். அவர் தமிழ், ஆங்கிலம், வரலாறு ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் பேரறிஞராய் விளங்கியவர். தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், மொ.சு. துரையரங்கனார், அ.கி. பரந்தாமனார் போன்ற அறிஞர்கள் சற்குணரிடம் தமிழ் பயின்றவர்கள், மயிலையாரும் சற்குண ரிடமே ஆங்கிலமும், தமிழும் பயின்றார். கிறித்துவ சமய இலக்கியங்கள் குறித்தும், வாழ்க்கை நெறிமுறைகள் பற்றியும் அறிந்தார். அஞ்சாமை என்னும் அருங்குணத்தையும் அவரிட மிருந்து பெற்றதாக மயிலையாரே ஒரு பேட்டியில் கூறியுள்ளார். சற்குணரிடம் கொண்ட தொடர்பு மயிலையார் வாழ்க்கையில் ஒளி விளக்கை ஏற்றி வைத்தது.

தொடக்கத்தில் மயிலையார் நீதிக் கட்சியினர் நடத்திய திராவிடன் இதழில் துணையாசிரியராய்ப் பணிபுரிந்தார். பின்னர் தந்தை பெரியாரின் குடியரசு இதழில் கட்டுரைகள் எழுதினார். அதன் விளைவாகப் பெரியாரின் தொடர்பு அவருக்கு ஏற்பட்டது. மனத்திற்குச் சரி என்று பட்டதைத் துணிந்து கூறவேண்டும் என்ற உணர்வு தந்தை பெரியா ரிடமிருந்து தாம் பெற்றதாக மயிலையாரே ஒரு பேட்டியில் கூறியுள்ளார். புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனாரிடமும், குத்தூசி

குருசாமியிடமும் மயிலையார் நெருங்கிப் பழகினார். அதன் விளைவாகச் சுயமரியாதைச் சுடரொளியாய் திகழ்ந்தார்.

மறைமலையடிகளார், திரு.வி.க. நாவலர் பாரதியார், கா.சு. பிள்ளை போன்றவர்களுடன் அடிக்கடி உறவு கொண்டு அவர்களின் வழிகாட்டுதலைப் பெற்றார்.

சுவாமி விபுலானந்தரின் தொடர்பு மயிலையாருக்குக் கிடைத்தது. சுவாமிகள் மயிலாப்பூர் இராமகிருட்டிணா மடத்திற்கு வரும் பொழுதெல்லாம், இருவரும் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வர். சிலப்பதிகாரம், தமிழிசை, நடனம், நாடகம் குறித்துப் பல செய்திகளை மயிலையார் சுவாமிகள் வாயிலாக அறிந்து பயன் பெற்றார். தமிழறிஞர் தெ.பொ.மீ. அவர்களிடமும் மயிலையார் தமிழிலக்கியங்களைக் கற்றார். தெ.பொ.மீ. அவர்கள் சிந்தாதிரிப் பேட்டையில் நடத்தி வந்த வேதாந்த சங்கத்தில் அவ்வப்போது கருத்தரங்குகள் நடைபெறுவது வழக்கம். ஓர் அமயம் "சமயமும் தமிழும்" என்ற பொருளில் ஆறு பொழிவுகள் நடைபெற்றன. மயிலையார் அவைகளைக் கேட்டுப் பயன்பெற்றார். அதன் விளைவாக கிறித்துவமும் தமிழும், பௌத்தமும் தமிழும், சமணமும் தமிழும் என மூன்று அரிய நூல்களை எழுதினார்.

1937 இல் நடந்த இந்தி எதிர்ப்பின் போது முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்களுடன் ஒத்துழைத்துத் தமிழ் காத்தவர் மயிலை சீனி.

வரலாறு, கல்வெட்டு, சாசனத் துறைகளில் மயிலையாருடைய உற்ற நண்பர்களாகத் திரு. சதாசிவப் பண்டாரத்தார், கே.கே. பிள்ளை, மா. இராசமாணிக்கனார் போன்றோர் விளங்கினர்.

சமணப் பேரறிஞர்கள் ஜீவபந்து ஸ்ரீபால், அ. சக்கரவர்த்தி நயனார் போன்றோருடன் தொடர்பு கொண்டு சமண சமய நுட்பங்களை எல்லாம் அறிந்தார். அவர்களுடன் பலமுறை சைன சின்னங்கள் உள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று கள ஆய்வு செய்தார்.

சென்னை மகாபோதி சங்கத்தின் தலைவர் நந்தீஸ்வர தேரோ, இலங்கை பௌத்த மதத் துறவி தருமரத்தின தேரோ போன்றோர்களுடன், நெருங்கிய நட்பு கொண்டு பௌத்த மதத் தத்துவங்களை எல்லாம் நன்கு அறிந்தார்.

சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத் தலைவர் கா. சுப்பையா பிள்ளை, கா. அப்பாத்துரையார், அ. சிதம்பரநாதன், மீ.ப.சோமு, அழ. வள்ளியப்பா, பொருளியல் அறிஞர் பா. நடராசன் போன்றோர் மயிலையாரின் அருமை பெருமைகளை எல்லாம் உணர்ந்து போற்றினர். அவருக்கு உற்ற தோழராக விளங்கினர்.

செக்கோஸ்லாவிய தமிழறிஞர் கமில்சுவலபில் மயிலையாரைத் தமது குருவாகவே மதித்துப் போற்றினார்.

குணக்குன்று

பரந்தபட்ட கல்வியறிவினால் மயிலையார் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க மாமேதையாகத் திகழ்ந்தார். விரிந்துபட்ட அறிஞர்கள் தொடர்பால் ஆய்வுலகில் பொலிவு பெற்றார். தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் போற்றும் தமிழ்ச் சான்றோனாய் விளங்கினார். குண்க்குன்றாய், நிறைகுடமாய், எளிமை, இனிமை, அடக்கம் ஆகிய உயர் பண்புகளுக்கு உறைவிடமாய்த் திகழ்ந்தார். பெரும் புலமையும், பொறுமையும், விடா முயற்சியும், சலியாத உழைப்புமே அவர் அணிந்த அணிகலன்கள், கடல் போன்ற ஆழமான கல்வி, நிலவுலகம் போல் பரந்து விரிந்த அறிவு, வானம் போல் உயர்ந்த பண்புகள் இம்மூன்றின் சங்கமம்தான் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்.

தோற்றம்

மயிலை சீனி எங்ஙனம் தோற்றமளிப்பார் என்பது குறித்து அறிஞர் நாரண துரைக்கண்ணன் கீழ்வருமாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

“ஐந்தடிக்கு உட்பட்ட குறள் வடிவம், பளபளக்கும் வழுக்கைத் தலை, வெண்மை படர்ந்த புருவங்களை எடுத்துக் காட்டும் அகன்ற நெற்றி, கனவு காணும் கண்ணிமைகளைக் கொண்ட வட்ட முகம், எடுப்பான மூக்கு, படபடவெனப் பேசத் துடிக்கும் மெல்லுதடுகள், கணுக்கால் தெரியக்கட்டி இருக்கும் நான்கு முழ வெள்ளை வேட்டி, காலர் இல்லாத முழுக்கை சட்டை, சட்டைப் பையில் மூக்குக் கண்ணாடி, பவுண்டன் பேனா, கழுத்தைச் சுற்றி மார்பின் இருபுறமும் தொங்கும் மேல் உத்தரீயம், இடது கையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் புத்தகப்பை. இப்படியான தோற்றத்துடன் கன்னிமாரா

நூலகத்தை விட்டு வேகமாக நடந்து வெளியே வருகிறாரே! அவர்தான் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்."

மூன்று செய்திகள்

மயிலையார் குறித்து ஆய்வு செய்யும் போது மூன்று செய்திகளை நினைவில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஒன்று, மயிலையார் பத்தாம் வகுப்புக்கு மேல் படிக்காதவர். இடைநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர் என்றாலும் பல்கலைக் கழகங்கள் போற்றும் வண்ணம் உயர்ந்த ஆராய்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டார், ஏன்? பல்கலைக் கழகங்கள் செய்யாத ஆய்வுகளையும் தன்னந்தனி மனிதராய்ப் பிறர் உதவியின்றிச் செய்து முடித்தார். அவர் படைத்த பல நூல்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் பாடநூல்களாகத் திகழ்கின்றன.

இரண்டு, அவர் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல், வாழ்நாள் முழுவதும் ஆறுமுக நாவலர் போன்று தமிழுக்குத் தொண்டு செய்தார். தமது இன்பங்களை அறவே துறந்து சமண பௌத்த துறவிகளைப் போல் வாழ்ந்தார். புகழ் நாடாது, பொருள் விரும்பாது தன்னை வருத்திக் கொண்டு தமிழுக்காகவே தவம் செய்தார்.

மூன்று, மயிலையார் தனித் தன்மை வாய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர். ஆராய்ச்சி செய்வதே வாழ்வாகவும், வாழ்க்கை முழுவதுமே ஆராய்ச்சிப் பணிக்கெனவும் அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். அவரது ஆய்வுப் பணியில் சில சிறப்புக் கூறுகள் உள்ளன.

1. ஆராய்ச்சி உலகில் எவரையும் பின்பற்றாது தனக்கெனத் தனி மரபை வகுத்துக் கொண்டார்.

2. அவரது ஆராய்ச்சியானது செய்திகளின் தொகுப்பன்று. சுரங்கத்திலிருந்து தங்கத்தை வெட்டியெடுப்பது போன்ற கடினமான பணி அவருடையது. ஆழ் கடலில் இருந்து மூச்சினை அடக்கி முத்தெடுப்பது போன்றது. தமிழ்க் கடலுள் மூழ்கி புதிய புதிய உண்மைகளை வெளிக் கொணர்ந்தார். எவருக்கும் அஞ்சாது தன் முடிவுகளைத் துணிவோடு எடுத்துரைத்தார்.

3. காய்தல், உவத்தல் இன்றி நடுநிலைமையோடு ஆராய்ச்சி செய்தார். எதனையும் தகுந்த சான்று காட்டி நிறுவினார்.

4. மானிடவியல், சமூகவியல் அறிவுடன் தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றை முதன் முறையாக ஆய்வு செய்தவர் மயிலையாரே.

5. தமிழருடைய கலை, பண்பாடு, சமயம் ஆகிய துறைகளில் கருத்து வடிவங்களுக்கு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது. அத்துறையில் முதன்முதலாக ஆராய்ச்சி செய்தவர் மயிலை யாரே.

மூன்று தமிழ் மரபுகள்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமிழகத்தில் மூவகைத் தமிழ் மரபுகள் நிலவி வந்தன. அம் மரபுகள் இலக்கிய உலகிலும், வரலாற்று உலகிலும் தோற்றுவித்த ஆய்வுக் களங்கள், இலக்கியப் போர்கள் மிகப் பலவாகும்.

ஆரியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபு

இம்மரபுகளில் ஒன்று ஆரியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபாகும். இம்மரபினர் தமிழின் தனித் தன்மையை ஏற்க மறுத்தனர். சமஸ்கிருத மொழியின் மீது இவர்களுக்குத் தணியாத தாகம் உண்டு. மூட பக்தியும் உண்டு. தமிழ் இலக்கியம், கலை, நாகரிகம், பண்பாடு அனைத்துமே தமிழ் மக்களுக்குச் சமஸ்கிருதம் அளித்த நன்கொடை என்பது இவர்கள் கருத்து. தமிழினத் தொன்மைக்கும், தனித் தன்மைக்கும் எதிரான கருத்துக்களை வெளியிடுவதே இவர்களது முழுநேர இலக்கியப் பணியாக இருந்தது. வடமொழி நூல்களுக்கு முதன்மை தருவதற்காகத் தமிழ் இலக்கியக் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளினர்.

இந்திய தேசியம் சார்ந்த தமிழ் மரபு

மற்றொரு மரபு இந்திய தேசியஞ் சார்ந்த தமிழ் மரபாகும். இம்மரபினர் இந்திய தேசியத்தை முன்னிறுத்தினர். தமிழ்த் தேசியத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளினர். தமிழரின் தனித் தன்மையை இந்திய தேசிய நீரோட்டத்தில் கரைத்து விட்டனர். தமிழின் தனித்தன்மையை வலியுறுத்துவது இந்திய தேசியத்திற்கு எதிரானது என்ற கருத்தோட்டம் இவர்களுக்கு உண்டு. இந்திய தேசியத்தால் தமிழ்த் தேசியம் நலிவுற்ற போது எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பாது மௌனம் காத்தனர்.

தமிழ்த் தேசியம் சார்ந்த தமிழ் மரபு

மூன்றாவது மரபு தமிழ்த் தேசியம் சார்ந்த தமிழ் மரபாகும். இம்மரபின் அடித்தளம் தமிழின் தனித்தன்மையைக் காப்பதும் வளர்ப்பதும் ஆகும். மொழி, வரலாறு, கலை, பண்பாட்டுத் துறையில் தமிழின் தொன்மையைப் பேணிக் காப்பதும், மீட்டுருவாக்கம் செய்வதும் ஆகும். இந்த மரபின் முன்னணி வீரர்களாகத் திகழ்ந்த தமிழறிஞர்கள் பலர். அவருள் குறிப்பிடத்தகுந்தவர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள் ஆவார். மயிலையார் இந்திய தேசியத்திற்கு எதிரானவர் அல்லர். ஆயினும் தமிழின் தொன்மையை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதை முதன்மைப் பணியாக மேற்கொண்டார்.

மயிலையாருடைய நூல்களும், கட்டுரைகளும் மீட்டுருவாக்கத்தின் வாயில்கள். அவர் கடந்த கால வளங்களை நினைவூட்டினார். நாம் தாழ்ந்து போனதற்கான காரணங்களைத் தேடினார். நம் பெருமைகளை விரிவாக விளக்கினார். நம் மீட்சிக்கான வழி வகைகளை ஆய்வு செய்தார். அவருடைய நூல்கள் ஆரியஞ்சார்ந்த தமிழ் மரபினருக்கு எதிரான படைக் கலன்கள். இந்தப் படைக்கலன்களை ஆரவாரம் இல்லாமல், மேடை முழக்கம் இல்லாமல், ஆராய்ச்சி பூர்வமாக அசைக்க முடியாத ஆதாரங்களோடு வடித்துக் கொடுத்தார். பண்டைத் தமிழ் மரபை நாம் எளிதில் உணரும் வண்ணம் மீட்டுருவாக்கம் செய்தார்.

மயிலையாரின் இதழ் படைப்புகள்

மயிலையார் தமிழுக்கு அளித்த நன்கொடைகள் மிகப் பலவாகும். பல்வேறு தமிழ் இதழ்களில் 200க்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக்கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளார். அவற்றுள் 150க்கு மேற்பட்டவை நூல் வடிவம் பெறாதவை. அண்மையில் அவை என்னால் தொகுக்கப்பெற்று என்னைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு "மயிலையார் தமிழுக்கு வழங்கிய கொடைகள்" என்னும் தலைப்பில் முதன்முதலில் மூன்று பகுதிகளாக நூல் வடிவில் வெளிவந்துள்ளன. மயிலையார் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதிய இதழ்களில் சில பின்வருமாறு:

குடியரசு, திராவிடன், செந்தமிழ்ச் செல்வி, செந்தமிழ், தமிழ்ப் பொழில், ஆராய்ச்சி, திருக்கோயில், நண்பன், கல்வி,

இலட்சுமி, ஆனந்த போதினி, தமிழ்நாடு, சௌபாக்கியம், ஈழகேசரி முதலியனவாகும்.

இவருடைய ஆய்வுகள் பல திறத்தன. சங்ககால ஆய்வுகள், சிலப்பதிகார ஆய்வுகள், திருக்குறள் ஆய்வுகள், இலக்கிய ஆய்வுகள். சமணம் பௌத்தம் பற்றிய ஆய்வுகள், வரலாறு சமயம் பற்றிய ஆய்வுகள், கல்வெட்டு சாசனம், நாணயம் பற்றிய ஆய்வுகள், சிற்பங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், சொல்லாய்வுகள், இலக்கண ஆய்வுகள் எனப் பல துறைகளில் ஆய்வு செய்து கட்டுரைகள் வழங்கியிருக்கிறார். இவருடைய கட்டுரைகள் திட்பமும் நுட்பமும் கொண்டு விளங்கும் அரிய ஆராய்ச்சிக் கருவூலங்கள் ஆகும்.

நூல்கள்

மயிலையார் தமிழன்னைக்கு அணிகலன்களாக முப்பது நூல்களைப் படைத்துள்ளார். அவர் படைத்துள்ள நூல்களின் பெயர்களைப் பார்த்தாலே அவரது பரந்து விரிந்த கல்விப் பரப்பும், கடுமையான உழைப்பும் புலனாகும்.

மயிலை சீனி அவர்களின் பெரும் பங்களிப்பு வரலாற்றுத் துறைக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள பெரும் பணியேயாகும். வரலாற்று ஆய்வுக்கென்று ஒன்பது அரிய நூல்களை வழங்கியிருக்கிறார். அவர் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக் குழு உறுப்பினராகவும் பணிபுரிந்திருக்கிறார். தமிழக அரசு வெளியிட்ட "சங்ககால அரசியல்" என்ற நூலில் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்னும் மூவரசர்களைப் பற்றியும் விரிவாக எழுதியுள்ளார். வரலாற்றுக்குத் துணை புரியும் கல்வெட்டுக்களை ஆய்வு செய்துள்ளார். இலங்கைத் தமிழர் குறித்து வரலாற்று நோக்குடன் விரிவாக ஆராய்ந்திருக்கிறார். ஏறத்தாழ 350 பக்கங்களில் ஐந்து கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவைகளேயன்றிப் பல்வேறு இதழ்களில் வரலாற்றுத் தொடர்பாக நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். வரலாற்றுத் துறைக்கு மயிலையார் ஆற்றிய பணி மகத்தானது என்பதில் ஐயமில்லை.

மயிலையார் இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள் என்ற வகையில் ஆறு நூல்களை எழுதியுள்ளார். "19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம்", "மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்" எனும் இரு நூல்களும் காலத்தால் அழியாமல் என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியன. "தொல்காப்பியத்தில் ஆய்வுரைகள்" என்ற சொற்

பொழிவு நூல் குறிப்பிடத்தக்க நூலாகும். "அஞ்சிறைத்தும்பி" அருமையான சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் கொண்டது.

மயிலையார் சமய ஆய்வு நூல்கள் என்ற வகையில் நான்கு நூல்களை எழுதியுள்ளார். சமணர்களும், பௌத்தர்களும், கிறித்துவர்களும், இசுலாமியர்களும் தமிழுக்கு ஆற்றிய பெருந் தொண்டுகளை நினைவு கூர்ந்து போற்றுகிறார். சமயக், காழ்ப்பின்றி, விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி ஆய்வு செய்திருக்கிறார். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் சமயங்களின் தாக்கத்தைத் துல்லியமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

மயிலையார் கலையியல் ஆய்வு நூல்கள் என்ற வகையில் ஐந்து நூல்களைப் படைத்துள்ளார். தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகளான கட்டடம். சிற்பம், ஓவியம், இசை, கூத்து, காவியம், நாடகம் என்ற கலைகளை ஆய்வு செய்திருக்கிறார். இத்துறை நூல்கள் மிகவும் அரியன, புதியன.

இதுபோன்றே கல்வெட்டு, சாசனம் என்ற வகையில் இரு நூல்களும், பொது நூல்கள் என்ற வகையில் நான்கு நூல்களும் ஆக முப்பது நூல்கள் தமிழன்னைக்குக் காணிக்கையாக வழங்கியிருக்கிறார்.

மயிலையார் எழுதி அச்சில் வராமல் கையெழுத்துப் பிரதியாக நின்றுவிட்ட நூல்கள் சிலவும் உள்ளன. அவை 1. இந்துமதமும் தமிழும், 2. இஸ்லாமும் தமிழும், 3. சமணமும் தமிழும் பாகம் 2, 4. 18ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம், 5. யானைக் கோயில் வரலாறு 6. தமிழ் நாட்டுச் சிற்பக்கலை என்பவை ஆகும்.

மயிலையாருடைய ஆய்வு நூல்களுக்கு என்று சில தனிச் சிறப்புகள் உள்ளன.

1. அவரது ஆய்வு நூல்களில் பெரும்பாலானவை. தமிழுலகிற்கு அவரால் முதன்முதலாக வழங்கப்பட்டவை யாகும்.

2. அவருடைய ஆய்வு நூல்கள் அனைத்தும் அறிஞர் களுக்கும் பொது மக்களுக்கும் ஒரு சேர விருந்தளிப்பவையாகும். எளிமை, இனிமை, வெளியீட்டு நுட்பம் காரணமாக இரு திறத்தாரையும் ஈர்க்கக் கூடியது.

3. அவரது ஆய்வு நூல்களில் வேண்டாத நூல் என்று எதனையும் ஒதுக்க முடியாது. அன்றியும் ஒரு நூலில் எந்த ஒரு சிறு பகுதியையும் வேண்டாதவை என்று ஒதுக்க முடியாது.

4. அவரது ஆய்வு நூல்கள் பல்வேறு ஆய்வு நூல்கள் தோன்றுவதற்கு வழி வகுத்துள்ளன.

5. மயிலையார் தமது நூல்களுக்குத் தாமே படம் போட்டு விளக்குவார். சங்ககால மதுரையையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத் தையும், வஞ்சி மாநகரத்தையும், காஞ்சி மாநகரத்தையும் படம் வரைந்து விளக்கியுள்ளார். ஏராளமான வரைபடங்களையும் ஒளிப்படங்களையும் அவரது நூல்களில் காணலாம். மயிலை யாருடைய 30 நூல்களைப் பற்றியும் சிறு குறிப்புகளேனும் தரவேண்டும். ஆயினும் 3 நூல்களுக்கு மட்டுமே இங்கே சில குறிப்புகள் தரப்படுகின்றன.

19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம்

மயிலையாருடைய 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம் ஓர் அரிய கலைக் களஞ்சியம், தகவல் களஞ்சியம் எனலாம். "இந்நூல் எழுதுவதற்குப் பலநூற்றுக்கணக்கான புத்தகங்கள் எனக்குத் துணையாக இருந்தன" என்று மயிலையார் தமது நூலின் முன்னுரையில் கூறியுள்ளார். இம்மாதிரியான நூல்களை மயிலைசீனி அவர்கள்தான் இயற்ற முடியும் என்று செக்கோஸ் லாவியா அறிஞர் கமில்சுவலபில் புகழாரம் சூட்டியுள்ளார். இந்நூலில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த 226 தமிழ்ப் புலவர்களைப் பற்றிய அரிய குறிப்புக்கள் உள்ளன. 19ம் நூற்றாண்டில் அச்சான இலக்கிய நூல்கள், உரைநடை நூல்கள், நாடக நூல்கள் என 625 நூல்களைப் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. 113 இதழ்கள் பற்றிய பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது. அச்சகங்களின் வரலாறு. எகர, ஒகர எழுத்துக்களின் வரிவடிவ வரலாறு, தமிழ் எண்கள் மாற்றம் பெற்ற வரலாறு, கீழ்க்கணக்கு நூலாராய்ச்சி, ஆசிரியர் மாணவர் பரம்பரையெனப் பல செய்திகள், நுட்பமாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. கிறித்துவர்கள், இசுலா மியர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், வருகையால் தமிழிலக்கியம் செழித்த வரலாறு சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு நூற்றாண்டைப் பற்றியும் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சி நூல்கள் வெளிவர வேண்டுமென்று டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் அவர்கள் அணிந்துரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

மறைந்துபோன தமிழ் நூல்கள்

இந்நூல் மற்றுமொரு அரிய படைப்பாகும். மயிலை யாருடைய குடும்பத்தில் இளம்வயதில் இரண்டு குழந்தைகள்

இறந்துவிட்டனர். அந்தத் துயரம் அவரால் தாங்க முடிய வில்லை. இந்நிகழ்ச்சியின் விளைவால் தமிழ் இலக்கியக் குடும்பத்தில் எத்தனை குழந்தைகள் இறந்து போயின என்று கணக்கெடுத்தார். அதன் விளைவாகத் தோன்றியதுதான் 'மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்' உரையாசிரியர்களின் உரைகளையெல்லாம் ஊன்றிப் படித்து மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் பற்றிய குறிப்புகளையெல்லாம் ஒன்று விடாமல் தேடித் தொகுத்துத் தந்த பெருமை மயிலையாருக்கு உரியதாகும். இந்நூலில் மறைந்து போன 195 தமிழ் நூல்களைப் பற்றிய அரிய குறிப்புகளையும், இறந்தன போக எஞ்சி நின்ற செய்யுட் பகுதிகளையும், ஒரு சேரத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். இது அரிதினும் அரிய மீட்டுருவாக்கப் பணியாகும். நாம் இழந்துவிட்ட நூல்களைத் தேடிய முதல் அறிஞர் இவரே. மறைந்த மாநகரங்களைஅகழ்ந்து எடுப்பது போலத் தமிழ்ப் பெருங்கடலுள் புதையுண்டு போன புதையல்களைத் தேடி எடுத்தார். மிக நுண்ணிய தடயங்களைக் கொண்டே நூல்களை அடையாளங் கொண்டு, சிதைந்து போன உருவத்தைச் செப்பம் செய்து உயிரூட்டி உலவ விட்டவர் மயிலையார். தமது முன்னுரையில் மயிலையார் எழுதுகிறார். "மறைந்து போன நூல்களின் முழுத் தொகுப்பு அல்ல இந்நூல், விடுபட்ட நூல்களும் உள்ளன. அவற்றைப் பிறகு எழுதித் தொகுக்கும் எண்ணம் உடையேன்" என்று. இந்நூல் 1959இல் வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து இத்துறையில் இன்னொரு நூல் வெளிவரவில்லை. தமிழ் நூல் கடலுள் இன்னும் எத்தனை எத்தனை நூல்கள் புதையுண்டு கிடக்கின்றனவோ? அவைகளில் என்னென்ன செய்திகள் மறைந்து கிடக்கின்றனவோ? அவைகளை வெளிப்படுத்த இன்னொரு மயிலையார் எப்பொழுது தோன்றுவாரோ? யார் அறிவார்?

கருவி நூல்கள் இல்லாத காலத்தில், தகவல்களைத் திரட்டும் வாய்ப்புகள் குறைவான காலத்தில் பல்கலைக் கழகங்கள்கூட செய்ய முடியாத பணியினைத் தன்னந்தனி மனிதராய் இருந்து செய்திருக்கிறார் என்று எண்ணும்போது வியப்பு மேலிடுகிறது.

தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள்

நுண்கலைகள் பற்றிய சிறந்த ஆய்வு நூல் இது. கலைகள் குறித்து முழுமையான செய்திக் களஞ்சியம் எனலாம். தமிழகமே

கலைகளின் தாயகம் என்பதனை மயிலையார் வலியுறுத்துகிறார். சங்க காலந்தொட்டு கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை, இசைக்கலை, ஓவியக்கலை, நாடகக் கலை யாவும் தமிழகத்தில் செழித்து வளர்ந்து வந்துள்ள பரிணாம வளர்ச்சியை இந்நூலில் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். இடைக்காலத்தில் இக்கலைகள் அழிந்து போயின. இக்கலைகள் யாவும் மீண்டும் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்பட்ட அற்புத மான நூல் இது. இத்துறையில் தமிழில் வெளிவந்த முதல் நூல். தமிழக அரசின் முதற் பரிசு பெற்ற நூல். தமிழகம் முழுவதும் உள்ள கோவில்களுக்குச் சென்று கலை ஆய்வு செய்து எழுதப் பட்ட கலைப் பெட்டகம் இந்நூல். நமது முன்னோர் போற்றி வளர்த்த கலைகள் யாவும் அழிந்து கொண்டும், அழிக்கப்பட்டுக் கொண்டும் வருகிறதே என்று மயிலையார் கண் கலங்கினார். பொறுப்பற்ற தமிழ் மக்களை எண்ணி எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டார். இந்நூலில் "கலைகளைப் போற்றுக" எனும் பகுதி உள்ளது. இப்பகுதியை மயிலையார் மையினால் அன்று, கண்ணீரால்தான் எழுதியிருக்கக் கூடும்.

ஆய்வு வகைகள்

மயிலையாருடைய ஆய்வு நெறிகளை நான்கு வகையாகப் பகுக்கலாம், அவை:

1. புதிய செய்திகளைத் தருவது 2. புதிய விளக்கங்களைத் தருவது 3. இருண்ட பகுதிகளுக்கு ஒளியூட்டுவது 4. தவறான கருத்துக்களை மறுத்து உண்மையை நிலைநாட்டுவது என்ப தாகும்.

1. புதிய செய்திகளைத் தருதல்

"பாண்டியர் வரலாற்றில் ஓர் அரிய புதிய செய்தி" என்றொரு கட்டுரையை மயிலையார் வரைந்துள்ளார். சங்க காலத்தில் மூவேந்தர் கொடியில் பொறிக்கப்பட்டிருந்த சின்னங்கள் பற்றிய ஓர் ஆய்வு இது.

சோழன் கொடியில் புலிச் சின்னம், சேரன் கொடியில் வில் சின்னம். பாண்டியன் கொடியில் மீன் சின்னம் பொறிக்கப் பட்டிருப்பது வழி வழி மரபாகும். ஆனால் சங்க காலத்தில் பசும்பூண் பாண்டியன் கொடியில் மட்டும் யானைச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வரிய செய்தியைச் சங்கப் பாடல்

ஒன்றின் வழியாக விளக்குகிறார். ஏறத்தாழ மூவாயிரம் பாடல்கள் கொண்ட சங்கச் செய்யுட்களில் ஒரே ஒரு பாட்டில் ஒரே ஒரு வரியில் இக்குறிப்பு வருகிறது. அகநானூற்றில் 162 ஆம் செய்யுளில் பரணர் இக்குறிப்பைத் தருகிறார். இதை விளக்குவது தான் இக்கட்டுரை. இது போல எண்ணற்ற புதிய செய்திகளைத் தந்தவர் மயிலையார்.

2. புதிய விளக்கம் தருதல்

"மாமல்லபுரத்துச் சைன சிற்பங்கள்" என்றொரு நூல் மயிலையார் எழுதியது. மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்கள், அருச்சுனன் தவசு அல்லது பகீரதன் தவசு என்பதைக் குறிப்பன என்று பலரும் எழுதி வந்தனர். ஆனால் மயிலையார் இதனை மறுத்து மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்கள் சமணர்களின் அஜீதநாதர் புராணத்தில் கூறப்படுகிற சகரசாகரர்களின் கதையென ஆராய்ந்து விளக்கினார். மகாபலிபுரம் என்று தவறாக வழங்கப்பட்ட பெயரை மாமல்லபுரம் என்று அறிமுகப்படுத்திய பெருமையும் மயிலையாரையே சேரும். இதுபோன்று எத்தனையோ புதிய விளக்கங்களைத் தந்தவர் மயிலையார்.

3. இருண்ட பகுதிகளுக்கு ஒளியூட்டுதல்

மயிலையார் வரலாற்றின் இருண்ட பகுதிகளுக்கு ஒளியூட்டினார். துண்டுதுண்டாகச் சிதறிக் கிடந்த வரலாற்றுத் துணுக்குகளை எல்லாம் தமது மதி நுட்பத்தால் இணைத்து ஒழுங்குபடுத்தி, முறைப்படுத்தி முழுமையான வரலாற்றை உருவாக்கியவர், "களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்" என்ற நூலே இதற்குப் போதுமான சான்றாகும்.

கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஆறாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தை வரலாற்றாசிரியர்கள் இருண்ட காலம் என்று ஒரே வரியில் எழுதி முடித்துவிட்டார்கள். அந்த இருண்ட காலத்திற்கு 69 நூல்களைச் சான்று காட்டி 175 பக்கங்கள் எழுதி ஒளியூட்டியவர் மயிலையார்.

4. தவறான கருத்துக்களை மறுத்து உண்மையை நிலை நாட்டுதல்

திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை, கே.ஏ. நீலகண்ட சாத்திரியார், இராமச்சந்திர தீட்சிதர், மு. இராகவையங்கார், பி.எஸ். சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் போன்ற பேராசிரியர்கள் எழுதிய

தவறான பல கருத்துக்களைச் சான்று காட்டி மறுத்தவர் மயிலையார். மறுத்து அவர் எழுதிய நூல்கள் சில. கட்டுரைகள் மிகப் பல. நூல்களுள் "தொல்காப்பிய ஆய்வுரை" சிறப்புடையது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவு அந்நூல், அந்நூலில் கூறப்பட்ட சில மறுப்புரைகள் பின்வருமாறு:

1. வச்சிரநந்தி என்னும் சமணன் சமண சமய வளர்ச்சிக்காகக் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் ஒரு சங்கத்தை ஏற்படுத்தினான். அதனைப் "பாண்டியர்கள் தோற்றுவித்த தமிழ்ச்சங்கம்" என்று வையாபுரியார் தவறாக உணர்ந்தார். அதன் அடிப்படையில் தமிழிலக்கியக் காலத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளினார்.

வையாபுரியாரும் மேற்கண்ட பேராசிரியர்களும் தொல்காப்பியமும் திருக்குறளும் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் தோன்றின என்றனர். சிலப்பதிகாரம் கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது என்றனர். மயிலையார் அதனை மறுத்தார். தொல்காப்பியம் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டிலும், திருக்குறள் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டிலும், சிலப்பதிகாரம் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டிலும் தோன்றியது எனச் சான்று காட்டி நிறுவினர்.

2. வடமொழியில் எழுதப்பட்ட மனுநீதி, அர்த்த சாத்திரம், காம சூத்திரம், பரதநாட்டிய சாத்திரம் போன்ற நூல்களிலிருந்து கருத்துக்களைப் பெற்றே தொல்காப்பியமும், திருக்குறளும் எழுதப்பட்டன என்ற அவர்களின் கருத்தையும் மறுத்தார். அவர்களின் சமஸ்கிருத மூட பக்தியையும் கண்டித்தார். இவை போன்று பலர் கூறிய தவறான கருத்துக்களை எல்லாம் மறுத்தார்.

மயிலையாரின் ஆராய்ச்சி வண்மையை உணர்ந்த புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்.

"பல்கலைத் தலைவன் எல்லாம்
தமிழ்ச்சீனி வேங்கடத்தின்
கால்தூசும் பெறாதார் என்பேன்"

என்று புகழாரம் சூட்டினார்.

மயிலையாரும் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களும்

மயிலையார் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு இடையே வாழ்ந்தவர். இதனைத் தாம் எழுதிய முன்னுரைகளில் இலைமறை காயாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

1940 இல் வெளிவந்த "பௌத்தமும் தமிழும்" என்ற நூலின் முன்னுரையில் மயிலையார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"பல இன்னல்களுக்கு இடையே இதனை எழுத வேண்டியிருந்தது."

1954 இல் வெளிவந்த "சமணமும் தமிழும்" என்ற நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"வாழ்க்கைப் போருக்கு இடையே பல இன்னல்களுக்கு இடையே சிறுசிறு ஓய்வுக் காலத்தைப் பயன்படுத்தி இந்நூல் எழுதி முடிக்கப்பட்டது."

1976இல் வெளிவந்த "களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம்" என்ற நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மனக்கவ்லையும் துன்பமும் நோயும் தொடர்ந்து வருத்துகிற காலத்தில் இந்நூலை எழுதினேன்."

இங்ஙனம் 1940இல் தொடங்கிய இன்னல் 1976 வரைகூட விடுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அறியும் போது நெஞ்சு நெகிழ்கிறது.

"சமணமும் தமிழும்" என்ற நூலில் மனம் வெதும்பிக் கூறுகிறார்.

"ஒன்றை மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். உண்மையாக உழைத்து ஆராய்ச்சி நூல் எழுதும் உழைப்பாளர்களுக்குத் தமிழ்நாட்டில் இடமில்லை" என்று.

பொதுவாக மயிலையார் தமது இன்னல்களை வெளிப் படையாகக் கூறமாட்டார். தமது உழைப்புக்கு ஏற்ற பொருளும், புகழும், அங்கீகாரமும் கிடைக்கவில்லை என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். அந்த உணர்ச்சி அவரது அடிமனத்தின் ஒரு மூலையில் இருக்கத்தான் செய்தது. இருந்தாலும் வெளிப் படையாகக் கூறிச் சலித்துக் கொண்டதில்லை. ஓரோர் சமயம் ஓரிரண்டு வார்த்தைகளில் மட்டுமே தம் மனத் தயரத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். வாழ்நாள் முழுவதும் மனத்

துயரங்களை உள்ளடக்கிப் பொது நன்மை கருதி அயராது உழைத்த பெருந்தகையவர்.

மயிலையார் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் போற்றப்பட வேண்டிய அளவிற்குப் போற்றப்படவில்லை என்பதை உணர்ந்து புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார் மனம் வருந்தியிருக்கிறார். அவரது உள்ளத்தில் இந்த ஏக்கம் மிகுதியாக இருந்திருக்கிறது. இதனைக் கீழ்வருமாறு வெளிப்படுத்தினார்.

"நன்றி கெட்டு அதிகாரத்தை
நாடும் எவ்வரசும் அன்னார்
குன்றினும் மிகுந்த சீர்த்தி
கொண்டுயர் வளித்தார் இல்லை" என்று

சில சிறப்புகள்

பாலைவனத்தில் பசுஞ்சோலை போன்று மயிலையார் ஓரிரு சிறப்புக்களையேனும் பெற்றிருக்கிறார்.

1961இல் மயிலையாருக்கு மணிவிழா நடைபெற்றது. சென்னை கோகலே மண்டபத்தில் நடைபெற்ற அவ்விழாவில் நீதியரசர் கணபதியா பிள்ளை, மயிலையாருக்கு "ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்" என்ற பட்டத்தை நல்கிச் சிறப்பித்தார்.

1961ஆம் ஆண்டில் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் மயிலையாருக்குக் கேடயம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

1963–1964ஆம் ஆண்டுகளில் மயிலையார் தமிழக எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவராக வீற்றிருந்து சிறப்பித்தார்.

1970ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசு தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுக் குழு உறுப்பினராக மயிலையாரை நியமனம் செய்தது.

1980ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு திங்கள் மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் மயிலையாருக்குத் "தமிழ்ப் பேரவைச் செம்மல்" என்ற பட்டத்தினை அளித்துச் சிறப்பித்தது.

பல்லாண்டு காலம் தமிழகப் புலவர் குழுவில் அங்கம் வகித்தார். மயிலையார் மறைந்து இருபது ஆண்டுகளுக்கு பிறகு அவர் தொண்டுக்கு உரிய சிறப்புக் கிடைத்தது. ஆம். கி.பி. 2001 இல் தமிழக அரசு அவரது நூல்களை நாட்டுடைமையாக்கியது. அவரது குடும்பத்தினருக்குப் பத்து இலட்சம் ரூபாய் நன்கொடையாக அளித்தது. இது மயிலையார் தொண்டுக்குக் கிடைத்த மாபெரும் நன்றிக் காணிக்கையாகும்.

மறைவு

மயிலையார் தமது இறுதிக் காலத்தில் கடைசி பத்து நாட்கள், மூளை நரம்புகள் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் செயல் பாடு அற்று இருந்தார். இராயப்பேட்டை மருத்துவமனையில் 8.5.1980 ஆம் நாள் இரவு 8.30 மணி அளவில் மறைந்தார். மறைந்தார் என்பதை விடத் தமது மாபெரும் ஆராய்ச்சிப் பணியை நிறுத்திக் கொண்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார் என்பது. சாலப் பொருந்தும். உண்மையில் அவர் மறையவில்லை. அவருடைய நூல்களே நிலை பெற்ற சின்னங்களாய் விளங்கி அம்மேதையை நமக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கும். ஆய்வுலகில் என்றென்றும் புகழுடம்பு தாங்கிய வண்ணம் உலா வருபவர் அவர். மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் மாண்புகழ் நீடு வாழ்க.

ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்

மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்கள்

எழுதிய நூல்கள்

முதற்பதிப்பு

வரலாற்று ஆய்வு நூல்கள் (9)

1. சங்ககாலத் தமிழக வரலாற்றில் சில செய்திகள் 1970
2. பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம் 1974
3. களப்பிரர் ஆட்சியில் தமிழகம் 1976
4. சேரன் செங்குட்டுவன் 1966
5. மகேந்திரவர்மன் 1955
6. நரசிம்மவர்மன் 1957
7. மூன்றாம் நந்திவர்மன் 1958
8. கொங்குநாட்டு வரலாறு 1974
9. துளுநாட்டு வரலாறு 1966

இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள் (6)

1. தொல்காப்பியத்தில் சில ஆய்வுரைகள் 1970
2. இறையனார் களவியல் ஆராய்ச்சி 1943
3. 19ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம் 1962
4. மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள் 1959
5. மனோன்மணீயம்–பதிப்பும் குறிப்புரையும் 1961
6. அஞ்சிறைத்தும்பி 1958

சமயமும் தமிழும் ஆய்வு நூல்கள் (4)

1. பௌத்தமும் தமிழும் 1940
2. கிறித்துவமும் தமிழும் 1936
3. சமணமும் தமிழும் 1954
4. சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ் 1986

கலையியல் ஆய்வு நூல்கள் (5)

1. தமிழர் வளர்த்த அழகுக் கலைகள் 1956

2.	நுண்கலைகள்	1967
3.	இறைவன் ஆடிய எழுவகைத் தாண்டவம்	1948
4.	மாமல்லபுரத்துச் சைன சிற்பங்கள்	1950
5.	இசைவாணர் கதைகள்	1970

கல்வெட்டு, சாசனம் ஆய்வு நூல்கள் (2)

1.	சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்	1981
2.	சாசனச் செய்யுள் மஞ்சரி	1959

பொது நூல்கள் (4)

1.	உணவுநூல்	1965
2.	புத்தர் ஜாதகக் கதைகள்	1960
3.	பௌத்தக் கதைகள்	1952
4.	கௌதம புத்தர்	1956

மேலும் 200க்கு மேற்பட்ட அரிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கியுள்ளார்.

பொருளடக்கம்

பக்கம்

பகுதி – 1

1. அடிப்படைச் சான்றுகள்

கல்வெட்டுகள் 39

2. சேரர்

சொல்லும் பொருளும் 94

நாடும் எல்லைகளும் 95

1. சேர அரசர்கள் 96

உதியஞ்சேரல் 99

நெடுஞ்சேரலாதன் 101

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் 116

நார்முடிச் சேரல் 126

செங்குட்டுவன் 133

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் 147

உதியன் கால்வழி அரசர்கள் 153

அந்துவன் 158

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் 161

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 170

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை 180

அந்துவன் கால்வழி அரசர்கள் 188

2. பிற சேர அரசர்கள் 193

3. சேர அரசப் புலவர்கள் 224

கருவிநூல் பட்டியல் 229

சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு

பகுதி - 1

இயல்—1

அடிப்படைச் சான்றுகள்

1. கல்வெட்டுகள்

முன்னுரை

இந்திய நாட்டில் பழமையான கல்வெட்டுகள் என்று கூறப்படுபவை அசோகன் கல்வெட்டுகளாகும். பாறைகளிலும் கல்தூண்களிலும் புத்தமதக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் அவை அசோக அரசனால் பொறிக்கப் பட்டவையாகும்.

தமிழ்நாட்டிலுள்ள பழமையான கல்வெட்டுகள் சமணக் குகைகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் சமணமதக் கொள்கைகள் பொறிக்கப்படவில்லை. மாறாகத் தமிழ்நாட்டுப் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுவது போன்ற செய்திகள் அக் கல்வெட்டுகளில் உள்ளன.

சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளில், கல்வெட்டுகள் உள்ள குகையில் தங்கியிருந்த முனிவர்களின் பெயர்களும், அவர் களுக்கு உதவியவர்களின் பெயர்களும், எந்த வகையில் உதவி செய்தார்கள் என்ற விளக்கமும், சில கல்வெட்டுகளில் கல்வெட்டுகளைப் பொறித்தவர் இன்னார் என்பதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த அமைப்பானது தமிழ்நாட்டிலுள்ள பிற்காலக் கோயில் கல்வெட்டுகளில் கோயிலுக்குக் கொடை யளித்தவர்கள் பெயர்களும், அவர்கள் அளித்த கொடைப் பொருள்களும் குறிப்பிடப்படுவதைப் போன்றதாகும். இந்தக் கல்வெட்டுத் தொடர்பாங்கானது முற்றிலும் தமிழ்நாட்டிற்கே உரிய பாணியாகும்.

சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் அசோகன் பயன்படுத்திய அதே பிராமி (தாமிழி, தமிழி) எழுத்துகளில் உள்ளன. எனவே, இதன காலமானது அசோகன் கல்வெட்டுகள் தோன்றிய காலத்தவை என்றும் சற்று முன்னும் பின்னும் தோன்றிய கல்வெட்டுகளும் உள்ளன என்றும் அறிஞர்கள் கணித்துக் கூறியுள்ளனர்.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் தமிழ்நாட்டில் காணப்படும் சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தையும் திரட்டி அக்கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் எழுத்துகளின் பருமன், எழுத்துகளின் உருமாற்றம் முதலானவற்றின் அடிப்படையில் ஒருவாறு அவற்றைக் காலநிரல் செய்துள்ளார். அதனைப் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். எனவே, அவர் கண்ட முறைப்படி கல்வெட்டுகள் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் சங்ககால வரலாற்றை அறிய உதவும் வகையும், கல்வெட்டுகளில் உள்ள பொதுச் செய்தியும் முதலில் முறையே இங்குத் தரப்படுகின்றன. பின்பு கல்வெட்டு களை இதுவரை படித்தறிந்தவர்களின் பாடங்களில் சிறந்தவை செய்தியில் தரப்பட்டு விளக்கமும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆங்காங்கே கருத்துக்கு மாறுபடுவோரின் பாடங்களும் விளக்கங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் விரிவைப் பிற்சேர்க்கைப் பகுதியிலும் காணலாம்.

கல்வெட்டுகள் பல சிதைந்த நிலையில் உள்ளன. அன்றியும் அவற்றைப் பொறித்தவர்களின் மொழியறிவு செம்மையானதாக இல்லாமல் சிற்சில பிழைகளும், அக்கால முறைமைகளும் உடையனவாக உள்ளன. இதுவரை யாராலும் தெளிவாக்கப் படவில்லை. இந்த நிலையில் கிடைத்துள்ள பாடங்களையும் விளக்கங்களையும், சிலர் நேரில் படித்தறிந்து தந்துள்ள கருத்து விளக்கங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த வரலாற்றுப் பகுதி அமைந்துள்ளது. டாக்டர் கே.வி. இராமன், டாக்டர் ஏ. சுப்பராயலு, தொல்பொருள் துறையைச் சேர்ந்த திரு. சி. சிவராமமூர்த்தி, திரு. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆகியோர் நேரில் படித்தறிந்து தந்த கருத்துகளும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க வகையில் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பிற அறிஞர்கள் இக் கல்வெட்டுத் தொடர்பாக எழுதி வெளி யிட்டுள்ள செய்திகளும் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. எதிர்

காலத்தில் இக்கல்வெட்டுகளைப் படிக்கும் பாடம் மாறுபடு மாயின், செய்திகளும் மாற இடமுண்டு. இன்றைய நிலையில் இக் கல்வெட்டுகளால் தெரியவரும் வரலாற்றுச் செய்திகள் இவை என்ற நோக்கத்திலேயே, இந்த வரலாற்றுப் பகுதியை நாம் அணுகவேண்டும்.

சங்ககால வரலாற்றை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவி புரிவன இலக்கியங்களே. அவ்விலக்கியங்களில் காணப்படும் வரலாற்றுத் தொடர்புடையோரின் பெயர்களைக் காலத்தால் மேலும் உறுதி செய்வதற்குத் துணையாகச் சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் பல தமிழ்நாட்டில் ஆங்காங்கே கிடைத்துள்ளன. அந்தக் கல்வெட்டுகள் இயற்கையாக அமைந்துள்ள மலைக் குகைகளில் செயற்கையாய் இருப்பிட வாய்ப்புச் செய்யப்பட்ட பகுதிகளில் உள்ளன.

இந்தக் குகைகளிலெல்லாம் சமண முனிவர்கள் தங்கி யிருந்தனர். பௌத்தத் துறவிகள் தங்கியிருந்ததாகக் கருதுவோரு முண்டு.[1] தங்கியிருந்தவர் பெயர்களும், தங்கியிருந்தவர்களுக்கு உதவியவர்களின் பெயர்களும், உதவிய வகையும் பிறவும் ஆங்காங்குள்ள கல்வெட்டுகளில் அக்கால எழுத்துகளால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.[2]

குகையின் அமைப்பும் வெட்டெழுத்துகளும்

குகையின் மேற்பாறையில் மழைநீர் வழிந்து தங்கி யிருப்பவர்களுக்கு இடையூறு செய்யாவண்ணம் கூரையில் இறைவான அமைப்புடைய சிறு வடிம்புத்தவணை எல்லாக் குகைகளிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. குகை உட்குழிவுள்ளதாய் இருக்குமிடங்களில் மேற்கூறிய வடிம்பிலிருந்து விழும் நீரும், சாரல் மழை நீரும் உட்குழிவுகளுக்குச் செல்லாமல் தடுக்கும் வகையில் குகையின் அடிப்பாறையிலும் சிறு வடிகால் அமைப்புகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. குகைக்குள்ளும், குகையின் முற்றத்திலும் ஆங்காங்கே பல படுக்கைகளும், சிற்சில இடங்களில் அமரும் இடங்களும் கல் உளி கொண்டு வெட்டிச் செப்பம் செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆறுநாட்டார் மலை முதலான இடங்களில் படுக்கைக் கல்லின்மீது பூசப்பெற்றுள்ள வழவழப்பான ஒருவகைக் களிம்பு, ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆகியும் இன்றும் நிலைகுலையாமல் இருப்பது ஒரு விந்தையே. குகைக்கு ஏறிச்செல்லும் வழியில்

காலின் அடிகள் மட்டும் வைக்கும் அளவுள்ளதாகச் சில படிக்கட்டுகள் செதுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இத்தகைய குகைகளில் பொதுவாக, குகையைச் செயற்கை முறையில் வாய்ப்புள்ளதாகச் செய்து தந்தவர்களின் பெயர்கள் மேற்பாறையில் நீர்த்தாரை வடிம்பிற்குக் கீழே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. குகையில் தங்கியிருந்தவர்களின் பெயர்கள் படுக்கைப் பகுதியில் அமைக்கப்பட்டுள்ள சிறு மேடைப்பகுதியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு வகையில் உதவியவர்களின் பெயர்களும், பிறவும் சிற்சில இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

காலம்

இந்தக் கல்வெட்டுகளின் காலத்தைப்பற்றிப் பல்வேறு கருத்துகள் நிலவி வருகின்றன. திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் இதன் தொன்மையைக் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை கொண்டுசெல்கிறார். தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையினரும் இவரது கருத்தினை ஏற்றுக் கல்வெட்டுகள் உள்ள இடங்களில் ஆங்காங்கே குறிப்புப் பலகைகளை வைத்துள்ளனர். ஆந்திர மாநிலத்திலுள்ள பட்டிப்புரோலு என்னுமிடத்தில் காணப்படும் பௌத்தக் கோயில் கல்வெட்டை ஆராய்ந்த இந்தியத் தொல்பொருள் துறையினர், அக் கல்வெட்டை அசோகனுக்கு முந்திய எழுத்தாக இருக்கலாம் என்று கணித்துள்ளனர். இவ்வெழுத்து அசோகன் காலத்திற்கு முந்தியதாக இருக்குமாயின், படிக்கும் மொழிநெறிப்பாங்கில், மேலும் முந்திய படிநிலை ஒன்றனைக் கொண்டுள்ள தமிழ்நாட்டு மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு போன்றவற்றையும் அவ்வாறே அசோகன் காலத்திற்கு முந்தியவை என்று நாம் கருதலாம். இந்தக் கருத்தை அடியில் காட்டப்படும் விளக்கம் மேலும் உறுதி செய்யும்.

'க' என்னும் எழுத்து அசோகன் கல்வெட்டிலும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள புகழூர்க் கல்வெட்டிலும் சிலுவைக்குறி அல்லது கூட்டல் குறி வடிவில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு இந்தப் புகழூர்க் கல்வெட்டைவிடக் காலத்தால் முந்தியது என்னும் உண்மை எழுத்துகளின் வடிவம், உருப்பெருக்கம் முதலானவற்றை நோக்கி எல்லா அறிஞர்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்த

மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டில் மேலே கண்ட கூட்டல் அல்லது சிலுவைக்குறி காணப்படுமேயானால், அதனைக் 'க' என்று படிக்காமல் 'க்' என்று படிக்க வேண்டிய நிலை உள்ளது. 'க' என்று படிப்பதற்கு மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு அமைப்பில் சிலுவைக்குறியின் உச்சிப் பகுதியை ஒட்டி வலப்புறமாகச் சிறுகோடு போட்ட அமைப்புடைய எழுத்து வேண்டும். இந்த எழுத்து வடிவம் அசோகன் கல்வெட்டிலோ, புகழூர்க் கல்வெட்டிலோ காணப்படுமேயானால் 'கா' என்று நெடிலாகப் படிக்கவேண்டும். இந்த வேறுபாடு நோக்கியும் இதனை அசோகனுக்கு முந்திய எழுத்து எனக் கருத முடியும்.

தமிழ்நாட்டில் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் இத்தகைய தமிழ் எழுத்துகள் யாண்டும் காணப்படவில்லை. வட்டெழுத்துகளும், அவற்றோடு கலந்தனவும், பிறவுமே காணப்படுகின்றன. எனவே, சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த இந்த எழுத்துகள் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலத்தைப் பின்எல்லையாகக் கொண்டவை எனலாம்.

இந்தக் கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாட்டு வரலாற்றுக்கு எந்த வகையில் அடிப்படைச் சான்றுகளாய் உதவுகின்றன என்பது நோக்கத்தக்கது. சங்ககால அரசர்களின் பெயர்களும், சில அரசர்களின் உறவுமுறைகளும், சில வாணிகர்களின் பெயர்களும், சிலரது வாணிகப் பொருள்களும், சில சங்ககால ஊர்ப்பெயர்களும், அக்காலப் பட்டங்கள் சிலவும் அக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றும் சில பழக்கவழக்கங்களையும் நாம் அக்கல்வெட்டுகளிலிருந்து உய்த்துணரும் விளக்கமாகப் பெற முடிகிறது. அவற்றுள் சில வருமாறு:

சங்ககால அரசர் பெயர்கள்

இத்தகைய கல்வெட்டுகளில் நெடுஞ்செழியன், வழுதி என்னும் பாண்டிய அரசர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை, பெருங்கடுங்கோ, இளங்கடுங்கோ ஆகிய சேர அரசர்களின் பெயர்கள் அவர்களது உறவுமுறையுடன் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அந்துவன் என்னும் சேர அரசன் பெயரும் உள்ளது. சேந்தன் என்னும் சோழ அரசன் பெயர் இந்தக் கல்வெட்டில் உள்ள எழுத்துகளால் நாணயம் ஒன்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்றும் பிட்டன் கொற்றன், பேகன், கோயமான், கோக்கீழ்மாற நாடன், திரை நாடன், கடலன் முதலான குறுநிலத் தலைவர்களின் பெயர்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாணிகர் பெயர்கள்

நந்தி, ஆதன், ஆந்தை முதலான வாணிகர் பெயர்களும், பொன், சுண்ணம், உப்பு, வெற்றிலை, பண்ணியம் முதலான பொருள்களை வாணிகம் செய்து வந்தவர்களைப் பற்றிய செய்திகளும் இக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றன.

ஊர்ப் பெயர்கள்

கீழ்மாற நாடு, திரை நாடு ஆகிய உள்நாட்டுப் பெயர்களும், ஈழம் என்னும் வெளிநாட்டுப் பெயரும் சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மதிரை (மதுரை), கோழியூர் (உறையூர்), கருவூர், நல்லாவியூர், எருக்காட்டூர், எருமையூர், தொண்டி முதலான ஊர்ப் பெயர்களும் அவற்றில் உள்ளன.

பட்டப் பெயர்கள்

காவிதி, எட்டி (செட்டி), ஆரிதி, பணயன் முதலான பட்டப்பெயர்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன.

மற்றும் பெண் துறவு, பெண் அளித்த கொடை, கொடைப் பொருள்கள் (பொன், காணம், உணவு), எச்சரிக்கை, சிலரது வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் முதலியவைபற்றிய குறிப்புகளும் உள்ளன.

இந்த வகையில் அரசியல், வாழ்வியல் என்று இரு வரலாற்றுப் பகுதிகளுக்கும் உதவும் வகையில் பல குறிப்புகளைக் கால வரையறை உறுதிப்பாட்டுடன் உணர்த்தும் அடிப்படைச் சான்றுகளாக இந்தக் கல்வெட்டுப் பகுதிகள் உள்ளன.

இந்தச் சங்ககால எழுத்துகளைக்கொண்ட கல்வெட்டுகள் மதுரையை அடுத்துள்ள சிறுசிறு குன்றுப்பகுதிகளில் மிகுதியாகவும், பிற மாவட்டப் பகுதிகளில் ஆங்காங்கே பரவலாகவும் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை வரலாற்று நோக்கில் காலத்தின் தொன்மைக்கு முதலிடம் கொடுத்து வரிசைப்படுத்திக்கொண்டு (திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்கள் பின்பற்றிய வரிசை) நோக்குவோம்.

ஊரும், அவ்வூரில் உள்ள சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் செய்திச் சுருக்கமும் முதலில் தொகுத்து நோக்கப்படுகின்றன. பின், கல்வெட்டில் உள்ள எழுத்துகள் இக்கால எழுத்துகளில் எழுத்துப் பெயர்ச்சி முறையில் ஆங்காங்கே தொகுத்துச் சுட்டப்படுகின்றன. சிலவற்றிற்குப் படங்களும் அடுத்துப் பொருள் தோன்றும்படி படிக்கப்பட்டிருக்கும் பாங்கும் தரப்பட்டுள்ளன. இதற்கு ஆங்காங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ள தொடர் எண்ணைக் குறிப்பிட்டுப் பிற்சேர்க்கையில் விளக்கங்களும் பிறர் படித்துக் கண்ட முடிபுகளும் ஆய்வு நோக்கில் தரப்பட்டுள்ளன.

1. மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு[3]

மதுரை மாவட்டத்தில் மீனாட்சிபுரத்தை அடுத்துள்ள கழுகுமலைப் பாறைகளில் அமைந்துள்ள இந்தக் கல்வெட்டு களை மாங்குளம் கல்வெட்டென்றும், அரிட்டாபட்டிக் கல்வெட்டென்றும் அழைப்பர். இதில் காணப்படும் செய்திகள் வருமாறு:

நந்தி என்னும் பெயர்கொண்ட சமணத் துறவி, இங்குள்ள மலைக் குகைகளில் தங்கியிருந்தான். அவனது தலை மாணாக்கன் ஆதன். வெள்ளறை என்னும் ஊர்வாழ் மக்களின் வழிவந்தவர் துறவு பூண்டு நந்தியோடு தங்கியிருந்தனர்.

இவர்கள் பாதுகாப்புடன் வாழ நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய அரசன் உதவி புரிந்தான். தன் செயலாளுநன் கடலன் வழுதி என்பான் வழியாக அறையிறை வாரமும், பள்ளியும் வெட்டி உதவினான்; தன் சகலை சடிகன் (செழியன்) வழியாகவும் சில படுக்கைகள் அமைத்துக் கொடுத்தான்.

தன் ஊர் மக்களில் பலர் அங்குத் துறவு மேற் கொண்டிருந்ததால், அச்சுதன் என்னும் சிறந்த வேளாண் பெருமகன் அவர்களுக்கு உணவளித்துக் காப்பாற்றி வந்தான். இந்தச் செய்திகளை இங்குள்ள ஆறு கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. அவற்றின் பாடத்தை இக்கால எழுத்துகளில் அடியிற் காணலாம். அதனையடுத்துப் பொருள்கொள்ளும்படி சொற்களைச் சேர்த்தும் பிரித்தும் படித்திருக்கும் பாங்கைக் காணலாம்.[4] (இவ் விளக்கத்தைப் பிற கல்வெட்டுகளுக்கும் கொள்க.)

(1) க ணி ய் ந ந் தி அ ஸி ரி ய் ஈ வ் ஆ ன் கே ஏ ம்
ம ம் ஈ த் த அ நெ டு ஞ் ச ழி ய ன் ப ண அ ன் க ட
ல் அ ன் வ ழு த் தி ய் கொ ட் டு பி த் த அ ப ளி ஈய்

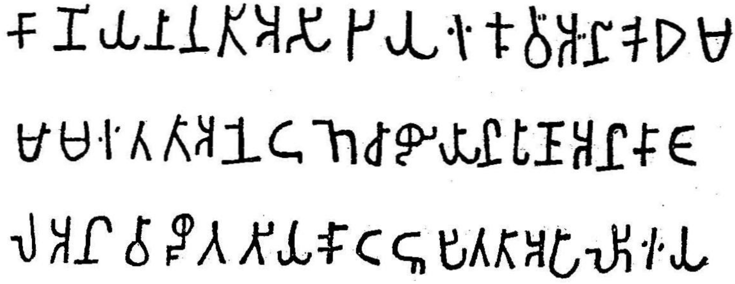

கணி நந்தி ஆசிரியற்கு ஆங்கே ஏமம் ஈத்த நெடுஞ்செழியன் பணவன் கடலன் வழுதி கொட்டுபித்த பள்ளி.

(2) க ணி ய் ந ந் த ஸி ரி ய் கு அ ன் ஏ ம ம் ஈ
த நெ டு ஞ் ச ழி ய ன் ஸ ல க ன் இ ள ஞ்
ச டி க ன் த ந் தை ய் ச டி க ன் செ இ
ய ப ளி ய்

கணி நந்த ஆசிரியற்கு ஆன் ஏமம் ஈத்த நெடுஞ்செழியன் சகலன் இளஞ்சடிகன் தந்தை சடிகன் செய்யி பள்ளி

(3) க ணி ஈ ந் த ஸி ரி ய் கு வ் வெ ன் அ றை ய் நி
க ம து கா வி தி ஈ ய் க ழி தி க அ ந் தை அ
ஸு த ன் பி ண ஊ கொ டு பி தொ ன்

கணி நந்த ஆசிரியற்கு வெள் அறை நிகமத்து காவிதி கழிதிகன் தந்தை அச்சுதன் பிண ஊ கொடுப்பித்தான்.

(4) க ணி ய் ந தி றி ய் கொ டி ய் ஆ த ன்

கணி நந்தி அறி கொடி ஆதன்

(5) ச ந் த ரி த ன் கொ டு பி தோ ன்

சந்தரிதன் கொடுப்பித்தோன்

(6) வெ ள் அ றை நி க ம தொ ர் கொ டி ஓ ர்

வெள் அறை நிகமத்தோர் கொடியோர்

வெள் அறை நியமத்தோராகிய கொடியோர் என்பது இந்தத் தொடரின் பொருள். இப் பள்ளிகளில் தங்கியிருந்தவர்களில் சிலர் 'வெள்ளறை' என்னும் ஊர்வாழ் மக்களின் வழிவந்தவர்கள் என்பதை இதனால் உணரலாம்.

வெள்ளரிப்பட்டி என்னும் ஊர் இம் மலைக்கு அருகில் இப்போதும் உள்ளது கவனிக்கத்தக்கது.

2. திருவாதவூர்க் கல்வெட்டு[5]

மதுரை மாவட்டம் மேலூர் வட்டத்திலுள்ள திருவாதவூரை அடுத்துள்ள குன்றுப்பொடவில் இரண்டு கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன. இக் குன்றிலுள்ள குகையின் சீரமைப்புப் பணிகளைச் செய்தவன் வங்க நாட்டு அரிதன் (ஆரிதன்) ஆவான். இந்தக் குகைகளில் தங்கித் தவம் செய்தவர்களுக்கு உணவளித்து அவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கியவன் 'பாசன் பரசு' என்னும் பெயர் கொண்ட உழவன் ஆவான் என்னும் செய்திகள் இக் கல்வெட்டுத் தொடர்களால் தெரியவருகின்றன.[6]

(1) ..... ப ங் கா ட அ ரி இ த ன் கொ ட் டு பி தோ ன்

பங்காட்டு அரிதன் இதனைக் கொடுத்தான்.

(2) ஊ பா ச ன் ப ர அ சு ஊ றை கொ ட் டு பி தோ ன்

பரகு என்னும் உபாசன் இந்தப் படுக்கையைக் கொடுத்தான்.

3. கீழவளவுக் கல்வெட்டு[7]

மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள மேலூருக்கும் கீழூருக்கும் இடையில் உள்ள கீழவளவுக் குன்றுப் பொடவில் ஒரு கல்வெட்டுத் தொடர் உள்ளது. இதில் சில எழுத்துகள் தலைகீழாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வெற்றிலை வாணிகன் ஒருவன் இங்கிருந்த துறவிகளுக்கு உணவு வழங்கும் தொண்டைச் செய்துவந்ததோடு குகைச் சீரமைப்புப் பணியையும் செய்து உதவினான் என்னும் செய்தி இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டுப் பாடம் பின்வருமாறு:

ஊ பா ச அ ன் தொ ன் டு லா வா ன் கோ டு
ப ளி சு[8]

ஊ பாசவன் தொண்டு உலாவான் கொட்டு பள்ளி

ஊ = உணவு, பாசவன் = வெற்றிலை வாணிகன், உலாவான் = கெடாதவனாய்; வெற்றிலை வாணிகன் ஒருவன் துறவிகளுக்கு உணவு வழங்கும் தொண்டில்

பிழைபாடு நேராமல் ஒழுகி வந்தான். அவன் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தும் உதவினான்.[9]

4. கொங்கர் புளியங்குளம் கல்வெட்டு[10]

மதுரை மாவட்டம் திருமங்கலம் வட்டத்தில் கொங்கர் புளியங்குளத்தை அடுத்து நாகமலைக்குத் தெற்கிலுள்ள குன்றுப் பொடவில் மூன்று கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன. அவற்றில் காணப்படும் வரலாற்றுச் செய்திகள் வருமாறு:

உப்பாறு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த வெற்றிலை வாணிகன் ஒருவன், மேல்பாறையில் மழைநீர் வழியாமல் வாரம் அமைத்துக் கொடுத்தான். இங்கிருந்த துறவிகளுக்குச் சோறளித்த ஆதன் என்பவன் படுக்கைகளைக் கூறுபடுத்தி அமைத்ததோடு ஒரு குறிப்பிட்ட நிறையுள்ள பொன்னும் கொடுத்தான் என அறிகிறோம்.

பாகனூரில் வாழ்ந்த போத்தன் மகன் பிட்டன் என்பவனும் இங்கிருந்த சமணத் துறவிகளுக்கு உதவியாக அமையும்படி ஒரு குறிப்பிட்ட நிறையளவுள்ள பொன் கொடுத்தான். இவ்வாறு சோறும், பொன்னும், இருக்கை வசதியும் செய்துகொடுத்தது பற்றிய செய்திகளை இக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. கல்வெட்டுத் தொடர்களும் இறுதியில் பொன்னின் மதிப்பு ஒருவகைக் குறியீட்டால் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.[11]

(1) கு ற கொ டு பி த வ ன் ஊ
பா ச அ ன் ஊ பா று வ...

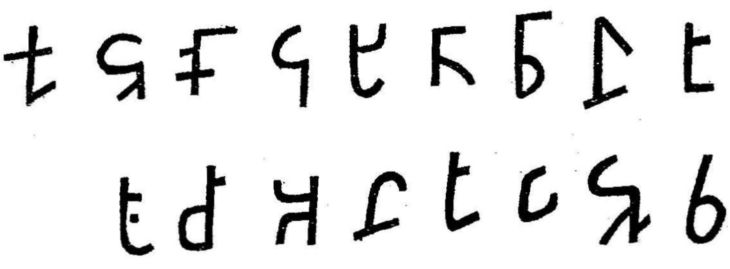

(2) கூ று கோ ட ல கு ஈ த் த வ ன்
சோ ற ஆ த ன் பொ ன்

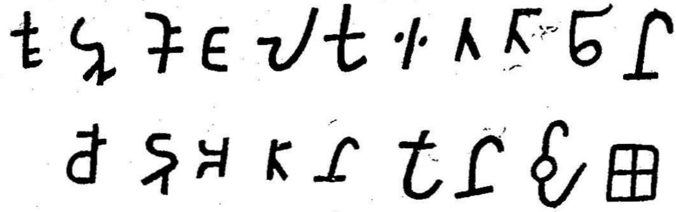

கூறையோடு உலகு ஈத்தவன் சேர ஆதன் மன்
என்று பொருள் கொள்ளத் தோன்றுகின்றது.

(3) பா க ன் ஊ ர் போ த் த ன் பி
ட ன் ஈ த் த வே பொ ன்

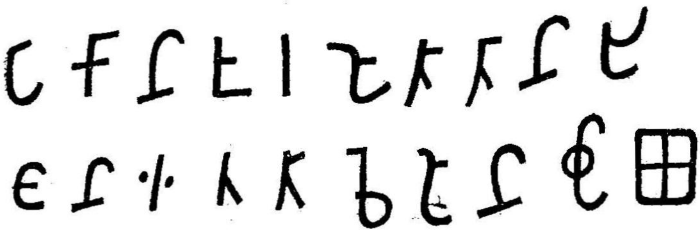

பாகனூர் போத்தன் பிட்டன் ஈத்தவை பொன்

5. விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டு[12]

மதுரை மாவட்டத் திருமங்கலம் வட்டம் விக்கிரமங்கலத்தை அடுத்து உண்டான்கல் என வழங்கும் குன்று உள்ளது. அங்குள்ள பொடவில் ஐந்து கல்வெட்டுத் தொடர்கள் இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டுத் தொடர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் ஆளின் பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அந்தை பேகன் மகன் வேண் ஆதன், ஏமூர்ச் சாத்தன் மகன் ஆதன், குவிரன், குவிரன் மகன் ஆதன், செங்குவிரன் ஆகியவை அந்தப் பெயர்கள்.

அவர்கள் இந்தக் குகைகளில் தங்கித் தவம் மேற்கொண்டவர்களாகவோ, குகையில் தங்கியிருந்த துறவிகளுக்கு உதவியவர்களாகவோ இருந்திருக்கலாம்.

(1) அ ந் தை ய் பி க ன் ம க ன் வே ய அ த ன்

அந்தை பிகன் மகன் வேய் அதன்

(2) பொ த லை கு வி ர ன்

பொதலை என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த குவிரன்

(3) செ ங் கு வீ ர ன்

இது ஒருவன் பெயர்[13]

(4) கு (வீ) ரா த ன்

குவிராதன் என்பது ஒருவன் பெயர்[14]

(5) ஏ ம் ஊ ர் ச அ த ன் அ த ன்

ஏமூர் சாத்தன் ஆதன்[15]

6. மேட்டுப்பட்டிக் கல்வெட்டு[16]

மதுரை மாவட்டம் நிலக்கோட்டை வட்டம் மேட்டுப்பட்டி என்னும் ஊரை அடுத்துச் சித்தர்மலை உள்ளது. அம் மலையிலுள்ள குகைப் பகுதியில் எட்டுக் கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன. விக்கிரமங்கலக் கல்வெட்டில் காணப்படுவது போலவே இங்குள்ள ஒவ்வொரு கல்வெட்டிலும் ஒவ்வோர் ஆளின் பெயராக மொத்தம் எட்டுப் பேர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆந்தை மகன் ஆரிதி, ஆந்தை தத்து மகன் ஆதன், மதுரை ஆந்தை மகன் விசுவன், ஆந்தை மகன் வேந்து ஆதன், சந்தந்தை மகன் சந்தன், திட்டி இள ஆதன், பதனூர் ஆந்தை, குவிரந்தை மகன் வேண் ஆதன் ஆகியவையே அந்தப் பெயர்கள். இவர்கள் இந்தக் குகைகளில் தங்கித் தவம் செய்த சமண முனிவர்கள் என்று கொள்வது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்றியும் குகையில் தங்கி வாழ்ந்த துறவிகளுக்கு இவர்கள் உதவியவர்களாக இருக்க முடியுமா என்றும் எண்ணிப் பார்க்கலாம்.[17]

(1) அ ந் தை அ ரி தி

(2) அ ந் தை ஈ ர் வ த ன்

(3) ம தி ர் அ ந் தை வி சு வ ன்

(4) அ ந் தை வே ந் த அ த ன்

(5) ச ந் த ந் தை ச ந் த ன்

(6) தி டி ஈ ள அ த ன்

(7) ப தி ன் ஊ ர் அ தை

(8) கு வி ர அ ந் தை வே ய் அ த ன்

7. சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டு[18]

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் உள்ள சித்தன்னவாசல் என்னும் ஊரை அடுத்து ஏழடிப்பாக்கம் என்று வழங்கப்பெறும் குன்றுப்பொடவு ஒன்று உள்ளது. இங்குக் காணப்படும் ஒரே ஒரு கல்வெட்டுத் தொடரில் எருமை நாட்டுக் குமுழூரில் பிறந்த கவுடிஞன் குமணன் என்பவன் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். இவனிடம் போர்ப்பயிற்சி பெற்ற வீரர்கள் இங்கிருந்த துறவிகளுக்குப் படுக்கைகள் அமைத்துக்கொடுத்தனர்.[19]

எ ரு ம நா டு கு மு ழ் ஊ ர் பி ற ந் த
க வு டி ஈ ஞ ன் கு ம ண ன் ம ல் ஈ ள
ய ர் செ ய் த அ தி ட் அ ன ம்

எருமை நாடு குமுழூர் பிறந்த கவுடிஞன் குமணன்
மல் மனையர் செய்த அதிட்டானம்

8. கருங்காலக்குடிக் கல்வெட்டு[20]

மதுரை மாவட்டம், மேலூர் வட்டம், கருங்காலக்குடியை அடுத்துள்ள குன்றுப்பொடவில் ஒரே ஒரு கல்வெட்டுத் தொடர் காணப்படுகிறது.[21]

ஏ ழை ய் ஊ ர் அ ரி தி ன் ப ளி

ஏழையூர் அரிதில் பள்ளி

9. மருகல்தலைக் கல்வெட்டு[22]

திருநெல்வேலியை அடுத்துள்ள மருகல்தலை என்னும் ஊரை ஒட்டிப் பூவுடையார் மலை என்னும் குன்று ஒன்று உள்ளது. இம் மலையிலுள்ள குகையில் ஒரு கல்வெட்டுத் தொடர் காணப்படுகிறது. இதனைச் சீவலப்பேரிக் கல்வெட்டு என்றும் வழங்குகின்றனர்.

வெண்காசிபன் என்பவன் கஞ்சணம் தந்தான் என்ற செய்தி இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.[23]

வெ ண் கா ஸி ப ன் கொ டு பி த க ல் க ஞ் ச ண ம்

வெண் காசிபன் கொடுப்பித்த கல் கஞ்சணம்

10. அழகர்மலைக் கல்வெட்டு[24]

மதுரை மாவட்டம் அழகர்கோயிலுக்குக் கிழக்கில் சுந்தரராசன் பட்டி என்னும் ஊருக்கு வடபால் அழகர்மலையில் உள்ள ஒரு கற்குகையில் 12 கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன.

இங்குள்ள குகைகளில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு உதவும் வகையில் பலர், காணம் என்று வழங்கப்பட்ட நாணயத்தினைப் பொருளுதவியாகக் கொடுத்தனர். அவர்களில் பதினொருவர் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. பெயர்கள் வருமாறு:

மதுரை பொற்கொல்லன் ஆதன் மகன் ஆதன், மதுரை கோ உப்பு வாணிகன் ஆய்கோன் கோனான், கோழி வாணிகன் இளவல் நாகன், அறுவை வாணிகன் எளாடன், வாணிக ஆதன் மகன் ஆதனாதன், பணித வணிகன் நெடுமாலன், ஆவியன், சொம்மிதீன் வழுதி, கோர்க் கீழ்மாறநாடன், திரைநாடன், அரையன்... கலபன் ஈழ வாவிரயன், தீன்சேர்நாதன்.

இப் பதினொருவருள் முதல் எழுவர் வாணிகர். அடுத்த மூவர் அரசர். இறுதியில் உள்ளவர் யார் எனத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொருவரும் கொடுத்த காணத்தின் மதிப்பளவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.[25]

(1) ம தி ர ய் பொ ன் கொ ல் வா ன் ஆ த ன்
ஆ த ன்

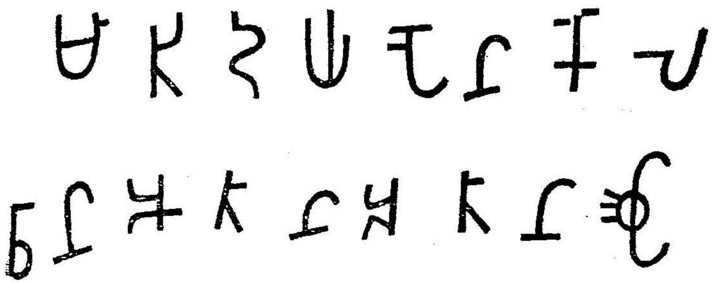

மதிரய் பொன் கொல்வான் ஆதன் ஆதன்

(2) அ ணி க ன் த......

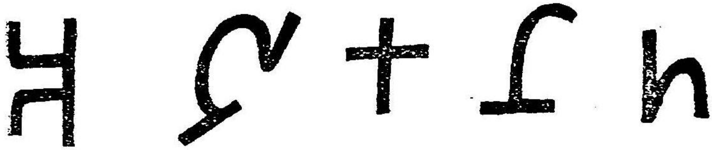

ஆனிகன் த......

(3) ம த் தி ரை கோ ஊ பு வா ணி க ன் தி ய்
கோ ன் கோ ண க ன்

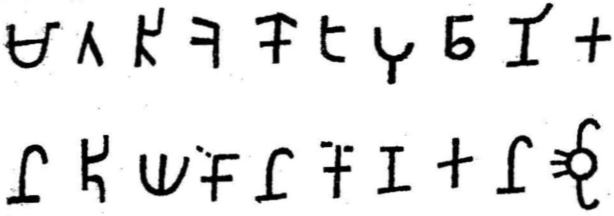

மதிரை கோ உப்பு வாணிகன் ஆய் கோன் கோணான்

(4) (வா) ணி க அ த ன் ம க ன் அ த ன் அ த ன்

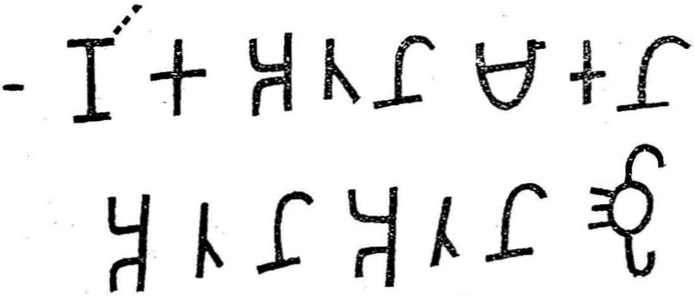

வாணிக ஆதன் மகன் ஆதனாதன்

(5) சொ ம் மி த ஈ ன் வ ழு த் தி

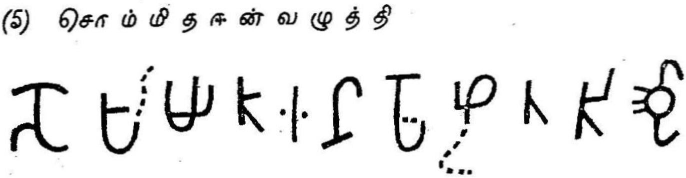

சொம்மிதீன் வழுதி

(6) ப ணி த வ ணி க ன் நெ டு ம ல ன்

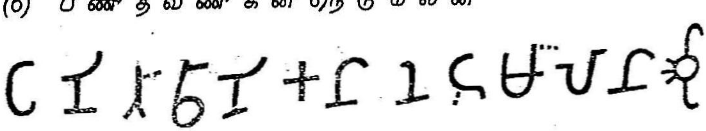

பணித வணிகன் நெடுமாலன்

(7) கோ ழி வா ணி க ன் எ ள வ நா க ன்

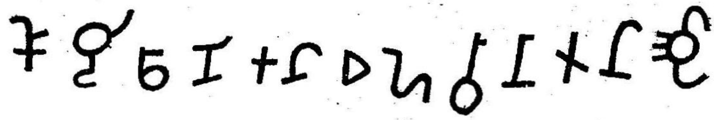

(8) கோ கி க் ழ் மா ற நா ட ன் தி ரை நா ட ன்

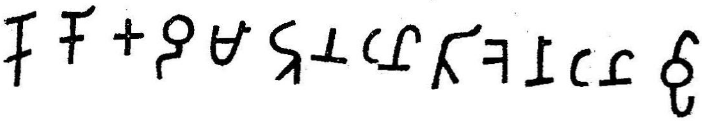

(9) அ ரை ய ... க ல ப னி ழ வா வி ர ய ன்

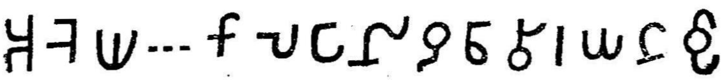

அரைய(ன்) கலபன் ஈழவாவிரயன்

(10) க ண ம் கு டு பி தோ

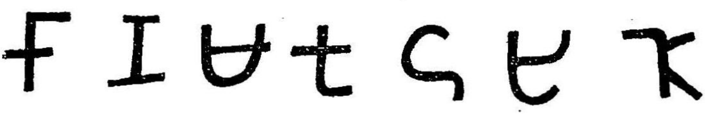

காணம் கொடுபித்தோ(ர்)

(11) வெ ண் கு ளி ரு அ று வை வ ணி க ன் எ ள அ
அ ட ன்

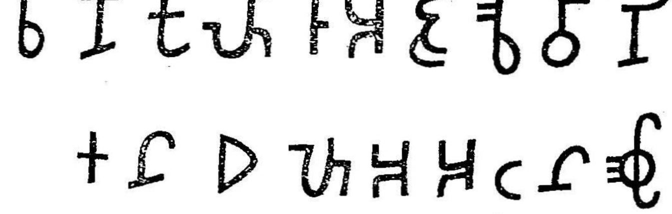

வெண் குளிர் அறுவை வாணிகன் எளாடன்

(12) தீ ய் ன சே நா த ன

தீன் சே(ர்) நாதன்

11. வரிச்சியூர்க் கல்வெட்டு[26]

மதுரை வட்டம், வரிச்சியூரை அடுத்துள்ள குன்றுப்பொடவில் மூன்று கல்வெட்டுத் தொடர்கள் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கல்வெட்டுகளைக் குன்னத்தூர்க் கல்வெட்டுகள் என்று குறிப்பிடுவதும் உண்டு.

இக் கல்வெட்டுகள் பெரிதும் சிதைந்து போய்விட்டன. தெளிவாகத் தெரியும் பகுதிகள் உள்ள செய்திகள் இவை:

நடன் என்பவன் நான்கு படுக்கைகள் செய்து கொடுத்தான். மற்றொருவன் நூறு படுக்கைகள் செய்து கொடுத்தான். பிறரும் செய்து கொடுத்துள்ளனர்.[27]

(1) ...ப ளி ய் கொ டு பி...

பள்ளி கொட்டுபித்தான்

(2) ...டா... இ டா வே...

நு து சு ச னு

100 காஞ்சணம் (படுக்கை) கொடுத்தான்

(3) ...ந ட ன் ஆ க இ ய நா ல் வு
இ ரு கை

நடன் என்பவனால் செய்யப்பட்ட நான்கு இருக்கை

12. திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டு[28]

மதுரையை அடுத்துள்ள திருப்பரங்குன்றத்தில் இயற்கையாய் அமைந்த குகை ஒன்று உள்ளது. அக் குகைப் பகுதியில் மூன்று கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன. இங்குள்ள படுக்கைகளில் தங்கியிருந்தவர்களில் முதன்மைபெற்று விளங்கியவர் நெடுஞ்சாத்தன் என்னும் சமணத் துறவி என்பதும், இங்குள்ள படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களில்

அந்துவன், கோயமான், எருக்காட்டூர் ஈழக் கடும்பிகன் பொலாலயன் என்னும் மூவர் என்பதும் இக் கல்வெட்டு களிலிருந்து தெரியவருகின்றன.[29]

(1) எ ரு கா டு ர் ஈ ழ கு டு ம பி க ன் பொ லா
ல ய ன் செ ய் த ஆ ய சா ய ன நெ டு
சா த ன்

(2) அ ந் து வ ன் கொ டு பி த வ ன்

(3) கோ ய து ய செ ன் மா

13. முத்துப்பட்டிக் கல்வெட்டு[30]

மதுரையை அடுத்துள்ள முத்துப்பட்டிக்கு அருகில் அம்மணா மலைப் பொடவு என்னும் பகுதியில் மூன்று கல்வெட்டுத் தொடர்கள் உள்ளன.

இவற்றில் காவி, அந்தை சாத்தன், காத்தான் (கோடாமன்) என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இப் பெயர்கள் இக் குகைகளில் தங்கி வாழ்ந்த சமண முனிவர்களைக் குறிக்கலாம் அல்லது குகையில் இருந்தவர்களுக்கு ஏதோ ஒருவகையில் உதவியவர்களைக் குறிக்கலாம்.[31]

(1) சை ய அ ல ன் வி ந் தை ஊ ர் கா வி ய்

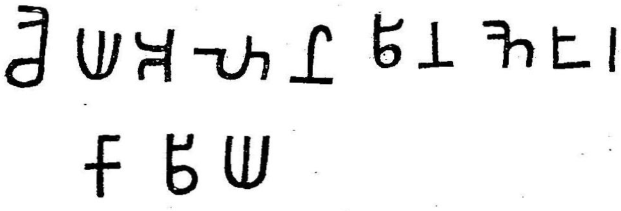

(2) நா க பே ரு ர் அ தை சா த் த ன் ம க ன்

(3) கொ டா ம அ... ல க ய தா அ று ர

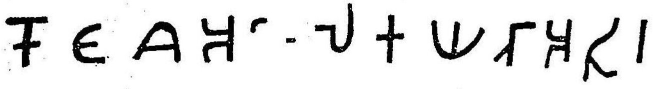

கோடாமல் கயத்தானூர்

14. ஆனைமலைக் கல்வெட்டு[32]

மதுரையை அடுத்துள்ள ஒத்தக்கடை என்னும் ஊரைச் சார்ந்து ஆனைமலை உள்ளது.

சமணத் துறவியின் படுக்கையைப் பிறர் மிதிக்கக்கூடாது. மிதித்தால் எரிந்துவிடுவர் என்னும் செய்திகள் இங்குள்ள கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றன.[33]

(1) இ வ கு ன் ற து உ றை யு ள பா த ந தா ன
ஏ ரி ஆ ரி த ன அ த து வா யி அ ரி ட்
ட கா யி ப ன

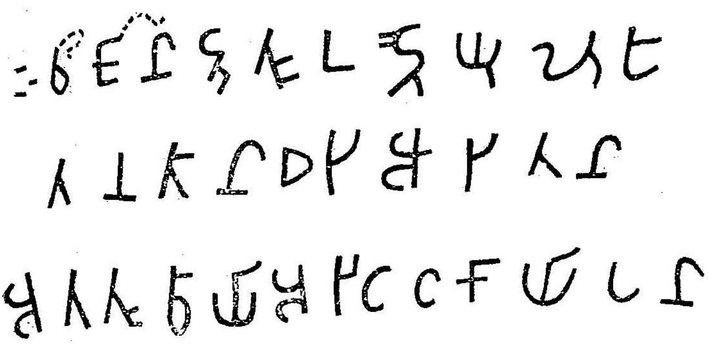

இவ(ன்) குன்றது உறையுள் பாதந்தான் ஏரி ஆரிதன்
அத்து வாய் அரிட்ட காய்(கு) பன்

15. புகழூர்க் கல்வெட்டு[34]

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், கரூர் வட்டம் வேலாயுதம் பாளையம் என்னும் ஊரின் நடுவே ஆறுநாட்டார் மலை என்னும் குன்று ஒன்று உள்ளது. அதன் உச்சியில்

அருணகிரிநாதரால் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற முருகன் கோயிலும், குன்றின் இடைப்பகுதியில் வடக்குப் பக்கத்தில் சூடாமணி குன்று என்னும் குகையும், தெற்குப் பக்கத்தில் மற்றொரு குகையும் உள்ளன. இந்தக் குகையில் உள்ள படுக்கைகளின் தலைமாட்டுப் பகுதியிலும் பக்க மேடைகளிலும் அக் குகைகளில் தங்கியிருந்த முனிவர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. இந்தப் படுக்கைகளுக்கு மேலே உள்ள பாறையில் இந்தப் படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களின் பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் பற்றிய விளக்கமான செய்திகள் வருமாறு:

இக் கல்வெட்டில், குகைகளில் தவம் மேற்கொண்ட சமணத் துறவிகளான யாற்றூர்ச் செங்காயபன், பிட்டந்தை மகள் கீரன் கொற்றி, சுண்ண வாணிகன் வேள் ஆதன், கருவூர்ப் பொன் வாணிகன் நத்தி, கொற்றந்தை இள ஏய், நாகன் மகன் பெருங்கீரன் ஆகியோர் பெயர்களும் படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்த இளங்கடுங்கோ, கீரனேறி ஆகிய இருவரின் பெயர்களும் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இந்த அரசர்களின் பெயர்கள் உறவு முறையோடு குறிக்கப்பட்டுத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெயர்களோடு ஒப்புமை உடையனவாய் உள்ளன. இதனால் வரலாற்றுச் சிறப்புடையவை இவை என்பது கருதத்தக்கது.

இங்குள்ள கல்வெட்டுகளில் சமண முனிவர்களுக்குப் படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களின் பெயர்களும், இங்குள்ள பள்ளிகளில் தங்கியிருந்த சமணத் துறவிகளின் பெயர்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

குகைகளில் தவம் மேற்கொண்ட சமணத் துறவிகள்:

1. யாற்றூர்ச் செங்காயபன்: யாற்றூரில் (ஆத்தூரில்) பிறந்தவன் செங்காயபன். இவன் சமணத் துறவியாக மாறித் தவம் செய்தான். 'மூத்த அமணன்' என்று இவன் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதால் இங்கிருந்த சமணத் துறவிகளுக்கெல்லாம் தலைவனாக விளங்கினான் என்று கொள்ளலாம்.

2. பிட்டந்தை மகள் கீரன் கொற்றி: இவள் பெண் துறவி. இவள் தந்தை பிட்டந்தை. பிட்டந்தை என்னும் பெயர் பிட்டன் தந்தை என்பதன் தொகுப்பு வடிவம். எனவே, பிட்டன் என்பவன் இந்தப் பெண் துறவி கொற்றியின் அண்ணனாகவோ, தம்பியாகவோ இருந்திருக்க வேண்டும். இவளது பெயருக்கு முன்

கீரன் என்னும் சொல் உள்ளது. இந்தக் கீரன் என்னும் சொல் அவள் தந்தையின் இயற்பெயராகவோ, கணவனின் பெயராகவோ இருக்கலாம். தந்தையின் பெயர் 'பிட்டந்தை' என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதைக் கண்டோம். அந்தப் பெயர் பிட்டன் தந்தை என்று பொருள் படுவதால் அவனது இயற்பெயர் வேறொன்று இருந்திருக்க முடியும். அது கீரன் என்று தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளதாகக் கொள்ளலாம்.

அல்லது கீரன் என்பது கணவன் பெயர் ஆயின், அக்காலத்திலும் இக்காலத்தைப்போலப் பெண்கள் கணவன் பெயருடன் சேர்த்து அழைக்கப்பட்டனர் என்று முடியும்.

3. சுண்ண வாணிகன் வேள் ஆதன்: சுண்ணம் என்பது மணப்பொடி.[35] இதனை வாணிகம் செய்துவந்தவன் ஆதன். அவன் 'வேள்' என்னும் அடைமொழி பெற்றுள்ளான். இந்த அடைமொழி அவன் பிறந்த குடியைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம் அல்லது இவன் வேள் (உதவி) நோக்குடன் வாணிகம் செய்ததைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம். அன்றியும் வேள் (முருகன்) என்னும் தெய்வப் பெயர் அடைமொழியாகவும் இருக்கலாம்.

இவன் தன் வாழ்க்கையைத் துறந்து சமண முனிவன் சங்காயபன் மாணாக்கனாய்ச் சேர்ந்துவிட்டான்.

4. கருவூர்ப் பொன் வாணிகன் நத்தி: இந்த நத்தி என்பவன் கருவூரில் பொன் வாணிகம் செய்து வந்தான். இவனும் துறவு பூண்டு செங்காயபனின் மாணாக்கன் ஆனான்.

5. கொற்றந்தை இள ஏய்: 'ஏய்' என்பது இவனது பெயர். சங்ககாலத்துப் பெயரான 'எயினன்' என்பதனோடும், பிற்காலத்துப் பெயரான 'ஏயர்கோன்' (கலிக்காம நாயனார்) என்பதனோடும் இந்தப் பெயர் சொல்லால் தொடர்புடையது. இவன் 'இள ஏய்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறான். இது அமைப்பு முறையில் 'இளங்கோ' என்னும் பெயரைப் போன்றது.

இவனது பெயருக்கு முன் உள்ள 'கொற்றந்தை' இவனது பெயருக்குள்ள அடைமொழி ஆயின், இவன் கொற்றன் என்பவனின் தந்தை என்று முடியும்.

'கொற்றந்தை இள ஏய்' என்பதைக் கொற்றந்தை மகன் இள ஏய் என்று கொள்வோமாயின் கொற்றனும் இளஏயும் அண்ணன் தம்பியர் ஆவர்.

இந்த இளஏயும் சமண மதத்தைத் தழுவி தவம் மேற்கொண்ட செங்காயபனோடு சேர்ந்துகொண்டான்.

(பிட்டன், கொற்றன் ஆகியோர் சங்ககாலக் குறுநிலத் தலைவர்கள். இவர்களது வரலாற்றைக் குறுநிலத் தலைவர்கள் என்னும் பகுதியில் விரிவாகக் காணலாம்.)

6. நாகன் மகன் பெருங்கீரன்: இவன் சமணத் துறவியாகி இந்த மலையின் வடபுறமுள்ள குகையில் (சூடாமணிப் பொந்து) தவம் மேற்கொண்டிருந்தான். மற்றவர்கள் எல்லாரும் மலையின் தென்புறமுள்ள குகையில் இருந்தனர்.

இங்குள்ள படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர் இருவர். ஒருவர் சேர அரசன் இளங்கடுங்கோ; மற்றொருவர் 'கீரனேறி' என்ற பெண்.

இளங்கடுங்கோ: இவன் தந்தை பெயர் பெருங்கடுங்கோ. பாட்டன் பெயர் கோஆதன் செல்லரும்பொறை. இங்குக் குறிக்கப்பட்டவர் முறையே மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஆகியோர் என்பதை அவர்களது வரலாற்றுப் பகுதியில் காணலாம்.

கல்வெட்டு 51-ல் இவன் இளங்கோ ஆவதற்காக இந்தக் கற்படுக்கைகளை அமைத்தான் என்றும், கல்வெட்டு 52-ல் இவன் இளங்கோ ஆகி அமைத்தான் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இஃது இரண்டு முறை இந்தப் பணியைச் செய்ததைக் குறிக்கிறது.

கீரனேறி: 'பிட்டன் குறுமகள்' என்னும் இப் பெயர் தெளிவாகக் குறிக்கப்படுவதால் இப் பெயர் பெண்ணைத்தான் குறிக்கிறது என்பது உறுதியாகிறது. குறுமகள் - இளைய மகள். எனவே, இவள் பிட்டனின் இளைய மகள். இந்தப் பிட்டன் நம்பியூரில் வாழ்ந்தவன். 'கீரன் ஏறி' என்பது கீரன் மனைவி எயிற்றி என்பதாகலாம். 'ஏறி' என்னும் பெயர் 'எயிற்றி' என்னும் பெயரில் நேர்ந்த பழிபட்ட வடிவமாயிருக்கலாம். 'எயிற்றி' என்பது சங்ககாலப் பெயர்.[36]

இந்தக் கீரன்எயிற்றி பள்ளி செய்து கொடுத்தது கீரன் கொற்றிக்குத்தான். மற்றவர்களுக்கு அன்று என்பது கொற்றி அதிட்டானமும் (இருக்கையும்) இவளது பெயரைக் குறிப்பிடும் கல்வெட்டும் உள்ள பகுதியை நோக்கி உணரலாம்.

துறவு பூண்டவள் பிட்டனின் தங்கை (அல்லது அக்காள்) 'கொற்றி'. அவளுக்குப் படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்தவள் பிட்டனின் இளைய மகள் எயிற்றி. எனவே, எயிற்றி தன் அத்தை கொற்றிக்குப் படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்தாள் என்பது தெரிகிறது.

கொற்றியும் எயிற்றியும் கீரன் மனைவியர் என்று கொள்ளப்படுவராயின், கீரனின் முதல் மனைவி கொற்றி என்றும் இரண்டாம் மனைவி எயிற்றி என்றும் முடியும். எயிற்றிக்குக் கீரன் மாமன் ஆதலின் மணக்கும் முறை உடையவனே ஆவான்.

கொற்றியை 'மணந்து வாழ்ந்த கீரன், எயிற்றியையும் மணந்ததால் கொற்றி தன் வாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறவு பூண்டாள் போலும். இந்தத் துறவு கண்டு மனம் வருந்திய எயிற்றி தன் கணவனின் முதல் மனைவிக்கு (அத்தைக்கு) உதவும் வகையில் படுக்கையை அமைத்துக் கொடுத்தாள் போலும்.

பிட்டன் தந்தை நல்லாவியூரில் வாழ்ந்தவன்; பிட்டன் நம்பியூரில் வாழ்ந்தவன்.[37]

(1) மு தா ம ண (ண ன) யா ற றூ ா செ ங கா ய ப உ ...
கோ ஆ ... ல வி ரு ம பு றை ம க ன பெ ரு ங
க டு ங கோ ன ம க ன க டு ங கோ ன ள ங க டு ங
கோ ன ங கோ ஆ க அ று பி த க ல

(2) ...தா அ ம ண ண ன யா ற றூ ா செ ங கா
ய ப ன உ றை ய
கோ ஆ த ன செ ல வி ரு ம பொ றை ம க ன
பெ ரு ங க டு ங கோ ன ம க ன ன ங்
க டு ங கோ ள ங கோ ஆ சி அ று த த க ல

(3) ந ம பி ஊ ர அ பி ட ன கு று ம ம க ள
கீ ர ன னே றி செ யி பி த ப ளி

(4) ந ல லா வி ஊ ர அ பி ட ந தை ம க ள கீ
ர ன கொ ற றி அ தி ட டா ன ம்

(5) யா ற றூ ா செ ங கா ய ப ன ... ற றி ட
டா ட டா ன ம

(6) ......த த அ தி ட ட ா ன ம

(7) (சு) ண ண வா ண ணி க ன
வே ள ஆ த ன அ தி ட டா ன ம

(8) ... பெ ....
பொ ....
க ன ....
ம க ....
ள லி ....

(9) கொ ற ற ந தை ள ஏ ய
மு ன று

(10) க ரு ஊ ர பொ ன வா ணி க ன
ந த தி அ தி ட டா ன ம

(11) ணா க ன ம க ன பெ ரு ங கீ ர ணி

16. திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டு[38]

திருச்சியிலுள்ள மலைக்கோட்டையில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகைப் பகுதியில் உள்ள கல்வெட்டில் செங்காயபன் என்னும் பெயர் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது.[39]

செ ன கா யி ப ங் கே (?)

17. குன்றக்குடிக் கல்வெட்டு[40]

இராமநாதபுரம் மாவட்டம், திருப்பத்தூர் வட்டம், குன்றக்குடி மலையில் ஞானியகர் மடத்தை அடுத்துள்ள குகையின்கண் இரண்டு கல்வெட்டுத் தொடர்கள் காணப்படுகின்றன.

இவற்றில் ஆதன், சாத்தன் என்னும் பெயர்கள் பொறிக்கப் பெற்றுள்ளன.[41]

(1) ......பி ஊ ர ஆ த ன சா த ன

ஆதன் மகன் சாத்தன். இவன் ஊரின் பெயர் சிதைந்துள்ளது.

(2) ..... கு டு ..... த ....

கொடுத்தான்.

18. மாமண்டூர்க் கல்வெட்டு[42]

வடார்க்காடு மாவட்டம், செய்யாறு வட்டம், மாமண்டூரிலுள்ள பல்லவர் குகைக்கு மேற்கில் இயற்கையாக அமைந்துள்ள குகை ஒன்று உள்ளது.

கணிமான் தேனூர் தந்த கோன் இங்குத் தவமிருந்தானென்று இங்குள்ள கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.[43]

க ணி மா ன்
தே னூ ர த ந த கோ ன கு ன் று
செ யி தா ன த ச ன சி று
.... வ ன்

19. அரசலூர்க் கல்வெட்டு[44]

பெரியார் மாவட்டம், ஈரோடு வட்டம், அரசலூரிலுள்ள நாகமலைக் குன்றுப் பொடவில் மூன்று கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இரண்டு கல்வெட்டுகள் அக்கால ஐந்திசைப்பண் இசையினைத் தெரிவிப்பனவாய் உள்ளன. மணிவண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன் என்பவன் படுக்கை வெட்டிக் கொடுத்ததோடு இசைக் குறிப்பு என்று கருதத்தக்க குறியீட்டு எழுத்தையும் இதில் பொறித்து வைத்தான் என்பது மற்றொரு கல்வெட்டிலிருந்து தெரிய வருகிறது.[45]

(1) எ ழு து த ம பு ன ரு த தா ன ம ணி ய வ
ண ண க க ன தே வ ன சா த த ன

(2) தா தீ தா தீ தா
தீ தா தே தா தீ
தா தே தீ தே தா
தீ தா (தே) தா தீ
த் (அ) தீ தா (த்)ஈ தா

(3) கீ த தீ த கீ
த (தீ த தீ த)
தீ த கீ த (தீ)
த தீ (த) தீ (த)
கீ த் (அ) த் (ஈ) த(க்) ஈ

20. பிள்ளையார்பட்டிக் கல்வெட்டு[46]

இராமநாதபுரம் மாவட்டம், திருப்பத்தூர் வட்டம், பிள்ளையார்பட்டியை அடுத்த குன்றுப் பொடவில் உள்ள கல்வெட்டில் எருக்காட்டூர்க் கோன் பெரும்பரணன் என்ற பெயர் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

பெரும்பரணன் என்பவன் எருக்காட்டூர் அரசன் என்பதும், அவன் இந்தக் குகைகளில் தங்கித் தவம்செய்தான் அல்லது தங்கித் தவம் செய்தவர்களுக்கு உதவினான் என்பதும் இக்கல்வெட்டிலிருந்து தெரியவரும் செய்தியாகும்.[47]

எ ரு கா ட டு கு க் கோ ன் பெ கு
ப ர ண ன்

21. திருநாதர்குன்றம் கல்வெட்டு[48]

தென்னார்க்காடு மாவட்டம், செஞ்சி வட்டம், திருநாதர் குன்றத்திலுள்ள குகையில் காணப்படும் கல்வெட்டிலுள்ளது. சமணத் துறவி சந்திர நந்தி இக் குகையில் 57 நாள் உண்ணா நோன்பிருந்தாரென்னும் செய்தி காணப்படுகிறது.[49]

ஐ ம் ப த தே மா ன
ச ன ன் னோ ற் ற
ச ந் தி ர ந் த் தி ஆ
சி ரி க ர் நி சீ தி கை

22. கழிஞ்சமலைக் கல்வெட்டு

மதுரை மாவட்டம், மேலூர் வட்டம், அரிட்டாபட்டிக்கு வடமேற்கிலுள்ள கழிஞ்சமலைக் குகையில் உள்ள கல்வெட்டுத் தொடரைக் கி.பி. 1971ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் ஏ. சுப்பராயலு, டாக்டர் கே.வி. இராமன் ஆகியோர் கண்டுபிடித்தனர்.

நெல்வேலிச் செழியன் அதனன் மகன் ஒளியன், பள்ளிவெட்டி உதவினான் என்னும் செய்தி இதில் காணப்படுகிறது.

நெ ல் வெ ளி ஈ ய் ச ழி வ ன் அ த ன ன்
வொ ளி ய ன மு ஸு கை கொ டு வ ன்

'நெல்வெளி சழிவன் அதனன் ஒளியன் முகசை கொடுவன்' என்று இது சரிசெய்து படிக்கப்படுகிறது.

23. ஐயர்மலைக் கல்வெட்டு[50]

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், குளித்தலை வட்டம், ஐயர் (ஐவர்) மலையிலுள்ள குகையில் காணப்படும் சங்ககால எழுத்து கல்வெட்டுகளை 1973ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு தொல்பொருள் துறையினர் கண்டுபிடித்தனர்.

ப ணை து றை வே ஸ ன அ த ட அ ன ம

பணைத்துறை வேசன் அதிட்டானம்

24. சங்கரமலைக் கல்வெட்டு[51]

திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம் கரூரை அடுத்துள்ள சங்கர மலைத் தொடரில் பழங்கால எழுத்துகள் காணப்படுவதாகத்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் துறையினர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். வே.ஏ. ஆகிய இரண்டு எழுத்துகளைத் தவிர வேறு எதனையும் அதில் தெளிவாகப் படிக்க முடியவில்லை.

25. மாலகொண்டாக் கல்வெட்டு[52]

ஆந்திர மாநிலம், நெல்லூர் மாவட்டம், கண்டுகூர் வட்டம் மாலகொண்டா என்னும் ஊரை அடுத்துள்ள மலைக்குகையில் உள்ள எழுத்துகளில் ‘அருவாள குலம்’ என்னும் தொடரும், ‘வீரிசெட்டி’ பெயரும் காணப்படுகின்றன.

அ ர வா ள கு ல ஸ ந த ஸெ டி பு த ஸ ஸ
ரி வீ ரி செட்டி நோ தா ன

மேற்கூறிய கல்வெட்டு எழுத்துகளோடு ஒப்புநோக்கத்தக்க வேறு பல சான்றுகளும் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. வடார்க்காடு மாவட்டம், செய்யாறு வட்டத்திலுள்ள ஆண்டிப்பட்டி என்னும் சிற்றூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஈயக்காசுகளில் ‘சேந்தன், ஆதி’ என்னும் சங்ககால மன்னர்களின் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டு உள்ளன. இவ்வெழுத்துகள் பண்டைய ‘தமிழி’ எழுத்துகளாகும்.

அடுத்துப் புதுச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் தொல்பொருள் துறையினரால் அகழ்ந்தாய்ந்து கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்களில் ‘விளக்கொன்றில்’ ‘முது குழூரன்’ என்ற பெரும்பானை ஓடுகளில் ‘சாத்தன், ஆவி, ஆந்தை, பணிகன், மிகோதி, ஈசன்’ முதலான பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. இவையும் தமிழி எழுத்துகளில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலே கண்ட கல்வெட்டுகளில் காணப்பெறும் எழுத்துகளும், ஆண்டிப்பட்டி ஈயக்காசுகள், அரிக்கமேட்டு விளக்கு, பானை ஓடுகள் ஆகியவற்றில் காணப்பெறும் எழுத்துகளும் தமிழி என்னும் ஒரே வகை எழுத்துகளால் ஆனவை என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஆண்டிப்பட்டி – ஈயக்காசுகள்[53]

(1) சேந்தன் ஆதி..... (3) எதிரா.....

(2) எதிரான் சே..... (4) எதினன்.....

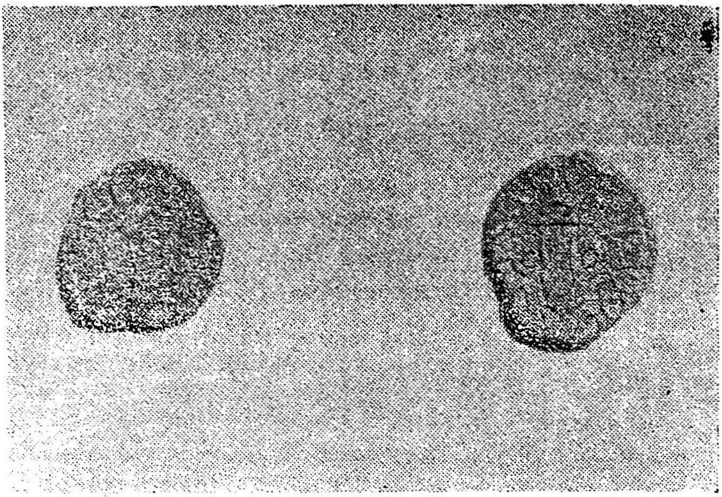

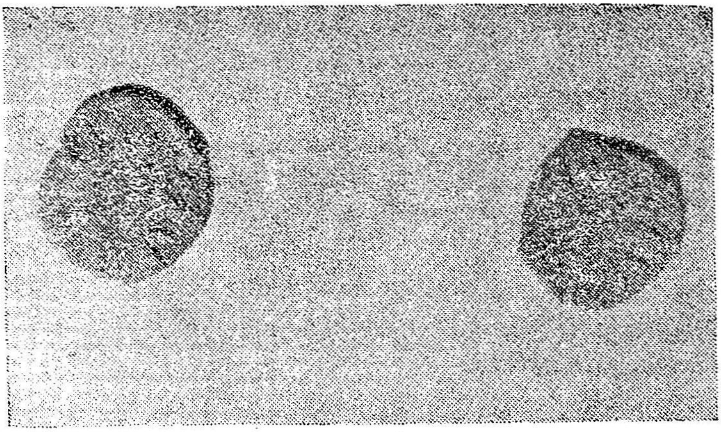

அரிக்கமேடு – அகல் விளக்கு[54]

(1) மு தி கு ழு ர அ ன அ க ல

அரிக்கமேடு – மண் ஓடு[55]

(2) சா த் த ன ஆ வி ஈ நி க தி ஈ ச ன ஆ தி
தை ப னி க

முடிவுரை

இதுவரையில் ஆராய்ந்த கல்வெட்டுகளை எண்ணும் போது சில வரலாற்றுச் செய்திகள் உண்மை என உறுதி

செய்யப்படுகின்றன. சங்க நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் காலம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியதே என்பதும், அக்காலம் முதலே சமணமதம் தமிழ்நாட்டின் மக்களாலும், மன்னராலும் மதித்துப் பேணப்பட்டு வந்தது என்பதும் அவற்றுள் முதன்மையாகக் குறிப்பிடத்தக்க செய்திகள் ஆகும்.

மற்றும் மதுரையைச் சுற்றிலுமுள்ள குன்றுப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த சமண முனிவர்கள் சில நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் கி.பி. 470–ல் மதுரையில் வச்சிரநந்தி தலைமையில் 'திரமிள சங்கம்' என்னும் கூட்டமைப்பினை உருவாக்கினார்கள். ஆதலால் பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பல, சங்ககாலத்தை அடுத்த காலத்தில் தோன்றக் காரணமாயிருந்த இவர்களின் முன்னோரே சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

பெண்களும் துறவுபூண்டு சமணத் துறவிகளோடு நோன்பிருந்த செய்தியும், அவர்களுக்கு உணவு, உறையுள் முதலான அடிப்படைத் தேவைகளைப் பொதுமக்கள் முன்வந்து உதவி வந்த பாங்கும், நேரில் இருந்து உதவ முடியாதவர்கள் பொருள் முதலீடாகக் கொடையளித்து அதன் உதவியால் துறவிகளைப் பேணி வரும்படி செய்தனர் என்பதும், இக் கல்வெட்டுச் செய்திகளிலிருந்து உய்த்துணரப்படுகின்றன. கொல்லாமை, புலால் உண்ணாமை முதலான கோட்பாடுகள் தமிழகத்தில் வேரூன்ற இந்தத் துறவிகள் காரணமாயிருந் திருக்கவும் கூடும். தமிழ்நாட்டுச் சமணத்தில் வடநாட்டுச் சமணத்தைப்போலப் பெண்ணைத் தாழ்வாகக் கருதும் மனப்போக்கு காணப்படவில்லை என்பதும் இக் கல்வெட்டு களால் அறியப்படுகின்றன.

மொழியியல் நிலையில் இந்தக் கல்வெட்டுகள் கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் சில விதிகளுக்கு இலக்கியங்களாகத் திகழ்கின்றன; தமிழ்மொழிக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துகளான ழ, ற, ன ஆகியவற்றிற்குத் தனிக் குறியீடுகளைப் பெற்றுத் தமிழ்மொழிக் கென்று தனி எழுத்துகள் இருந்ததைக் காட்டும் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. இவ்வாறு சங்ககாலக் கல்வெட்டுகள் மக்கள் வரலாற்றையும், மக்கள் பேசிய மொழியின் வரலாற்றையும் அறிய உதவும் பதிவுகளாய் உள்ளன.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. Nilakanta Sastri, K.A., Op. cit., p.90
2. இந்த எழுத்தைப் பிராமி எழுத்துகள் என்று வழங்கி வந்தனர். எனினும் அசோகன் கல்வெட்டில் காணப்படும் எழுத்துகளில் வடமொழியிலுள்ள வல்லின எழுத்துகளுக் கான வர்க்க எழுத்துக் குறியீடுகள் உள்ளதாலும், தமிழ்நாட்டிலுள்ள இந்தக் கல்வெட்டுகளில் அந்த வர்க்க எழுத்துக் குறியீடுகள் யாண்டும் காணப்படாததாலும், மேலும், சிறப்பாகத் தமிழ்மொழிக்கே உரிய 'ற', 'ன', 'ழ' ஆகிய எழுத்துகள் காணப்படுவதாலும் இதனைத் 'தமிழி' என்று பெயரிட்டு வழங்கி வருகின்றனர். இந்தத் 'தமிழி' எழுத்து நிலையிலும், காலத்தால் முந்தியவை 'தாமிழி' என்றும், பிற்கால எழுத்தைத் 'தமிழி' என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். 'திராவிடி' என்று வரலாற்றில் குறிப்பிடப் படும் எழுத்து இதுவே என்றும் கருதப்படுகிறது.
3. Annual Report of South Indian Epigraphy (SIF) 460 to 465 of 1906.
4. Reading through the estampages of Mahadevan, I.
5. 1966ல் திரு. ஐராவதம் மகாதேவனால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன.
6. Reading and Interpretation by :
   Mahadevan, I., Corpus of the Tamil Brahmi Inscriptions, Reprint of the Seminar on Inscriptions, Madras, 1966.
7. S. I. E. 135 of 1903
8. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி. மு. கு. நூ.
9. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி. நேரிலும் பிறர் பதிவுகளைக் கொண்டும் படித்தவை.
10. S. I. E. 55 to 57 of 1910, *New Indian Antiquary,* Vol. I
11. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி. மு. கு. நூ.
12. S. I. E. 621 to 623 of 1926, Annual Report on Indian Epigraphy (I. E.) 225 & of 1963-64.
13. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.

14. Mahadevan, I., Op. cit.
15. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
16. S. I. E. 45 (a) to (i) of 1908.
17. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
18. S. I. E. 388A of 1914 Madras Epigraphy Report (M. E. R.) of 1914-15 Part II Para I & 2 and Inscription of Pudukottai State, Plate No.1
19. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
20. S. I. E. 561 of 1911 S. I. E. of 1912 Plate on page 57
21. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
22. S. I. E. 407 of 1906 and M. E. R. of 1907, p.60
23. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
24. S. I. E. 334 of 1908 and S. E. I. 70-7 of 1910, I. E. 244 & 245 of 1963-64.
25. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.
26. S. I. E. 38 of 1908
27. Mahadevan, I., Op. cit
28. S. I. E. 333 of 1908 and S. I. E. 140 to 142 of 1951-52
29. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ. இங்குள்ள கல்வெட்டுகளில் மூன்றாம் எண்ணிட்ட கல்வெட்டில் முதல் இரண்டு எழுத்துகள் படுக்கையின் கால் மாட்டிலிருந்து தலைமாட்டை நோக்கியவண்ணம் இருந்துகொண்டு படிக்க வேண்டுவனவாயும், பிற அதற்கு எதிர்த்திசையில் அமர்ந்துகொண்டு படிக்க வேண்டுவனவாயும் உள்ளன.
30. S. I. E. 58-60 of 1910 ; I. E. 243 of 1963-64
31. Mahadevan, I., Op. cit.
32. S. I. E. 457 of 1906
33. Reading and Interpretation by Dr. K.V. Raman, Department of an Archaeology and Ancient History, University of Madras.

34. S. I. E. 341 to 347 and 349 of 1927-28; I. E. 296k and 297 of 1963-64

35. Talcum powder

36. கழார்க் கீரன் எயிற்றியார் புலவர் - அகம். 163, 217 முதலான பாடல்களைப் பாடியவர்.

37. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., மு. கு. நூ.

38. S. I. E. 139 of 1937-38

39. Mahadevan, I., Op. cit.

40. S. I. E. 46 of 1909

41. Mahadevan, I., Op. cit.

42. S. I. E. 171 of 1939-40

43. Mahadevan, I., Op. cit.

44. " 8 to 282 of 1961-62

45. வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி. மு. கு. நூ.

46. S. I. E. 136 of 1936-37

47. Mahadevan, I., Op. cit.

48. S. I. E. 239 of 1904.

49. Mahadevan, I., Op. cit.

50. 'Indian Express', dated 6-2-73
தினமணிச் சுடர் அனுபந்தம், நாள் 15-7-73
கொங்குநாள் 15-8-74.

51. South Indian Palaeography

52. S. I. E. Part II Para I of 1937-38

53. 'First finds of Sangam Age Coins', The Sunday Standard, dated 16-7-1967.

54. தமிழ் முரசு, நாள் 13-9-1973

55. ஷை

பிற்சேர்க்கை

1. மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு – 1

கணி நந்தி ஆசிரியன் என்பவன் இங்குள்ள குகைகளில் தங்கியிருந்த சமணத் துறவிகளுக்கு ஆசிரியனாக விளங்கியவன். நந்தி என்பது இவனது இயற்பெயர். கி.பி. 470-ல் மதுரையில் சமண சங்கத்தை ஏற்படுத்தியவன் பெயர் வச்சிரநந்தி என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. சோதிடத்தில் வல்லவனாய் இவன் விளங்கியதால் கணி என்னும் அடைமொழி பெற்றான். 'ஆங்கே' என்னும் சொல், கல்வெட்டில் 'ஆன்கே' என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'நந்தி தங்கியிருந்த அந்த இடத்தில்' என்பது அதற்குப் பொருள். 'ஏமமாம்' என்னும் சொல்லுக்கு 'ஏமம் ஆகும்படி' அதாவது, பாதுகாவலாய் அமையும்படி என்பது பொருள். துறவிகள் மழையில் நனையாமல் அறையிறையில் (பாறைத் தாழ்வாரத்தில்) வாரம் வெட்டிக் கொடுத்துள்ளமை போன்ற செயல்கள் ஏமமாம் செயல்கள் என்று கொள்ளத்தக்கவை. நெடுஞ்செழியன் என்று இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளவன் பாண்டிய அரசன். 'பணவன்' என்பது (பணயன்). பணி மேற்கொண்டவனைக் குறிக்கும், கடலன் வழுதி என்பவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் செயலாளுநன் (பணயன்) ஆவான். கடலன் என்பது இவனது பெயர். வழுதி என்பது குடிப்பெயர். இது பாண்டியரின் ஐந்து குடிகளில் ஒன்று. நந்திக்குப் பாதுகாவல் செய்து தரும்படி நெடுஞ்செழியன் ஆணையிட்டான். அவனது செயலாளனான கடலன் வழுதி வாரம் கொட்டும்படி செய்து பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தான். 'ஏமமாம்' என்னும் சொல்லைத் 'தம்மம்' என்றும் படிக்கின்றனர். 'ஏ' என்னும் உயிர் எழுத்தை வடமொழியிலுள்ள 'த' வர்க்கத்தின் 4ஆவது எழுத்தாக அவர்கள் படித்துள்ளமையே இதற்குக் காரணம். ஐராவதம் மகாதேவன் படிக்கும் 'தம்மம்' என்னும் இச் சொல்லைப் பாலிமொழிச் சொல் என்று அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கருதுகிறார். 'பணயன்' என்னும் சொல்லுக்குப் பணயக்காரன் என்னும் விளக்கம் தந்து அரசனுடைய கல்தச்சன் என்று அவனைக் கருதுகிறார்.

மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு – 2

'அங்கு' என்னும் பொருள் கொள்ளும்படி 'அன்' என்னும் சொல் இங்குப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'பெலகன்' என்னும்

சொல்லைச் 'சகலன்' அதாவது சகலை என்று எடுத்துக்கொண்டு நெடுஞ்செழியன் மனைவியின் தங்கை அல்லது அக்காள் கணவன் அந்தச் சகலன் என்று விளக்கம் காண்கின்றனர். இவன் பெயர் 'சடிகன்' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இளஞ்சடிகன் தந்தை பெயர் சடிகன். அசோகன் கல்வெட்டுகளில் சோழன் 'சோட' என்று குறிக்கப்படுவதை எண்ணும்போது சடிகன் என்பது சழியன் (செழியன்) என்பதன் வேற்றுமொழி வடிவமோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. புகளூர்த் 'தமிழ்'க் கல்வெட்டில் பெருங்கடுங்கோ மகன் இளங்கடுங்கோ என்று வருவதைக் காண்கிறோம். நன்னன் சேய் (மகன்) நன்னன் என்று சங்க நூல்களில் வருவதைக் காண்கிறோம். தந்தை பெயரும் மகன் பெயரும் சில சமயங்களில் ஒரே பெயராய் அமைவதை இந்தச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. இந்தக் கல்வெட்டிலும் 'ஏமம்' என்னும் சொல்லைத் திரு ஐராவதம் மகாதேவன் 'தமம்' என்று படித்து, தர்மம் என்று விளக்கம் கூறுகிறார். பெவகன் என்னும் சொல்லுக்குச் சேவகன் (சேனைத் தலைவன்) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்பது அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் கருத்தாகும். சுப்பிரமணிய ஐயர்[1] பின் காணுமாறு படித்து விளக்கம் காணுகிறார்.

> 'காணியன் நதா ஸிரி யகுஅன் தமாம் இதா நடிஞ்
> சாறியன் ஸாலாகான் இளஞ்சாறிகான் தாந்தைய்
> சாறிகான் செஇய பாளிய்'

காணியன் என்பது கரணியன். கரணியன் என்பது அநுலோம (கலப்பு) சாதியைக் குறிக்கிறது. நதா என்பது நாத (தலைவன்) என்னும் பொருள் உள்ள சொல். யகுஅன் என்பது யக்ஷன் என்னும் சமஸ்கிருதச் சொல். பாளிய் என்பது பாழி.

'கரணிய குலத்தில் பிறந்த புகழ்பெற்ற தலைவனான ஸ்ரீயக்ஷன் இந்தத் தருமத்தைச் செய்தான். பாறையைக் குடைந்து இந்தச் சயித்தியத்தை அமைத்தவன் நெடுஞ்சாறியனின் மைத்துனனும் (சட்டகன்) இளஞ்சாறிகளின் தந்தையுமான சாறிகன்.' திருச்சி நாராயணராவ்[2] இந்தக் கல்வெட்டெழுத்தைப் பிராகிருத மொழி என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டு முதலில் பிராகிருதமாகப் படிக்கிறார். பிறகு அந்தப் பிராகிருதத்தைச் சமஸ்கிருதமாக அமைக்கிறார்.

'காணியநா நதா விரியகு அநா தமாம
இத நடிஞா சாட்டியந ஸாயாகாநா இளாந
சாடிகாநா தாநதைங; சாடிகாநாசே இய பாளிய' (பிராகிருதம்)

'கணகாநாம் நாதா (நாம்) ஸ்ரீயக்ஷாணாம் தர்மம்,
இதா நர்திநாம் ஸார் தவாஹகாநரம் ஸிம்
ஹளாநாம் ஸ்ரேஷ்டிகாநாம் தனதேயம் ஸ்ரேஸ்டிகாநாம்
சைத்ய பாலிகா' (சமஸ்கிருதம்)

'காணிய ந(ா)ந தாஸிரியகு அனா தமாஇ தா நடிஞ
சாட்டியனா
ஸால(ா) கா னா ஈ லா ஞ சா ட் டி கா னா தா ந தை ய
சா ட் கா ன சே இ யா பா ளி ய'

என்பது கிருட்டிண சாஸ்திரியின் பாடமாகும்.[3]

மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு – 3

வெள்ளைப் பாறையால் (பளிங்குக் கல்லால்) ஆன மாடி வீடுகளைக் கொண்ட ஊர் வெள்அறை நியமம். இவ்வாறு அமையப் பெற்றிருந்த ஊர் 'வெள்ளறை நியமம்' என்று வழங்கப்பட்டது. நியமம் என்னும் சொல் சங்ககாலத்தில் வழங்கப்பட்டிருப்பதை ஒப்பு நோக்கலாம்.[4]

அச்சுதன்: இது சமணர் பெயர் என்பதைப் பிற்கால நன்னூலால் உணரலாம்.[5] இவன் இந்த வெள்ளறை நியமத்தில் வாழ்ந்தவன். இவன் வேளாண்மையில் சிறந்து விளங்கியதற்காக அரசனால் 'காவிதி' என்னும் பட்டம் அளிக்கப்பெற்றவன். இவன் 'கழிதிகன்' என்பவனின் தந்தை. (அழிசி என்பது போன்ற அமைப்பினை உடைய பெயர் கழிதி. அதிகன் என்னும் பெயர் 'கன்' என்று முடிவதுபோலக் 'கழிதிகன்' என்னும் பெயரும் முடிகிறது.) அச்சுதன் என்னும் தொடரை வேறு வகையாகப் பிரித்து, சுதன் என்னும் சொல்லாகப் பிரித்து மகன் என்னும் பொருள் கொள்வாரும் உண்டு. பிண ஊ என்பது பிணைந்த உணவு ஆகும். இந்த அச்சுதன் துறவிகளுக்கு உணவு கொடுப்பித்தான். வேளாளன் ஆனதால் இப் பணியை இவன் செய்தான். சோற்றுடன் தக்கவற்றைச் சேர்த்துப் பிணைந்த உணவைக் கொடுத்தான்.

வெ ள (அ) (டை) ய நி கா மா த (ா) கொ (போ)
தி ர (ய) கா ஸீ தி கா அ (ரிதெ) அ ஸா தா னா பி நா க
கொ டு பி தோ னா

என்று திரு. கிருஷ்ணசாஸ்திரி படிக்கிறார்.

வெள் அடைய் நிகாமதா கொ
பொதிர் யகாஸீ தி கா அரிதாவ
ஸாதான் பினாக கொடுபி தோன்

வெள்ளடையில் வசிக்கிறவன் மகளான யட்சாஸதி (இந்தக் குகையை) செய்வித்தாள். சாத்தன் பிணக்கன் இதைச் செய்தான் என்பன சுப்பிரமணிய ஐயரின் பாடமும் விளக்கமும் ஆகும்.

வெள் அடைய் நிகமத கொபிதிர்
யக ஸிதிக அரிதெ அ சதன்
பிணக கொடுபிதோன்

இதன் பொருள்:

வெள்ளடையில் வசிப்பவரின் மகளான யகஸிதி என்பவள் (இந்தக் குகையை) செய்வித்தாள். சாத்தன் பிணக்கன் இதைக் கொடுப்பித்தான் என்பது டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம் அவர்களின் விளக்கமாகும்.

மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு – 4

'அறி' என்னும் சொல்லால் அறிவன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். அறிவன் முக்காலமும் உணர்ந்தவன் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.[6] நந்தி என்னும் துறவி கணியனாய் விளங்கினான் என்பது மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அறிவன் என்னும் சொல் இதனை மேலும் உறுதி செய்கின்றது. கொடிவழி (மரபுவழி) வந்த ஆதன், கொடி ஆதன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். நந்தியின் மரபுவழியில் வந்த ஆதனும் துறவுபூண்டு அந்தக் குகைகளில் இருந்தவர்களில் ஒருவன்.

க ணீ ய் ந த ன் கொ டி ய் அ வ ன்

கணீ நதன் (இதைக்) கொடுத்தான் என்னும் பாடமும் விளக்கமும் திரு. ஐ. மகாதேவன் தருவனவாகும்.

1. மீனாட்சிபுரம் கல்வெட்டு – 5

இந்தப் பள்ளிகளில் தங்கியிருந்தவர்களில் சிலர் 'வெள்ளறை' என்னும் ஊர்வாழ் மக்களின் வழிவந்தவர். ஆகையால், வெள்அறை நிகமத்தோராகிய கொடியோர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். நிகமத்தோர் என்பதற்கு வாணிகக் குழுவினர் என்று பொருள் கூறுகின்றனர். ஊ என்பது உணவு

'பாசவன்' என்று வெற்றிலை வாணிகன் இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். 'உலவான்' என்பதற்குக் கேடில்லாதவன் என்று பொருள். வெற்றிலை வாணிகன் ஒருவன் துறவிகளுக்கு உணவு வழங்கும் தொண்டில் பிழைபாடு நேராமல் ஒழுகி வந்தான்; அவன் பள்ளி அமைத்துக் கொடுத்தும் உதவினான் என்னும் செய்திகள் இதில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

2. கீழவளவுக் கல்வெட்டு

உ பா ச அ ன் கொ ண் டி ள வன் கொ டி பா ளி ஈ

என்று திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் இதனைப் படித்து, 'தொண்டி உபாசகன் இளவன் கொடுத்த பள்ளி' என்னும் விளக்கத்தைத் தருகிறார்.

உ பா ச அ ன் த ண் டு லா வ ன் கொ டு ப ளி ஈ

என்னும் பாடமும், உபாசகனான (சாவகனான) தண்டுலாவன் கொடுத்த பள்ளி என்னும் விளக்கமும்கூடத் தர இயலும் என்பது அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கருத்தாகும்.

டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம்,

உ பா சா அ பொ தெ ணெ டு ள வோ சோ
கொ டு ப ளி ஈ

என்று பாடம் கொண்டு உபாஸகன் ஆபுத்திரன் நெடுவேள் என்னும் விளக்கத்தையும், நெடுவேள் என்பது முருகப் பெருமானையும் திருமாலையும் குறிக்கும் சொல் என்றும், 'வத்ஸன்' என்பது மகனைக் குறிக்கும் சொல் என்றும் விளக்கம் தருகிறார்.

திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர்,

உ பா சா அ போ த நெ ட் டு ல வோ ச் சோ
கொ டு ப ளி ஈ

என்னும் பாடத்தையும், உபாசகன் மகன் நெடுலலோச்சன் அமைத்த குகை என்னும் விளக்கத்தையும் தருகிறார்.

திரு. நாராயணராவ்,

உ பா ச அ போ தா நா ட்ட லா ஞ ச் சோ
கொடு ப ளி ஈ

என்னும் முறையில் பிராகிருத மொழியென்று படித்து அதற்கு,

'உபாத்யாய்-புத்ரஹ் நாட்ய கர் ஓ பாத்யாயயஹ்
குட்டபிதா பாணிகா'

என்னும் சமஸ்கிருத விளக்கம் கண்டு, உபாத்தியாயரின் மகனான நாட்டியர் கற்பிக்கிற நட்டுவன் வெட்டி உண்டாக்கிய ஆசிரமம் என்று தமிழில் செய்தியைக் கூறுகிறார்.

3. கொங்கர் புளியங்குளம் கல்வெட்டு – 1

இங்குள்ள கல்வெட்டில் பாறையை வெட்டிக் குறைத்து வசதி செய்து கொடுக்கும் பணியானது 'குறை' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'உப்பாசவன்' என்பது இங்குள்ள கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளவனது பெயராகும். இந்தப் பெயரைப் பற்றிய விளக்கத்தைத் திருவாதவூர்க் கல்வெட்டில் காணலாம். இவன் உப்பாறு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்பது 'உப்பாறுவன்' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளதிலிருந்து தெரிகிறது. 'குறை' என்று படிக்கப்பட்டுள்ள பகுதியைக் 'கூறு' என்று படித்து அதற்குக் குன்று என்று விளக்கம் கண்டு இவனது பெயரை உப்பாசகன், உப்பாறுவன் என்று படித்து அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி விளக்கம் காண்கிறார். 'குறை' என்று படிக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பகுதியைத் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் 'கூறு' என்று படித்துக் 'கூரை' என்று விளக்கம் காண்கிறார். டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம் உபாசகனான உப்பாறுவன் உறையும் இடம் என்னும் விளக்கத்தையும்,

திரு. கிருஷ்ணசாமி,

> 'கு ட் டு கொ ட் டு பி தா வா னா
> ஊ பா சா அ னா (ஊ) பா (ட்டு) வ்'

என்னும் விளக்கத்தையும்,

திரு. நாராயணராவ்,

> 'கு ட் டு கொ ட் டு பி தா வா னா
> உ பா சா அ வு வா ஊ பா ட் டு வ்'

என்னும் பிராகிருத பாடத்தையும்,

> 'உபாட்டு அ குட்டு கொட்டா பிதவான உபாத்யா
> யானாம்'

என்னும் அதற்கான சமஸ்கிருத விளக்கத்தையும், ஊபாட்டு அ என்பவன் பொக்கிஷத்துக்காக இதை வெட்டினான் என்னும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் காண்கிறார்.

கொங்கர் புளியங்குளம் கல்வெட்டு – 2

'சோறா அதன்' என்பது ஒருவன் பெயர். சோறு அளித்தவன் ஆதலால், சோறாஅதன் என்று இவன் சிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளான். உணவு அளித்த பாசவன் 'ஊபாசஅன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போல், சோறு அளித்த ஆதன் சோறா அதன் (சோறாதன்) என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இந்த ஆதன் சமணர் படுக்கைகளைக் கூறுபடுத்திக் கொடுத்தான். அதனுடன் இவன் பொன் முதலீடும் செய்திருக்கலாம். அல்லது இந்தத் தொகையை இவன் படுக்கைகளைக் 'கூறுகோடலகு' செய்வதற்காகவும் செலவிட்டிருக்கலாம். இதன் இறுதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ள குறியீடு பொன்னின் மதிப்பைக் குறிப்பதாகும். (இது ஏனையவற்றுக்கும் பொருந்தும்.) கோடலகு என்பதற்குக் குன்றின் பொடவு என்னும் விளக்கத்தைத் தந்து கொடையாளியின் பேரைச் 'சோறா ஆதன்' என்று அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி படிக்கிறார்.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன்,

'கு டு கொ ட ல கு ஈ த் த வ ன் கெ ற அ த ன் எ ன்'

என்னும் பாடத்தைத் தந்து 'செறா அதன்' என்று இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள ஆளின் பெயரைப் படிக்கின்றார்.

டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம்.

'கு ற கொ ப ல கு சி த் த வ ன் செ ற அ த ன் என்'

என்னும் பாடத்தையும்,

'சிறு ஆதன் என்பவன் உறைவிடம் செதுக்கியளித்தான்'

என்னும் அதற்கான விளக்கத்தையும் தருகிறார்.

திரு. சுப்பிமணிய ஐயர்,

'கு டு கொ டா ல கு இ தா வின் செ டு'

என்னும் பாடத்தையும்,

குகைகளைக் கொத்துகிறவனாகிய இதாதவென் செடு அதான் என்பவனுடைய குகை'

என்னும் விளக்கத்தையும் தருகிறார்.

திரு. நாராயணராவ்,

'கு ட் டு கொ டா ல கு இ தா தா னி நா சே ட்ட அ தானாலே னா' கோஷ்ட்டம் கோஷ்ட் டாகா என்ற முறையில் பிராகிருதம் ஆகப் படித்து, 'க்ரு தே ஹி தார்த்தாய்;

ஞான-ஸ்ரேஷ்ட்யஸ்ஸ தானும் லயனம்' என்ற முறையில் அதற்குச் சமஸ்கிருத விளக்கத்தையும் கண்டு, 'நூல்நிலையத்தின் ஆக்கத்திற்கான இடம் ஞானசிரேஷ்டர் தானமாகக் கொடுத்த குகை'

என்னும் முறையில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைத் தருகிறார்.

கொங்கர் புளியங்குளம் கல்வெட்டு – 3

பிட்டன் என்பவனின் தந்தை போத்தன் என்பதும், அவனது ஊர் பாணூர் என்பதும், பாணூர்ப் போத்தன் பிட்டன் என்னும் தொடரால் இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். ஊர்ப் பெயரை முதலிலும், தந்தை பெயரை அதற்கடுத்தும், மகன் பெயரை அதனையடுத்தும் குறிக்கின்ற இத்தகைய வழக்கம் சங்க காலத்தில் பெருவழக்கு என்பதைச் சங்ககாலப் புலவர் பெயர்கள் பட்டியலிலிருந்து நாம் அறியலாம்.

'பா க ன் ஊ ர் பே தா? த ன்' என்னும் பாடத்தையும் பா க னூ ர் ப் பேராதன் என்னும் பாட விளக்கத்தையும் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் கொள்கிறார்.

அடியில் காணப்படுவது டாக்டர் இரா. நாகசாமியின் பாடமும் விளக்கமும் ஆகும்.

'பா க ன ஊ ர் பே தா த ன் பி ட ன் இ த்த வே போ ன்'

பாகனூர் பேதாதன் பிடன் என்பவன் இதை வேய்ந்தான்.

டாக்டர் சுப்பராயலுவின் பாடம் வருமாறு:

'பா க ன் ஊ ர் பொ த் தன் பி ட ன் ஈ த னூ வே போ ன்'

'தூ வே' என்னும் சொல் மயில் இறகு கற்றையை உணர்த்தும் என்றும், பொன் என்னும் சொல் பொன்மலையாகிய மேருமலையைக் குறிக்கும் என்றும் டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம் கருதுகிறார்.

திரு. கிருஷ்ணசாஸ்திரி,

'பாக னா ஊ ர பே க (ஆ) த (ஆ)
னா பி ட் டா னா ஈ த தா வே பொ னா'

என்னும் பாடத்தையும்,

சுப்பிரமணிய ஐயர்,

'பா கா னூ ர் போ தா தா ன் பி டா ன் இ தா தா வே லே ன்

என்னும் பாடத்தையும், பாகனூர் என்பது பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர், பிடான் என்பது பட்டாரகன் என்பதன் திரிவு, லேன் என்பது குகை ஆகிய விளக்கத்தையும் தருகிறார்.

திரு. நாராயணராவ் வழக்கம்போல், 'பாகானா ஊரா வ்ருத்தானாம்' தானம் பிட்டாகானாம் ஹிதார்த்தாய போ (ப்ரோ) தானாம் என்னும் பிராகிருத பாடத்தையும், முன் பின்னாக மாறிப் போன (பௌத்த மதத்தின்) பிடகப் புத்தகங்களை மாணவர் நன்மைக்காகப் 'பாகனூர்ப் பெரியவர்கள் கொடுத்த தானம்' என்னும் தமிழ் விளக்கத்தையும் காண்கிறார்.

4. விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டுகள்

'ஆந்தை பேகன்' என்னும் பெயர் 'அந்தை பிகன்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கலாம். 'வேய் ஆதன்' என்னும் பெயர் 'வேய் அதன்' என்று எழுதப்பட்டிருக்கலாம். 'வேய்' என்னும் சொல் அரசனின் உளவாளியாக இவன் விளங்கியதை உணர்த்தும். இவன் ஆந்தை பேகன் என்பவனின் மகன்.

சுப்பிரமணிய ஐயர் 'அந்தை பிகான் மாகன வேன் தான' என்று படித்து 'பிகான் மகனான வேன் இந்தப் படுக்கையைத் தானஞ் செய்தான்' என்று விளக்கம் கூறுகிறார்.

நாராயணராவ்,

வழக்கம்போல் அடியில் காணுமாறு படிக்கிறார்:

'அந் தை பிகானா மாகனாவே ஊ தான'

டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம், 'ஆந்தைப் பிகன் வேநா அதன்' என்று படிக்கிறார்.

டாக்டர் நாகசாமியின் பாடம், 'அந்தைய் பிகன் மகன் வெந் அ தான' என்பதாகும். தானம் (ஸ்தானம்) என்பது இடத்தைக் குறிக்கும் என்பது அவர் விளக்கம்.

திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர், 'பொதிலை குவிரன்'. 'வேன் குவீர கொடுபிதான்' என்னும் பாடங்களையும்,

திரு. நாராயணராவ், 'பொதிலை குவீரனா குவீரனா கொட்டு பிதா' என்னும் பாடத்தையும்,

டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம், 'பொதிலை குவீர(ன்) பொதிலை-பொதிகைமலை' என்னும் பாடத்தையும் அதற்கான விளக்கத்தையும் தருகின்றனர்.

5. மேட்டுப்பட்டிக் கல்வெட்டு

(1) ஆந்தை அரிதி என்பது ஒருவன் பெயர். ஆந்தை மகன் அரிதி என்று இது பொருள்படும்.

(2) **'ஈர்வு'** என்பது தத்து எடுத்துக்கொண்டதை உணர்த்தும் சொல் எனலாம். இதனால் ஆந்தையின் தத்துப்பிள்ளை **ஆந்தை** என்று பொருள் அமையும். இதை 'அந்தை ஈர்வு அதன்' என்று படிக்கலாம்.

(3) மதிரை ஆந்தை விசுவன் என்பது மதுரையில் வாழ்ந்த ஆந்தை என்பானின் மகன் விசுவன் என்பதாகும்.

(4) இந்த ஆதன் வேந்தனாய் விளங்கியவன் ஆதலால் 'அந்தை மகன் வேந்து ஆதன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

(5) சந்தந்தை மகன் சந்தன். சந்தந்தை என்னும் பெயர் சந்தன் தந்தை என்னும் சொற்களின் சேர்க்கை என்பதை 'ஆதன் தந்தை' என்பது 'ஆந்தை' என்று அமையும் என்று தொல்காப்பியம்[7] கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

(6) 'திட்டி இவ ஆதன்' என்னும் கல்வெட்டுத் தொடரில் திட்டி என்பது ஊரின் பெயர்.

(7) பதனூர் என்பது 'பதின் ஊர் அந்தை' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

(8) குவிரன் தந்தை என்பது குவிராந்தை என்று அமையும். இந்தக் குவிராந்தைக்கு ஆதன் என்னும் மகனும் இருந்தான். அவன் அரசனின் வேயாளியாய் (ஒற்றாளியாய்) விளங்கினான். இந்த வேயாள் ஒற்றனே இங்குக் குறிப்பிடப்படுகிறான்.

திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரி மேட்டுப்பட்டியிலுள்ள கல்வெட்டுத் தொடர்களை அடியில் காணுமாறு படிக்கிறார்:

(1) போ தி னா (ஊ) ர தா (னா)

(2) கு வி ரா அ (ந) தை வெ ய அ தா னா

(3) கு வி ரா அ ந தை வெ (ய) அ தா னா

(4) தி தோ ஈ ல அ தா னா

(5) அ ந தை அ ரி ய

(6) தி அ ந தை (ஈர) வா த ன

(7) ம தி ர (ஆ) அ ந தை (வி) ஸு லா னா

(8) சா ந தா ந தை சா ந தா னா

(9) அ ந தை வ (எ) நா தா அ தா னா

அதற்குக் கீழ்க்காணும் விளக்கத்தையும் தருகிறார்:

(1) பொதின் ஊர - அ தான
(பொதினூரைச் சேர்ந்த ஒருவர் கொடுத்த தானம்)

(2) குவீர அந்தை வேய்-அ-தான
(குவரனுடைய படுக்கை வேண் கொடுத்த தானம்)

(3) திடயில்-அ-தான
(திட்டையூரில் இருந்தவர் கொடுத்த தானம்)

(4) அந்தை அரியதி
(அரியதி என்பவரின் படுக்கை)

(5) அந்தை இரவாதான்
(இரவாதானின் படுக்கை)

(6) மதிர அந்தை
(மதிரைக்கு உரிய ஒருவருடைய படுக்கை)

(7) விசுவாசானதா அந்தை
(விவான் சானதானின் படுக்கை)

(8) சானதான் அந்தை
(சானதானின் படுக்கை)

(9) வேனதா-அ-தான
(வேனதானின் தானம்)

திரு. நாராயணராவ் அவர்கள் இவ்வூரிலுள்ள கல்வெட்டு களில் சிலவற்றைத் தனித்தும் சிலவற்றை இரண்டாகச் சேர்த்தும் தம் வழக்கப்படி முதலில் பிராகிருதமாகப் படித்துப் பிறகு சமஸ்கிருதத்தில் விளக்கம் தந்து, பின்பு தமிழில் செய்தியை மொழிபெயர்த்துத் தருகிறார்.

1. பொதின 'உர' அ தான (பிராகிருதம்)
பொதின ஊரஸ்ய தானானி (சமஸ்கிருதம்).
பொதின ஊர என்னும் கிராமத்தானின் தானம்.

2-3. குவிரா அன தை (பிராகிருதம்)
குபேரானாம் தேயம் (சமஸ்கிருதம்)

குபேரன் என்னும் பெயருள்ள இனத்தார் செய்த தானம்.

4-5. திடோயிள அ் தான

(பௌத்த பிக்கு பிக்குணிகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தானம்).

5-6. அரியதி அந்தை (பிராகிருதம்)
ஆர்ய ஸ்திரீனாம் தேயம் (சமஸ்கிருதம்)

கணவன் – மனைவி கொடுத்த தானம்.

6-7. இரவாதனா மதிரா அந்தை (பிராகிருதம்
இராவதானாம் மாத்ருணாம் தேயம் (சமஸ்கிருதம்)

இரவாத என்னும் பிரிவினரின் தாய்மார் செய்த தானம்.

7-8. விஸுவா னா சானதானா தை (பிராகிரும்)
விஸ்வா னாம் ஜானபதானாம் தேயம் (சமஸ்கிருதம்)

எல்லாக் கிராமத்தாருடையவும் தானம்.

8-9. சானதானா அநதெ (பிராகிருதம்)
ஜானபதானாம் அந்யத் தேயம் (சமஸ்கிருதம்)

கிராமத்தாருடைய இன்னொரு தானம்.

9. வெனதாத் தானா (பிராகிருதம்)
விநதாயா தானம் (சமஸ்கிருதம்)

விதாவினுடைய அல்லது ஒரு பக்தருடைய தானம்.

இவ்வூர்க் கல்வெட்டுத் தொடர்பான அறிஞர்களின் விளக்கங்கள் வருமாறு:

1. 'பொ தி ன (ஊ) ர அ த ன' என்பது இதன் வாசகம். திராவிடியில் இது 'பொதின ஊர் அதன்' என்றதாகும். இதன் பொருள் 'பொதின் ஊர் ஆதன்' என்பது.

2-3. 'கூவிரா அநதாய் வேய அதான, குவிர அந்தாய் வேள் அதன்.' இது திராவிடியில் 'குவிர அந்தாய் வேள் அதன்' என்றதாகும். இதன் பொருள் (ஆசீவக மதத்தைச் சேர்ந்த) 'தூய தந்தையான குவிரனும் ஆதனும்'. தமது அடிக்குறிப்பில், இதன் முழு வாசகம் ஒரே ஆளைக் குறிப்பதாகவும் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்.

4. ‘தீ டா இ ல அ த ன.’ இது திராவிடியில் ‘தி-ட-இன் அதன்’ என்பதாகும். திடியில் அல்லது தீடியில் என்பது, மதுரை மாவட்டம் திண்டுக்கல்லுக்கு அருகில் உள்ள திடியன் என்னும் ஊர். ‘திடியில் ஆதன்’ என்பது இதன் பொருள்.

5. ‘அந்தை அரிய’ என்பது இதன் வாசகம். திராவிடியில் இது ‘அந்தை அரியி’ என்றாகும். இதன் பொருள் ‘தூய தந்தை அரி’ என்பது.

6. ‘தி ஆந தை (இர) வா த ன.’ இது திராவிடியில் ‘தி அந்தை இராவதன்’ என்றாகிறது. இராவதன் என்பது, ஐராவதன் என்பதாகும். இந்திரனுடைய யானை ஐராவதம் என்பது. ஐராவதம் என்பது ஆளின் பெயர். இரவாதான் என்பது இரவாதவன் (யாசிக்காதவன்(என்னும் பொருளுள்ளதாகவும் இருக்கலாம்.

7. ‘மதிர அந்தை விஸுவன்.’ இதன் பொருள் ‘மதுரையில் உள்ள தூய தந்தை விசுவன்’ என்பது.

8. ‘சாத தா ந தை சா ந தான.’ திராவிடியில் இது ‘சந்தந்தை சந்தன்’ என்றாகிறது. சந்தன் என்பது இடை ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவன். சந்தன்—தந்தை—சந்தந்தை.

9. ‘அ ந தை வெ ந த அ தா ன.’ இதை ‘அந்தை வேந்த அதன்’ என்று படிக்கலாம், வேந்த(ன்) என்பதற்கு அரசன் அல்லது இந்திரன் என்பது பொருள். மேலே கூறப்பட்ட எல்லாப் பெயர்களும் ஒரு சமயப் பிரிவைச் சேர்ந்தவை எனக் குறிக்கின்றன என்பது தெரிகிறது. இவர்கள் ஆசீவக மதத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கக்கூடும்.

6. சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டு

இப்போதுள்ள கருநாடக மாநிலப் பகுதியில், இக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள ‘எருமை நாடு’ உள்ளது எனலாம். இது சங்ககாலத்தில் ‘எருமை நன்னாடு’ என்னும் பெயருடன் வழங்கப்பட்டது.[8] இதன் தலைநகர் அப்போது எருமையூர்.[9] குழுமூர்[10] என்று சங்ககாலத்தில் வழங்கப்பட்ட ஊர்; இந்தக் கல்வெட்டில் குமுழூர் என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குழுமூரில் பிறந்த ஒருவனின் பெயர் குமணன். இவன் ‘கவுடீஞன்’ என்னும் அடைமொழியால் சிறப்பிக்கப்

பட்டுள்ளான். இக்காலத்தில் கொங்கு நாட்டில் வாழும் கவுண்டர்கள் மைசூர்ப் பகுதியிலும் வாழ்ந்ததைப் பிற்காலக் கல்வெட்டுகள் 'கவுடர்' என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடுவதை இந்தக் 'கவுடீஞன்' என்னும் சொல்லோடு ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். குமணனிடம் மற்போர் பயின்ற இளையர் 'குமணன் மல் இளயர்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்கள் இங்கிருந்த சமண முனிவர்களுக்குத் தவ இருக்கைகள் செய்து அளித்தார்கள். இந்தக் கல்வெட்டைத் திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரி,

'ஏ உ யி நா ட் (டு) கு மு ட் ட (ஊ) ர யிடா
த தா க வு டி ஈ தெ னா கு சி டு போ சி ல
ஈ ள ய ர செ ய தொ அ தி ட அ ன ம'

என்னும் முறையில் படிக்கிறார். மற்றும்,

'ஏஓமிநாடு குமட்டூர் பிறாந்த காவுடி ஈதேண்டு
சிடுபோசில் இளாயர் செய்தா அதிட்டானம்'

என்பது திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர் தரும் விளக்கமாகும். பௌத்தருடைய பிடகத்தின் வளர்ச்சிக்காக இலங்கை இராச்சியத்திலிருந்து செய்த ஏசமி நாட்டு குமிட்ட ஊர் நிலையம் என்பது திரு. நாராயண ராவ் கண்டறிந்த விளக்கமாகும்

திரு. கே.ஆர். சீனிவாசன் தரும் விளக்கம் வருமாறு:

'ஏஓமி நாட்டு (ஓய்மானாட்டு) குமட்டூர் பிறந்தான் காவுதி
ஈதனுக்குச் சிறுபோசில் இளயர் செய்த அதிட்டானம்'

மற்றும்,

'ஏமோமி நாட்டு முகுட்டு ஊர் பிறந்த காவுதி
ஈதென்கு சிறுபோசில் இளயர் செய்த அதிட்டானம்'[11]

என்னும் விளக்கம் தருபவர் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன்.

7. கருங்காலக்குடிக் கல்வெட்டு

ஏழையூரில் வாழ்ந்த அரிதின் என்பவன் சமணத் துறவியாக மாறி, இங்குள்ள பள்ளியில் இருந்துகொண்டு நோன்பு இயற்றினான். 'அரிதில்' என்பதனை 'ஆரிதின்' என்று பிற இடங்களில் எடுத்துக்கொண்டது போலவே எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரி, '(ஏ) ட்டு ய ர (2) ர அரிதி னா பாளி'[12] என்று படிக்கிறார்.

திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர், 'எடுயரூர் அரிதின் பாளி' என்று படித்து 'எட்டியூர் அரிதின் குகை' என்று விளக்கம் காண்கிறார்.

திரு. நாராயணராவ் வழக்கம்போல் 'எட்டுயார ஹாரு தானாம் பாளி' என்று சமஸ்கிருத மொழிபெயர்ப்பு வரும்படி படிக்கிறார்.

டாக்டர் டி.வி. மகாலிங்கம், 'எட்டுய உர அரிதித பாளி' என்று படித்து 'எட்டியூர் ஹரிதன் படுக்கை' என்று விளக்கம் கூறுகிறார்.

மற்றும் 'ஏழை ஊர் அரிதின் பாளி' என்பது ஐராவதம் மகாதேவன் விளக்கம்.

8. மருகல் தலைக் கல்வெட்டு

வெண் காசிபன் என்ற பெயர் சங்ககாலத்து வெண்பூதனார்,[13] வெண்பூதியார்,[14] வெண்கண்ணனார்,[15] வெண்கொற்றனார்[16] என்னும் பெயர்கள் போன்ற அமைப்பினைக் கொண்டது.

இக் கல்வெட்டில் காணப்படும் எழுத்துகளை,

'வே ண கோ ஸி பா னா கு டு பி தா க (ர) (ளா)
கா ஞ னா ன'

என்னும் முறையில் திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரி படித்து விளக்கம் காண்கிறார்.

'வேண் கோளிபான் குடுபிதா காள காஞ்சணம்' (வேணாட்டுக் காஸ்யபன் அல்லது வேளிர் தலைவன் காஸ்யபன் கொத்துவித்த சுபமுள்ள ஆசிரமம்)[17] என்பன சுப்பிரமணிய ஐயர் தரும் பாடமும் விளக்கமும் ஆகும்.

திரு. நாராயண ராவ் 'வேண கோஸிபான குட்டுபிதா காள காஞ்சணம்' என்று பிராகிருதமாகப் படித்து, 'வேணாகி விபான குட்டுபிதா கால காஞ்சணம் என்று சமஸ்கிருதத்தில் விளக்கம் கண்டு, 'பௌத்த விநய பிடகத்தைச் சேர்ந்த அல்லது வேனாகீ/வேராய கீ என்னும் பெயருடையம சில்பி குலத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மகளால் செய்விக்கப்பட்ட கல்கால காஞ்சணம்' என்று தமிழில் மொழிபெயர்த்துச் செய்தி விளக்கம் தருகிறார்.[18]

9. அழகர்மலைக் கல்வெட்டுகள்

1. மதுரை நகரம் 'மதிரய்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பொற்கொல்லன் என்பது 'பொன் கொல்வான்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பொற்கொல்லன் பெயர் 'ஆதன் ஆதன் ஆதன்.' மகன் ஆதன் என்பது இதன் விரிவு. இவனது பெயர் முடியுமிடத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள குறி, இவன் அளித்த காசின் மதிப்பைக் குறிக்கிறது. (இதனை) ஏனையோர் பெயரின் இறுதியில் உள்ள குறியீடுகளுக்கும் கொள்ளவேண்டும்.

'மத்திரைய் பொன் கொலவன் ஆதான் ஆதான்'

என்று அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியும்,

'மத்திரைய் பொன் கொலவன் ஆதன்அ தான (ம்)'

என்று ஈராவதம் மகாதேவனும் படிக்கின்றனர். 'பொன்குலவன்' என்பது பொன் வாணிகன் என்னும் பொருளைத் தரும்.

'மா (த) தி (வர) ய் போ நா கு ல வா னா அ (த) அ த (ஆ)ன'

என்று படிப்பவர் திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரி ஆவார்.

'மத்திரைய் போநா குலவானா அதனா அ தானா' என்று பிராகிருதமாகவும் 'மட்டரக் – புத்ரானாம் பொத்ரானாம்? போதாராம்? குலபாநாம் ஆதாராய / அஸ்தானாய? / ஆஸ்தாநஸ்ய? தாநாதி' என்று அதற்குச் சமஸ்கிருத விளக்கமும், 'மட்டரக் என்பவனுடைய மகள், பேரர்கள், குலத் தலைவர்கள் / குலத்தலைவருக்கு ஆகாரத்துக்காகக் கொடுத்த தானம்' (தமிழ்) என்பது திரு. நாராயணராவ் தரும் விளக்கமாகும்.

2. வாணிகன் என்னும் சொல் போன்ற அமைப்பினையுடைய சொல் அணிகன், ஆனிரை வாணிகர் இந்தச் சொல்லால் குறிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

3. மதுரையில் வாழ்ந்தான் ஓர் உப்பு வாணிகன். அவன் 'ஊபு வாணிகன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இந்தத் தொடருக்கு முன் 'கோ' என்னும் சிறப்பு அடைமொழி உள்ளது. இது உப்பு வாணிகர்களின் தலைவனாய் அவன் விளங்கியது நோக்கி அமைந்திருக்கலாம். இவனது பெயர் கோணான். வாணிகத்தில் அமைந்திருக்கலாம். இவனது பெயர் கோணான். வாணிகத்தில் ஒருபால் கோடாத தன்மை நோக்கிய காரணப் பெயராகக் 'கோணான்' என்பதைக் கொள்ள இடமுண்டு இந்தக் கோணான் என்னும் பெயருக்கு முன் 'ஆய்கோன்' என்னும் அடைமொழி உள்ளது. ஆய் அரசன் அளித்த 'கோன்' என்னும்

பட்டம் 'ஆய்கோன்' என்று அமைந்தது. சோழ அரசன் அளித்த 'ஏனாதி' என்னும் பட்டம் 'சோழிய ஏனாதி'[19] என்று அமைந்தது போல் இது அமைந்தது.

4. வாணிகனாய் விளங்கிய ஆதன் என்பானின் மகன் ஆதனாதன் என்பவன். இவன் அளித்த பொருளின் மதிப்புக் குறியீட்டை வரைபடத்தில் காணலாம் *(பக். 52).*

5. 'வழுதி' என்பது பாண்டிய அரசர்களின் குடிப்பெயர்களுள் ஒன்று. இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ள வழுதி 'சொம்மிதீன்' என்னும் அடைமொழி பெற்றுள்ளான். தீன்மிதி நாகனார்[20] என்பவர் சங்ககாலப் புலவர். 'ஆ' என்பது 'ஆன்' என்று வருவது போலத் 'தீ' என்பது 'தீன்' என நின்று, தீயை மிதித்த நாகனார்க்கு அடைமொழியாய் நின்றது. அதுபோல இந்த வழுதிக்கும் பெயர் அமைந்துள்ளது. 'சொம்' என்பது உடைமை, சொத்து என்னும் பொருள் தரும். தம் உடைமைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் இவன் மிதித்தேறித் துறந்தான்போலும். 'சொம்மிதி' என்பதைச் 'சோமிதி' என்றும் கொள்ளலாம். 'சோ என்னும் சொல் 'அரண்' என்று பொருள்படும். அரண்மீது ஏறி வென்ற வழுதி என்பதால், இந்த அடைமொழி இவனுக்கு அமைந்ததோ என்றும் எண்ண வேண்டியுள்ளது. இவன் அளித்த பொருளின் மதிப்பை வரைபடத்தில் காணலாம் *(பக். 52).*

6. 'நெடுமால்' என்னும் பெயர் 'அன்' விகுதி பெற்று 'நெடுமாலன்' என்று அமைந்துள்ளது. வணிகன் நெடுமாலனது வணிகப்பொருள் 'பணிதம்' என்று தெரிகிறது. பணியம்[21] அல்லது பணிலம்[22] இவனது வணிகப் பொருளாக இருக்கக் கூடும். இவனது கொடையின் மதிப்பு, குறியீட்டில் உள்ளதை வரைபடத்தில் காணலாம் *(பக். 52).*

7. 'கோழி' என்னும் சொல் உறையூரைக் குறிக்கும். மேலே மதுரை வாணிகர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளதுபோல் இங்கு உறையூர் வாணிகன் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். இந்த உறையூர் வாணிகனின் தம்பி நாகன், தம்பி உறவு, இளவல் (எளவ) என்னும் சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

8. இரண்டாவது, மூன்றாவது எழுத்துகள் இடம் மாறி உள்ளன. கீழவளவுக் கல்வெட்டில் இடையிடையே சில எழுத்துகள் தலைகீழாக உள்ளதுபோன்ற பிழைபாடு இங்கு

நேர்ந்துள்ளது. இதனைக் 'கோக்கீழ் மாற நாடன் திரை நாடான்' என்று தெளிவாகப் படிக்கலாம்.

9. ஈழநாட்டு 'வாவிரயன்' அல்லது ஆவிரயன் என்பவன் கலம் (கப்பல்) ஓட்டும் தொழில் புரிபவன். 'கலபன்' என்பது இவனது தொழிலை உணர்த்தும் சொல். இவன், அவனது நாட்டில் அரசனாக விளங்கியவன் என்பதை 'அரையன்' என்னும் சொல் விளக்குகிறது. இவனது கொடையின் மதிப்பும் குறியீட்டில் உள்ளதை வரைபடத்தில் காணலாம். (பக். 53).

10. காணம் என்பது அக்காலத்தில் வழங்கிய காசு.[23] மேலே குறிப்பிட்ட ஒன்பது பெரும் அவரவர் பெயர்களுக்கு இறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எண் மதிப்புடைய காணம் கொடுத்தோர் ஆவர்.

11. அறுவை (ஜவுளி) வாணிகன் ஒருவனின் பெயர் 'ஏளாடன்'. இவன் குளிர்காலத்திற்கேற்ற வெண்மையான ஆடைகளை விற்று வாணிகம் செய்தவன். இவன் அளித்த காணத்தின் மதிப்பும் குறியீட்டில் தரப்பட்டுள்ளது (பக். 53).

12. தும்பிசேர் கீரனார்,[24] தீன்மிதி நாகனார், பூதநாதனார்[25] ஆகிய சங்ககாலப் பெயர்களைக் காணும் நமக்குத் 'தீன் சேர்ந்தான்' என்று பெயர் அமைவது இயல்பு என்பது விளங்கும்.

1. 'எருக்காட்டூர்' என்பது 'எருகாடூர்' என்று கூறப் பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்து ஊர்களில் ஒன்று எருக்காட்டூர். அவ்வூரில் பிறந்த புலவர் ஒருவர் 'எருக்காட்டூர்த் தாயங் கண்ணனார் எனப்பட்டார். ஈழநாட்டிலிருந்து வந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன் இவ்வூரில் வாழ்ந்துவந்தான். இந்தச் செய்தி 'ஈழக் குடும்பிகன்'[26] என்று குறிப்பிடப் படுவதிலிருந்து தெரிகிறது. பொலாலன் என்பது அவன் பெயர். இந்தப் பெயரில் உள்ள இரண்டு, மூன்றாம் எழுத்துகள் இடம் மாறியிருக்குமாயின், அவன் பெயர் பொல்லாயன் என்று அமையும். பொலிவுடைய ஆயன் என்னும் பொருளை அப் பெயர் கொண்டிருக்கும். 'செய்தாய சாயனம்' என்று இறுதிப் பகுதியைப் படிக்கலாம். எனவே, இந்தப் 'பொலாலயன்' படுக்கை செய்து கொடுத்தான் என்பது பெறப்படும். இந்தச் சயனத்தில் சாய்ந்திருந்தவன் 'நெடுஞ்சாத்தன்' என்பவன். அவனது பெயர் 'நெடுசாதன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

2. படுக்கையில் இருந்துகொண்டு எல்லாக் கல்வெட்டுகளையும் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தால், இந்தக்

கல்வெட்டுப் பகுதி முழுவதும் தலைகீழாகத் தோன்றும். எழுத்தினைப் பொறித்தவன் தலைமாட்டுப் பக்கம் அமர்ந்துகொண்டு பொறித்துவிட்டான். 'அந்துவன் கொட்டுபித்தவன்' என்று இதனைத் திருத்திப் படிக்கலாம். அந்துவன் என்பவன் திருப்பரங்குன்றத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடினான் என்று சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.[27] நல்லந்துவனார் என்னும் புலவர் (நெய்தல் கலியைப் பாடியவர்) இந்தத் திருப்பரங்குன்றத்து முருகனைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.[28] இங்குள்ள படுக்கைகளை அமைத்துக் கொடுத்தவர்களில் ஒருவனான அந்துவன், சங்கப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படும் இந்த அந்துவன் தானோ என்று எண்ணலாம்.

3. இதில் உள்ள ஏழு எழுத்துகளும் ஒரே வரிசையில் உள்ளன; சிதைவு இல்லை. எனினும், முதல் இரண்டு எழுத்துகளும் படுக்கையில் அமர்ந்துகொண்டு வெட்டப் பட்டனவாயும், பின் 5 எழுத்துகளும் படுக்கையில் தலை மாட்டில் படுக்கையை நோக்கி அமர்ந்துகொண்டு வெட்டப் பட்டனவாயும் உள்ளன. இதனைச் சரிசெய்துகொண்டு படித்தால் 'கோயமான் செய்(த்)து' என்று படிக்க முடிகிறது. சங்ககாலத்தில் ஈந்தூர் கிழான் தோயன் மாறன்' என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான்.[29] இந்தத் தோயன் மாறனை அறிஞர்கள் 'கோயன் மாறன்' என்று திருத்திப் படிக்கின்றனர்.[30] எனவே, சங்ககாலத்தில் 'கோயர் குடியினர்' இருந்தனர் எனலாம்.[31] இந்தக் கோயர்குடி அரசன் கோயமான் என்பவன், இந்தப் படுக்கையை அமைத்துக் கொடுத்தான்.

1. விந்தையூரில் வாழ்ந்த 'காவி' என்பவன் ஒருவன். (இவனது பெயர் தனியே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.) இவன் 'சையலன்' என்று குறிப்பிடப்படுவது, 'சையமனை' என்று வழங்கிய மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதியிலிருந்து வந்ததால் போலும், அல்லது 'செயலன் பிந்தை ஊர்' என்பது இவ்வாறு வெட்டப்பட்டிருக்கலாம். செயலூர் என்பது சங்ககாலத்து ஊர்களில் ஒன்று.[32] இதனை எண்ணும்போது 'செயலூர்ப் பிந்தை' என்று இதனை இடம்மாற்றிப் பொருள் கொள்ளலாம் போல் தோன்றுகிறது.

2. நாக பேரூரைச் சேர்ந்த அந்தை (அதை) என்பவன் மகன் சாத்தன். இந்தச் சாத்தன் மகன் ஒருவன் இக் குகையோடு கொடையாலோ இருக்கையாலோ தொடர்பு கொண்டிருந்தான்.

சாத்தன் தந்தை என்று பொருள் கொள்ளத்தக்க 'சாத்தந்தையார்' என்னும் பெயர் சங்க நூல்களில் காணப்படுகிறது.[33]

3. கயத்தானூர் என்பது ஊரின் பெயர்; 'கோடாமல்' என்று கொள்ள முடியுமா என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. 'ம' எழுத்து கல்வெட்டில் தலைகீழாக உள்ளது. அது சரியாக உள்ளது என்று கருதினால், அதனை எழுத்தாகப் படிக்க வேண்டும்.[34]

10. ஆனைமலைக் கல்வெட்டு

'இவன் குன்றத்து உறையுளில் பாதந்தான் ஏறி ஆர் இதன் அத்துவாய் அரட்ட காய்குபன்.' இவன் குன்றத்து உறையுளில் யாரும் ஏறி அடி வைக்கக்கூடாது. இவனது அத்துவாயில் (எல்லைப் பகுதியில்) இருந்துகொண்டு யார் அரட்டினாலும் (ஒலி எழுப்பினாலும்) இவன் காய்குவன் (சினமடைவான்).[35] இந்தச் செய்தி பிற கல்வெட்டுப் பகுதிகளில் காணப்படாத புதுமையாகும்.

11. திருச்சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டு

'செங்காயபன்' என்னும் சமண முனிவன் பெயர் புகழூர்க் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. இங்குள்ள கல்வெட்டில் காணப்படும் 'செங்காயபன்' என்னும் பெயர், அதனோடு தொடர்புடையதாக உள்ளது. உணவாலும் உணர்வாலும் கட்டுப்பாடு கொண்ட செம்மையான உடம்பினைச் சமணத் துறவிகள் பெற்றிருந்தமை நோக்கிச் (செங்காயம்) செங்காயபன் என்னும் பெயர் பொதுவகையால் அமைந்ததோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

12. மாமண்டூர்க் கல்வெட்டு

கணிமான்: 'கணிமகன்' என்னும் சொல் கணிமான் என்று அமையும். இவன் 'தேனூர் தந்த கோன்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறான். கானப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி என்னும் பெயர், சங்க காலத்தில் கானப்பேரெயில் என்னும் ஊரை வென்றமையை உணர்த்துவதைக் காண்கிறோம். இந்தத் துறையில் இவன் தேனூரை வென்று கைப்பற்றியவன் என்று தெரிகிறது. 'கோன்' என்னும் சொல், இவன் அரசன் என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்தக் குன்றுக் குகையில் இவன் தங்கியிருந்ததால் இந்தக் குன்றே அவனுடைய குன்று என்று

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்னும் சேர அரசன் 25 ஆண்டுகள் அரசாட்சி செய்துவிட்டுப் பின் துறவுபூண்ட செய்தியை அவன் வரலாற்றில் காணலாம். அந்த முறையில் இந்தக் 'கணிமான் தேனூர் தந்த கோன்' சில காலம் அரசாட்சி செய்துவிட்டுத் துறவுபூண்டவன் என்று கருதலாம். சிறு.....வன் என்பவன் கல்தச்சன். இவன் இந்தக் குன்றுப் படுக்கைகளைச் செய்தவன்.

13. அரசலூர்க் கல்வெட்டு

காட்டப்பட்டுள்ளவாறு ஐயெழுத்துச் சதுக்கங்கள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. இவை ஒருவகைப் பண்ணோசையின் அடையாளங்களாக இருக்கலாம். இந்தப் பண்ணிசையை அமைத்தவன் பெயர் சாத்தன். இவன் தந்தை பெயர் தேவன். இந்தச் சாத்தன் மணிக்கற்களை ஆய்வுசெய்து மதிப்பீடு செய்ததால் 'வண்ணக்கன்' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளானெனத் தெரிகிறது. இந்தக் கல்வெட்டிற்கு டாக்டர் இரா. நாகசாமி அடியில் காணும் பாடத்தைக் கொள்கிறார்:

(1)	த	த	தா	தை	த
	தை	தா	தே	தா	தை
	தா	தே	தை	தே	தா
	தை	தா	தே	தா	தை
	த	தை	தா	தை	த
(2)	கை	த	தை	த	கை
	த	தை	(து)	தை	த
	தை	த	தை	த	தை
	த	தை	(து)	தை	த
	(கை	த	தை	த	கை)

எழுத்துப் புணருத்தான் மணிய் வண்ணக்கன் தேவன் சாத்தன்.

14. கழிஞ்சமலைக் கல்வெட்டு

நெய்வேலி என்பது 'நெல்வேளி' என்று இங்கு எழுதப்பட்டிருக்கலாம். நெல்வேலி என்பது இப்போதுள்ள திருநெல்வேலிப் பகுதி. இப் பகுதி பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்தது. எனவே, இந்த நெல்வேலியில் வாழ்ந்த 'சழியன்' என்பது செழியன் என்பதன் பிழைபட்ட வடிவமாயிருக்கலாம். இவன் பெயரை அடுத்து ஒ(வொ)ளியன் என்னும் பெயர்

காணப்படுகிறது. ஒளியர் குடியைச் சேர்ந்தவர் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர்.[36] இந்த ஒளியன் அந்தக் குடியைச் சேர்ந்தவன் போலும். இவன் 'சழியன் அதனன்' என்னும் முன்னொட்டுடன் கூறப்படுகிறான். இதில் செழியனுக்கும் ஒளியனுக்கும் இடையே உள்ள கூறப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இந்த உறவு இன்னதென விளங்கவில்லை. 'கொடுவன்' என்பது கொடுத்தவன் என்பதைக் குறிக்கலாம். ஆயின், ஒளியன் கொடுத்தது 'முசுகை' என்று கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இச் சொல் படுக்கையை உணர்த்துவதாகவோ, நீர்த்தாரை வாரத்தை உணர்த்துவதாகவோ இருக்கலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. Subramania Iyer, K.V., Historical sketches of ancient dekkan, Vol.III pp. 18-20.
2. Narrayan Rao, C., The Brahmi Inscriptions of South India, New Indian Antiquary, Vol. I. pp. 362-376.
3. Krishna Sastri, H., Cavern and Brahmi Inscriptions of South India, Proceedings and Transactions of the First Oriental Conference, Poona, 1919, pp. 327-348.
4. இருபெரு நியமம்—மதுரைக். 365; நியமமூதூர்—நற். 45:4; பொன்னுடை நியமம்—பதிற். 15:19, 30:12, கள்ளுடை நியமம்—பதிற். 75:10, கொடிநுடங்கு நியமமூதூர்—அகம், 83:7; செல்லூர்க் குணாது... கோசர் நியமம்—அகம். 90:12.
5. நன். 258.
6. தொல் பொருள், புறத். 16
7. தொல். எழுத்து. புள்ளி. 53
8. அகம். 253 : 19
9. மையூர்-மைசூர்-பதிற். பதி. 9 : 1
10. அகம். 168 : 5
11. South Indian Paleography, p. 248
12. Krishna Sastri, H., Op.cit. p. 23
13. குறுந். 83

14. குறுந். 97
15. அகம். 130
16. குறுந். 86
17. Subramania Iyer, Op. cit., p. 15-16
18. Narayan Rao, C., Op. cit. p. 304-5
19. புறம். 394
20. குறுந். 111
21. பண்ணியம் - பலகாரம்
22. முத்து
23. பதிற். பதி. 7
24. குறுந். 61
25. புறம். 219
26. 'குடும்பி' என்னும் சொல்லையும் பெயர் என்று கொள்ளலாம் - சிலப். 30 : 135.
27. அகம். 59 : 12
28. பரிபா. 8
29. புறம். 180
30. ஷை - ஔவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை
31. ஆ மேய்த்தவர் ஆயர்; கோ மேய்த்தவர் கோயர்
32. அகம். 177 - புலவர். செயலூர் இளம்பொன் சாத்தன் கொற்றனார்.
33. புறம். 80 - 82
34. க^3 (ga) என்னும் உச்சரிப்பைக் கொடுக்கும்.
35. குறள். 29 கருத்து இதனோடு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.
36. பட்டினப். 274.

இயல் 2

சேரர்

சேரர் வரலாறு

சங்ககால இலக்கியங்களின் வாயிலாக அக்கால மக்களின் அகவாழ்க்கையையும், புறவாழ்க்கையையும் ஒருவாறு அறிய முடிகின்றது. அரசர், அரசியர், புலவர்கள், மக்கள், அரசுமுறை, போர்முறை, கொடைத்தன்மை, பழக்கவழக்கங்கள், நாடு, எல்லைகள் ஆகியவற்றை உய்த்துணர முடிகின்றது.

சேரர் – சொல்லும் பொருளும்

இராமாயண காலத்தில் சீதையைத் தேடிச் சென்ற வானர வீரர்களுக்குச் சுக்கிரீவன் வழித்துறைகளை வகுத்துரைக்கும் போது சோழ, சேர, பாண்டிய நாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறான். உதிட்டிரன் இராயசூய வேள்வி வேட்டபோது சோழ, சேர, பாண்டியர் மூவருந் வந்திருந்ததாக வியாசரும் கூறுகிறார்.

கிரேக்கத் தூதரான மெகஸ்தனீஸ் என்பார் தமது குறிப்பில் சேரர்களைச் சேரமான்கள் என்றே அழைக்கின்றார்.

திருஞானசம்பந்தரும் தமது பதிகங்களில் சேரர், சேரலர் என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார். இவர் வாழ்ந்தது ஏழாம் நூற்றாண்டாகும். இதனை நோக்கும்போது சேரர், சேரலர் என்னும் சொற்களே வழக்கில் வந்தனவாகும்.

அசோகனது கல்வெட்டுகளை நாம் நோக்கும்போது சேரலபுத்திரர் என்பதைக் கேரளபுத்திரர் என்றே வடமொழி அறிஞர்கள் படித்து வந்துள்ளனர். கல்வெட்டில் உள்ள பிராமிய எழுத்துகள் சேரலபுத்திரர் என்று படிக்கும் வண்ணமும் உள்ளது. அதைப் படித்த அறிஞர்கள் கேரளபுத்திரர் என்றே படித்து வந்ததனால், பிற்கால அறிஞர்களும் கேரளபுத்திரர் என்றே கூறிவந்தனர்.

இதனால் நாம் அறிவதாவது சேரலர் தம்மைக் கேரளரென வழங்கத் தலைப்பட்ட காலமானது. தமிழ்மொழியானது சிதைந்து மலையாளமாக மாறிய காலமாயிருக்கலாம். கேரளர் என்னும் சொல்லானது கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்தான் மாறிற்று என்று உரைக்கத்தக்க வகையில், கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிற்காலச் சோழன் வீரராசேந்திரன் என்னும் அரசனின் கல்வெட்டுகளில் கேரளாந்தகன்[1] என்றே குறிப்பு உள்ளது. இன்றும் தென்னாட்டில் சிலர் தங்களது ஊர்களை வடவரிட்ட பெயராலேயே அழைத்து வருதல் காணலாம். இது வடமொழியின்மீது உள்ள பற்றினால் எழுந்ததே ஆகும். இந்த வகையில் கேரளம் எனும் சொல் வழக்கினையே பெரிதும் விரும்பி வழங்கி வந்தனர்.

நாடும் எல்லைகளும்

சேர மன்னர்களைக் கூறும் முக்கியச் சங்ககால நூல்களை நோக்குவோமானால் நாட்டினது பரப்பும் அதன் எல்லைகளும் குறிக்கப் பெறும். பதிற்றுப்பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம முதலிய நூல்களில் பார்ப்போமாயின் சேர நாட்டில் அடங்கியுள்ள பகுதிகள் குட்டநாடு, குடநாடு, பூழிநாடு, குன்ற நாடு, மலைநாடு, கொங்குநாடு, பொறை நாடு, முதலியன ஆகும். இதில் அயிரைமலை, நேரிம்லை, செருப்பு மலை, அகப்பாக் கோட்டை, உம்பறகாடு, நறவுத் துறைமுகம், முசிறித் துறைமுகம், தொண்டித் துறைமுகம் ஆகிய இடங்களும் அடங்கும். பல அரசர்களால் வஞ்சியையும், சிலர் மாந்தையையும் தலைமை நகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர். சேர மன்னர்களின் இவ் வஞ்சி நகரைப் பற்றி அறிஞர் களிடையே கருத்து வேறுபாடுள்ளது. 'சேரன் வஞ்சி' எனும் சிறந்த நூலை எழுதிய சா. கிருட்டிணசாமி என்பார் சேர நாட்டில் பெரியாறு என்னும் ஆற்றின் அருகில் உள்ள கரூர்ப்பட்டினமே சேரர்களது வஞ்சிமாநகர் என்று குறிப் பிட்டுள்ளார். இதையே திரு.கனகசபைப் பிள்ளையவர்களும், திரு. கே. ஜி. சேஷய்யரும் ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். கொங்கு நாட்டில் உள்ள கரூர் ஆனிலை என்ற நகரத்தையும், அதைச் சுற்றியுள்ள இடத்தையும் பிற்காலச் சேரர்களே வென்று தங்கள் நாட்டுடன் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகு அதற்குச் 'சேரர் கொங்கு' என்ற பெயரும் வழங்கினர். எனவே, சேர நாட்டில் உள்ள

கரூர்ப்பட்டினமே சங்கநூல்களில் கூறப்பெறும் வஞ்சிமா நகரம் எனக் கொள்ள வேண்டும். இவர்களது நல்லாட்சியை ஓரளவு உறவுமுறையுடன் தெரிந்துகொள்ள மேற்கூறிய நூல்கள் துணைபுரிகின்றன. அவற்றை ஒரு முறைப்படுத்தித் தெளிவான முறையில் நோக்கினால் அவர்களது வரலாற்றை அறியமுடியும்.

பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல் சேர அரசர்கள் பதின்மரும் அவர்களது உறவுமுறைகளும் தெரிந்துகொள்ள முழுதும் பயன்படுகிறது. இந்தப் பதின்மரின் வரலாற்றை முதலிலும் பின்னர் ஏனைய நூல்களில் காணப்படும் மற்றச் சேர அரசர்களையும் சேரமான் புலவர்களையும்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம். இதையே சேர அரசர்கள், பிற சேர அரசர்கள், அரசப் புலவர்கள் என்னும் தலைப்புகளின் கீழும் காணலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. Inscriptions of Sri Vira Rajendra (Rajakesari Varman) S.I.I., Vol. III. No. 20.

1. சேர அரசர்கள்

பதிற்றுப்பத்து என்பது சங்ககால நூல்களில் ஒன்று. இது ஒரு தொகுப்பு நூல். இதில் பத்துப் புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் இடம்பெற்றிருந்தன என்பது பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலின் பெயரால் தெரியவருகிறது. ஒவ்வொரு புலவரும் ஒவ்வோர் அரசனைப் புகழ்ந்து பத்துப் பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். அந்தப் பாடல்கள் முதற் பத்து, இரண்டாம் பத்து, மூன்றாம் பத்து என்னும் முறையில் எண் குறியிட்டுப் பெயரால் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. இவற்றுள் முதல் பத்தும் பத்தாம் பத்தும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. இடையிலுள்ள எட்டுப் பத்துகளே கிடைத்துள்ளன.

கிடைத்துள்ள இந்த எட்டுப் பத்துகளில் எட்டுப் புலவர்கள் எட்டுச் சேர அரசர்களைப் பாடியுள்ளனர்.

இந்த எட்டுப் பேர்களில் ஐந்துபேர் ஒரு கால்வழியினராகவும் எஞ்சிய மூன்றுபேர் மற்றொரு கால்வழியினராகவும் இருந்தவர்கள் என்னும் உண்மையைப் பதிற்றுப்பத்து

நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியரின் பதிகக் குறிப்பு வாயிலாக அறிகிறோம்.

பத்துப் புலவர்களின் பாடல்களை ஒன்றுதிரட்டிப் பதிற்றுப் பத்து என்னும் பெயருடன் நூலாக்கிய தொகுப்பாசிரியர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை. எனினும், அந்தப் புலவரும் சங்க காலத்தவரே ஆவார். இந்தப் பதிற்றுப் பத்து நூலைச் சங்க நூல்களில் இறுதியாகத் தோன்றியவற்றுள் ஒன்று எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். எனவே, பதிற்றுப் பத்துச் சேர அரசர்களைப் பற்றி இவர் தரும் பதிகச் செய்திகளை நாம் வரலாற்று உண்மை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

பதிற்றுப் பத்து நூலைத் தொகுத்தவர் ஒவ்வொரு பத்துப் பாடல்களைப் பற்றியும் பதிகம் என்னும் பெயரில் சில தெளிவான உண்மைகளைத் தெரிவிக்கின்றார். இந்தத் தொகுப்பாசிரியர் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு சிறப்புப் பெயர் இட்டுள்ளார். இன்னின்ன சிறப்புப் பெயர் கொண்ட பாடல்கள் இன்னின்ன பத்தில் அடங்கியுள்ளன என்றும் கூறியுள்ளார். இந்தப் பத்துப் பாடல்களையும் பாடிய புலவர் இன்னார் என்பதும், அவரால் பாடப்பட்ட அந்தப் பத்து இன்ன சேரஅரசனைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது என்பதும், அந்தச் சேர அரசன் இன்னார்க்கு இன்ன உறவுமுறையினன் என்பதும் அவரது பதிகங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன.

மற்றும் இந்தப் புலவர் அந்தச் சேர அரசனை இந்தப் பத்துப் பாடியதற்காக இன்ன பரிசுபெற்று இவ்வாறு சிறப்பிக்கப் பட்டார் என்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், இந்த அரசன் இத்தனை ஆண்டுகள் அரசனாய் விளங்கினான் என்னும் செய்தியையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாம் இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் வரலாற்று உண்மைகள் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

உதியன் கால்வழி

பதிற்றுப்பத்தில் இரண்டு கால்வழியைச் சேர்ந்த அரசர்கள் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளனர் என்று கூறினோம். அவற்றுள் ஒன்று இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனையும், அவன் தம்பியையும், ஆண்மக்கள் மூவரையும் கொண்ட ஒரு கால்வழியாகும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் தந்தை உதியஞ்சேரல் என்று கூறப்பட்டுள்ளான். இந்த

உதியஞ்சேரலுக்கு முன்னோன் என்று சான்றுடன் இவனது கால்வழியில் கூறத்தக்கவர் யாரும் தெரியவில்லை. ஆதலால், இந்தக் கால்வழியை நாம் உதியன் கால்வழி என்று குறிப்பிடலாம். இந்த வகையில் உதியன், உதியன் மகன் நெடுஞ்சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதனின் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், நெடுஞ்சேரலாதனின் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன், நெடுஞ்சேரலாதனின் மக்கள் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்ற முறையில் ஆறு சேர அரசர்களை நாம் அறிய முடிகிறது.

அந்துவன் கால்வழி

மற்றொரு கால்வழி மூன்று அரசர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுகிறது என்று கூறினோம். இந்த மூவருள் முன்னவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆவான். இவன் தந்தை அந்துவன் என்று கூறப்படுகிறான். எனவே, இவர்களது கால்வழியை அந்துவன் கால்வழி என்று குறிப்பிடலாம். இந்த வகையில் அந்துவன் கால்வழி அரசர்கள் நான்குபேர் ஆவர். அந்துவன், அந்துவன் மகன் செல்வக்கடுங்கோ, செல்வக்கடுங்கோவின் மகன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, மற்றும் குட்டுவன் இரும்பொறை ஆகியோரே அந்த நால்வர். இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தை குட்டுவன் இரும்பொறையையும் கணக்கில் சேர்த்துக் கொண்டால் இந்த மாந்தரஞ்சேரல் கால்வழி அரசர்கள் ஐவர் எனக் கொள்ளலாம்.

இந்த ஐந்து அரசர்கள் பெயரிலும் 'பொறை' என்னும் அடைமொழி உள்ளது. இதனால் இவர்களைப் 'பொறையர்குடி அரசர்கள்' என்று குறிப்பிடுதலும் உண்டு. பொறை அரசர்கள் என்று நோக்கும்போது, யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, மாந்தரன் பொறையன் கடுங்கோ முதலான அரசர்களையும் ஒன்று சேர்த்து எண்ணவேண்டும்.

இனி, நாம் மேலே கண்டவாறு உதியன் குடியைச் சேர்ந்த சேர அரசர்கள் ஆறு பேர், அந்துவன் குடியைச் சேர்ந்த சேர அரசர்கள் நான்கு பேர், ஆக மொத்தம் பத்துச் சேர அரசர்களைச் சேர அரசர்கள் என்னும் தலைப்பின்கீழ்க் காண்கிறோம்.

இந்தப் பத்துச் சேர அரசர்களின் வரலாற்றைப் பதிற்றுப் பத்து என்னும் நூலை அடிப்படைச் சான்றாகக் கொண்டு நாம்

ஆராயும்போது, புறநானூறு, அகநானூறு முதலான பிற சங்கப் பாடல்களிலிருந்தும், சங்ககாலக் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் தெரியவரும் செய்திகளையும் ஆங்காங்கே இணைத்துக் காண்கிறோம். பின்னவர், முறையே பிற நூல்களில் காணும் சேர அரசர்களையும், சேரமான் புலவர்களையும் காண்போம்.

உதியஞ்சேரல்

உதியஞ்சேரல் செங்குட்டுவனின் பாட்டன்.[2] வீரமும் கொடையும் இவனது வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

போர்த்திறன்

'நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ்சேரல்'[3] என்று இவன் குறிப்பிடப் படுகின்றான். நாட்டின் பரப்பை விரிவாக்கினான் என்பதே இதன் பொருளாகும். இதனால், இவன் தன் முன்னோரிடமிருந்து நாட்டுப் பகுதி ஒன்றைப் பெற்றிருந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. இவன் முன்னோர் சேர அரசர்களாய் முடியாட்சி புரிந்து வந்தனர் என்பது விளங்குகிறது.

பேய்க்குப் பெருஞ்சோறு

உதியஞ்சேரல் நாட்டின் பரப்பை விரிவாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான். இதனால், அவன் பகைவர்கள் காழ்ப்புணர்ச்சி கொண்டனர். 'முதியர்' என்னும் குடியினர் பாண்டியர்க்குப் பகைவர்; சேரருக்கு நண்பர்.[4] முதியர் குதிரைப் படையில் சிறந்து விளங்கினர். இந்தக் குடியினரைப் பகைவர்கள் தாக்கினார்கள். முதியவர்களில் பலர் மாண்டனர். செய்தி அறிந்த உதியஞ்சேரல் முதியர்களுக்குத் துணை வந்தான். பகைவர்கள் பலர் மாண்டனர். அவர்களின் உடல் குறுகியதும், நெடியதுமாய் வீழ்ந்து பல பேய்கள் கூட்டத்திற்குப் பெருஞ்சோறாய்[5] அமைந்தன.

கொடைநலம்

இவனைப் பாடிக்கொண்டு புலவர்கள் பலர் சென்றனர். அவர்களெல்லாம் மனம் மகிழும்படி இவன் கொடை வழங்கினான். இவனை மாமூலனார் 'உதியஞ்சேரற் பாடிச் சென்ற பரிசிலர்'[6] எனவும் 'தொய்யா நல்லிசை முதியர்ப்

பேணிய உதியஞ்சேரல்'[7] எனவும் அவன் கொடை வழங்கிய காட்சியைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

குழுமூர்ச் சோற்றுமடம்

குழுமூர் என்பது ஓர் ஊர். அவ்வூரில் வாழ்ந்தவர்கள் ஆடுமாடு மேய்த்து வாழும் ஆயர்கள். இவ்வூரைச் சூழ்ந்த பகுதியில் ஆங்காங்கே குன்றுகளும் நிழல் தரும் மரங்களும் உண்டு. ஆயர்கள் ஆங்காங்கே அம் மரநிழல்களில் தங்குவர். அதுவே உதியதனின் சோற்றுமடமாகும்.[8] 'உதியன் அட்டில்' என்றும் இது வழங்கப்பட்டது. இதற்குக் கைம்மாறாக இவன் ஆயர்களிடம் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்த மடத்தில் உணவு உண்ணும் ஒலி, அருவியில் ஒலிக்கும் ஒலியின் எதிரொலிபோல் கேட்டது.

பண்புநலம்

இவன் குற்றமற்ற சொற்களையே பேசுவான்; உண்மையே பேசுவான். 'வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றுந் தீமை இலாத சொலல்' என்னும் குறளுக்கு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தான் என்று கூறலாம்; கொடை வழங்குதலைத் தன் கடமை என எண்ணிச் செய்தான்; நிலம், விசும்பு, காற்று, தீ, நீர் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களின் இயற்கைக் குணங்களாகிய பொறை. சூழ்ச்சி, வலி, தெறல், அளி போல் இவன் தனக்குப் பகைவர் பிழை செய்தபோது அப் பிழையைப் பொறுத்தலும், சூழ்ச்சியது அகலமும், அவரை அழித்தற்கேற்ற மனவலியும், அவ்வாற்றலால் அவரை அழித்தலும், அவர் வழிபட்டால் அவருக்குச் செய்யும் அருளும் உடையோனாவான்.[9]

இசை வேட்கை

இவன் இனிய இசையுடன் முரசுகளை முழக்கி மகிழ்வது உண்டு என்பது 'இன்னிசை முரசின் உதியஞ்சேரல்'[10] என்று குறிப்பிடுவதால் தெரிகிறது. இவன் போர் புரியும்போது இயவர்கள் (இசைக் கருவிகள் முழங்குவோர்) ஆம்பலங் குழல்களால் ஊதினார்கள்.[11]

மனைவி மக்கள்

இவனது மனைவி நல்லினி ஆவாள். இவள் வெளியன் வேள் என்பவனின் மகள் ஆவாள். இவனுக்கும் நல்லினிக்கும்

பிறந்த ஆண்மக்கள் இருவராவர். மூத்தவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்; இளையவன் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் ஆவான்.[12]

ஒப்புநோக்கம்

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் என்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் பாரதப்போரில் இருதரத்துப் படைகளுக்கும் சோறு வழங்கினான். அவன் வேறு, இவன் வேறு. அவனைப் பற்றிய செய்தியினைப் பிற சேர அரசர்கள் என்னும் தலைப்பின் கீழ்க் காணலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *113:9; அகம். 65:5, 168:7, 233:8*
2. *பதிற். பதி. 2.3*
3. *அகம். 65:5*
4. *பதிற். பதி. 3:4*
5. *அகம். 233:6–10*
6. *அகம். 65:5–6*
7. ஷை *233:7–8*
8. ஷை *168:4–7*
9. *புறம். 2:1–8*
10. *பதிற். பதி. 2:2*
11. *நற். 113:11*
12. *பதிற். பதி. 2:3*

நெடுஞ்சேரலாதன்

சங்ககாலத்தில் சேரலாதன் என்னும் பெயர்கொண்ட அரசர் நால்வர் இருந்தனர். நெடுஞ்சேரலாதன் இரண்டு பேர். இவர்கள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன் என்போர் ஆவர். பெருஞ்சேரலாதன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஆகியோர் மற்ற இருவர். இவர்களுள் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் வரலாற்றைச் சேர அரசர்கள் எனும் இப் பகுதியின் கீழும், முடங்கிக் கிடந்த

நெடுஞ்சேரலாதனின் வரலாற்றைச் சேர அரசப் புலவர்கள் எனும் தலைப்பின் கீழும் காணலாம்.

நெடுஞ்சேரலாதன் சோழன் வேல்பஃறடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளியோடு போரிட்டு மாண்டான். பெருஞ்சேரலாதன் கரிகாற் பெருவளத்தானோடு போரிட்டு முதுகில் காயம்பட்டதற்காகப் போர்க்களத்திலேயே வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தான். சேரவேந்தர்களைச் சிறப்பித்துப் பாடும் பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூலில் நெடுஞ்சேரலாதன் இரண்டாம் பத்தில் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளான்.

போர்த்திறம்

கடம்பறுத்தல்: அரபிக் கடலில் பல சிறு தீவுகள் உள்ளன.[1] 'இருமுந்நீர்த் துருத்தி'[2] என இது பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்குக் கடம்ப (கடப்ப) மரத்தைக் காவல் மரமாக உடைய அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவனைக் கடம்பன் என்றே குறிப்பிடலாம்.[3] நெடுஞ்சேரலாதன் தன்னிடமிருந்த பெரும்படையைக் கடற்போரில் ஈடுபடுத்தினான்;[4] கடம்பனைத் தாக்கினான். நெடுஞ்சேரலாதன் கடம்பனின் படையைக் கொன்று குவித்தான். குருதி ஆறு ஓடிக் கடற்கழிகளைச் செந்நிறமாக்கியது. காவல் மரம் கடம்பு அடியோடு வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டது. அதன் அடித்துண்டால் அக்கால வழக்கப்படி நெடுஞ்சேரலாதன் தனக்குப் போர் முரசு செய்து கொண்டான்.

கடம்பை வெட்டி வீழ்த்தும்படி நெடுஞ்சேரலாதன் ஏவினான் என்று ஒரு பாடல் கூறுகிறது.[5] இவனது மகன் செங்குட்டுவன் கடம்பறுத்தவன் என்று சிறப்பித்துப் பாராட்டுகிறான். எனவே, நெடுஞ்சேரலாதன் இந்தப் போரில் தானே நேரில் ஈடுபடாமல் தன் மகனை அனுப்பி வெற்றிகொண்டானோ என எண்ணவேண்டியுள்ளது.

அரபிக்கடல் தீவுகள் நெடுஞ்சேரலாதனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. நெடுஞ்சேரலாதன் அப் பகுதிகளில் வயவர்களை அமர்த்தி நாடு காவல் புரிந்துவர ஏற்பாடு செய்தான். அத்தீவுகளில் அதற்கு முன்னர் ஆட்சி புரிந்து வந்த மன்னர்கள் வயவர்களோடு போரிட்டு அவர்களை வீழ்த்தித் தம் நாடுகளைக் கவர்ந்துகொண்டனர்.[6] மேலும், இவர்கள் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளில்

ஈடுபட்டதால் சினமுற்றுச் சேரலாதன் இப் போரில் ஈடுபட்டான்.[7]

கடற்போரில் ஈடுபட்டுக் கடப்ப மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியவனைச் சிலப்பதிகாரம் பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. சில இடங்களில் கடம்பு எறிந்த செயலும், இமயமலையில் வில்லைப் பொறித்த செயலும் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றன.[8] ஓரிடத்தில் செங்குட்டுவனை 'வாய்வாட் கோதை' என்று குறிப்பிட்டு, கடம்பு எறிந்ததும் வில் பொறித்ததும் அவனது செயல்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.[9] ஓரிடத்தில் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்டு வாழ்த்தும் பராசரன் எனும் பார்ப்பான் கடம்பு எறிந்ததும், இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்ததுமாகிய செயல்களை அவனது செயல்கள் என்று கூறுவதைக் காண்கிறோம்.[10] இவற்றிற்கு மாறாகக் கடம்பு எறிந்த அரசன் கண்ணகிக்குக் கல்நாட்டு விழா நடைபெற்றபோது உயிருடன் இல்லை என்று குறிப்பிடுவதையும் காண்கிறோம்.[11]

ஓரிடத்தில் யவனரைப் பிணித்தவன் என்றும், பாரதப் போரில் சோறு வழங்கியவன் என்றும், கடம்பறுத்தவன் என்றும் மூன்று வரிப்பாடல்கள் சேரனை வாழ்த்துதல் என்னும் ஒரு பொருள்மேல் அடுக்கி வந்துள்ளன.[12] இச் செய்தியைப் பொதுப்படையாகக் குறிப்பிடும் இடமும் உண்டு.[13]

இவற்றையெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு நாம் பார்க்கும் போது கடம்பு எறிந்தவன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதையும், அவனது அச் செயல்களுக்கு உறுதுணையாகச் செங்குட்டு வனும், மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும் இருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் அறிகிறோம்.

வன்சொல் யவனர் பிணித்தல்

கடம்பு தடிந்த போர்ச்செய்தி. நெடுஞ்சேரலாதனைச் சிறப்பிக்கும் பதிகத்தில் கூறப்படவில்லை. பதிகத்தில் யவனரைப் பிணித்ததாகக் கூறப்படும் செய்தி, பாடல்களில் கூறப்பட வில்லை. எனவே, கடம்பு தடிந்தது போரின் விளைவே. 'வன்சொல் யவனர்'[14] என்று குறிப்பிட்டுள்ளவர் கடம்பு தடிந்த போரில் பிடிபட்ட போர்க் கைதிகள் எனலாம். இந்தப் போர்க் கைதிகளைப் பிணித்துக்கொண்டு வரும்போது அவர்களுடைய கைகளைப் பின்புறத்தில் சேர்த்துக் கட்டியும், தலையில் நெய்யை

ஊற்றியும் அழைத்துவந்தனர். போர்க் கைதிகளை இவ்வாறு அழைத்துவருவது கிரேக்கர் மரபு. நெடுஞ்சேரலாதன் சார்பில் அழைத்து வந்த செங்குட்டுவன் பகைவரின் மரபுக்கு மதிப்பளித்து அழைத்துவந்தான்.[15]

பிணிக்கப்பட்ட யவனர்கள் யார் என்பதில் அறிஞர்கள் இடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. மேலைநாட்டுக் கடல் வாணிகராகிய யவனர்கள் என்று சிலரும், வடநாட்டில் வாழ்ந்த சாக யவனர் என்று சிலரும் கருதுகின்றனர். சாக யவனரின் கூட்டத்தார் என்று கூறும் அறிஞர் மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி, வெளிநாட்டுச் செலாவணியில் நாட்டின் பொருளியலை வளப்படுத்திய மேலைநாட்டு வாணிகக் குழுவினராகிய யவனரைப் பிணித்தான் என்பது பொருந்தாது என்கிறார். வடநாட்டு யவனர் வடுகரைப் போன்றும், ஆரியரைப் போன்றும் நேரே தமிழகத்தில் ஊடுருவாமல் அரபிக்கடல் தீவுகளுக்குச் சென்றிருக்க மாட்டார்கள் என்பது மறுசாரார் கருத்து. இந்தக் கருத்துக்கள் உய்த்துணரப்பட்டவையாகத் தென்படுகின்றன.

யவனர் யாவர் என்பதை, கிடைக்கும் அடிப்படைச் சான்றுகளை வைத்துக் கொண்டு தீர்மானிப்பதே நல்லது. யவனரின் பாவை விளக்கு,[16] அன்ன விளக்கு,[17] கட்குடம்[18] ஆகியவை சிறப்பு மிக்க பொருள்கள் எனப் பேசப்படுகின்றன. யவனரின் மரக்கலங்கள் முசிறித் துறைமுகத்திற்குப் பொன்னைக் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டு மிளகு மூட்டைகளை ஏற்றிச் சென்றதையும் நாம் காண்கிறோம்.[19] இதனால் இவர்கள் பிற நாட்டிலிருந்து கடல் கடந்து வந்த வாணிகர்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இவர்கள் புகார் நகரத்திற்கு வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்திருந்து தங்கியிருந்ததையும் நாம் காண்கிறோம்.[20] மதுரை நகரில் யவனர்கள் வாளைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு கோட்டை வாயிலில் காவல் புரிந்து வந்ததைக் காணும் பொழுது,[21] யவனர்கள் சிலர் தமிழ்நாட்டிலேயே தங்கி வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிகின்றோம். இவ்வாறு தங்கியவர்களில் புகார் நகரில் தங்கியவர் மாடமாளிகைகளில் வாழ்ந்ததையும், மதுரையில் தங்கியவர் கோட்டையைக் காக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்ததையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

சேர அரசன் ஒருவன் யவனர்களின் வளநாட்டை ஆண்டான் என்று சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.[22] இந்த

அரசன் இந்த யவனர் நாட்டுடன் தென்குமரி, இமயம் ஆகிய எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டையும் ஆண்டான் என்று அங்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. யவனர் நாடு தென்குமரி, இமயம் ஆகிய எல்லைகளுக்கு உட்பட்டதென்பது விளங்காத காரணத்தால் அந்தச் சேர அரசன் ஆண்ட யவனர் நாட்டையும் இதனுடன் இணைத்துக் கூற வேண்டியநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த யவனர் நாடு எது?

மேலே கூறியபடி தென்குமரி, இமயம் இவ்விரு எல்லைக்குட்பட்ட நாட்டை ஆண்ட சேர அரசன் நெடுஞ்சேரலாதன்.[28] இவன் கடற்போரில் ஈடுபட்டுக் கடப்ப மரத்தை வீழ்த்தினான். கடப்ப மரம் மேற்குக் கடற்கரையை அடுத்த தீவுகளில்[24] இருந்த காவல் மரம். இந்தக் காவல் மரத்தை உடையவர்கள் அந்தத் தீவு மக்கள். மேலை நாடுகளிலிருந்து அரபிக்கடல் வழியே கலம் செலுத்தி வாணிகம் செய்துவந்த யவனர்கள் இந்த இலக்கத் தீவுகளில் தங்கினார்கள். அங்கிருந்த மக்களைத் தம் வாணிகத்திற்குத் துணையாகக் கொண்டனர்.

சேரநாட்டில் இவர்கள் செய்துவந்த வாணிகத்தில் ஏதோ ஒருவகையில் தவறு நேர்ந்திருக்கலாம். அந்தத் தவற்றுக்குக் கடம்புத் தீவுகளிலிருந்த மக்களும் உடந்தையாயிருந்திருக்கலாம். அரசன், தவற்றினைத் திருத்த அவர்களோடு போரிட வேண்டியதாயிற்று. இந்தப் போரின் விளைவுதான் காவல் மரமாகிய கடப்பமரம் வெட்டியதும், அதனால் முரசு செய்துகொண்டதும், யவனரைக் கைது செய்துகொண்டு வந்ததும், பிறகு அவர்களது செல்வத்தைச் சேரநாட்டு மக்களுக்கு வழங்கியதும் ஆகிய நிகழ்ச்சிகளாகும்.

இமயம்வரை வெற்றி

நெடுஞ்சேரலாதன் இமயமலையில் தன் சேரர்குடிச் சின்னமாகிய வில்லைப் பொறித்துவிட்டு மீண்டான் எனப் பதிகம் கூறுகிறது. பதிகம், பதிற்றுப்பத்தைத் தொகுத்தவரால் பிற்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. பாடல் தோன்றிய காலமே அந்தந்த மன்னர்களுக்குரிய காலம். இவன் காலத்தில் பாடப்பட்ட இரண்டாம் பத்துப் பாடல்களில் இமயத்தில் வில் பொறித்த செய்தி கூறப்படாமையை எண்ணவேண்டியுள்ளது.

குமட்டூர்க் கண்ணனார் நெடுஞ்சேரலாதன்மீது பத்துப் பாடல்கள் பாடிச் சிறப்பித்த காலத்தில் நெடுஞ்சேரலாதன்

இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்த நிகழ்ச்சி நடைபெறவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சி இவனது வரலாற்றில் மிக் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகையால், குமட்டூர்க் கண்ணனார் பாடலில் இடம்பெறாவிட்டாலும், சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்னும் கருத்து உடையவராய்ப் பதிற்றுப் பத்து நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியர் தம் பதிகத்தில் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முன்னர் யவனரைப் பிணித்த நிகழ்ச்சியை இமயத்தில் வில்பொறித்த நிகழ்ச்சிபோல் அல்லாது பாடல் பாடப்பட்ட காலத்திற்குப் பின் நடந்த நிகழ்ச்சி என்றாலும் நெடுஞ் சேரலாதன் காலத்து நிகழ்ந்தது என்று கூறினோம். அதற்கு முதன்மைக் காரணமாவது கடம்பறுத்த முக்கிய நிகழ்ச்சியானது பதிகத்தில் விடுபட்ட போதிலும் **பதிகத்தில் காணப்படும் யவனரைப்** பிணித்தாகிய தொடர் நிகழ்ச்சியில் வேறுவகையில் பதிகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது என்று கொண்டதே ஆகும்.

இமயம் நோக்கிச் சென்றபோதும், அங்கிருந்து தன் நாட்டை நோக்கி மீண்டபோதும் நெடுஞ்சேரலாதன் பல மன்னர்களை வென்றான். இந்த வெற்றிகளில் ஆரியரை அடிபணியும்படி செய்த செயல் பதிகத்தில் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வெற்றிச் செய்திகள் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்களிலும்[25] கூறப்பட்டுள்ளன.

இவனது வடநாட்டுப் போரில் பல அரசர்களை வென்றான்; ஆயினும் அவர்களது நாடுகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளவில்லை. இதனைச் சமுத்திரகுப்தனின் தென்னிந்தியப் படையெடுப்பிற்கு ஒப்புமையாகக் காட்டலாம். இமயம் சென்ற வழியில் சிலர் நெடுஞ்சேரலாதனைவிட அவர்களது அரசர்கள் மேம்பட்டவர் எனப் புகழ்ந்து கூறினர்.[26] அவர்களது பேராற்றல் அழியும்படி வென்றான். இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறியதால் பேராற்றல் அழிக்கப்பட்டவரே ஆரியர். இவனது இமயப் படையெழுச்சி வடநாட்டு அரசர்களின் வரலாற்றில் எங்கும் காணப்படாமைக்கு இதுவே காரணமாகும்.

இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்தான் என்று கூறும் பதிகம் அப்பகுதிகளில் தமிழகத்தின் பெயர் விளங்கும்படி தன் கோலை நிலை நாட்டினான் என்றும் கூறுகிறது.[27] கோலை நிலை நாட்டினான் என்றால் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான் என்பது பொருள். தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் ஆட்சியை நிலைநாட்டுதல் என்பது அரசாளுதலை மட்டும் குறிக்கும் சொல் அன்று. பிறர்

பணிந்து கொடுத்துப் பின்னர் மீண்டாலும் திறை தந்த நாடு. திறைபெற்ற மன்னனின் ஆட்சிக்குகீழ் இருந்ததாகவே கருதப்படும்.[28]

இந்த வகையில் நெடுஞ்சேரலாதன் இமயமலைப் பகுதியில் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான் என்று பதிகம் கூறுவதாவது, இமயம் முதல் குமரிவரை வென்றான்[29] என்று பொருளாகும். எல்லை காண முடியாத அளவுக்கு இவன் நாடு விரிந்தது[30] என்ற பாடற் கூற்றுகள் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய உண்மைகளேயாகும்.

நெடுஞ்சேரலாதனின் போர்முறைச் செய்திகள்

'கூற்று வெகுண்டுவரினும் மாறாதவன்'[31] என்றும், 'பகைவர் உள்ளத்தை வருத்தும் போர்ச் செயல்களைச் செய்பவன்'[32] என்றும் வரும் செய்திகளால் இவனது போராற்றலை நன்கு உணர்கின்றோம்.

இவனும், இவனது படைவீரர்களும் எழுமரம் போன்ற உறுதியான நெஞ்செலும்பை உடையவர்கள்;[33] முறுக்கான உடற்கட்டு உடையவர்கள்;[34] இவனது படை வரிசை வரிசையாக வந்தது.[35] நெடுஞ்சேரலாதன் தன் மார்பில் பச்சைநிறக் கற்கள் பதித்த அணிகலன்களை அணிந்திருந்தான்.[36] நெடுஞ்சேரலாதன் யானைமீதேறிப் போர்க்களம் சென்றான்.[37] அப்போது அவன் படைப் பிரிவுகளின் கண்களாக விளங்கினான்.[38] படைகளைத் தழுவிச் செல்லும் முறையில் படையின் கவசமாக விளங்கினான்.[39] வெற்றிக்கொடி நாட்டும் படையை ஏராகக் கொண்டு இவன் பகைவர்களாகிய நிலத்தை உழுபவன்.[40] இவ்வகைச் செய்திகள் எல்லாம் இவனது படைஎழுச்சி நிலையைக் காட்டுகின்றன. படையில் இருந்த இயவர்கள், உலகமெல்லாம் பாதுகாப்புக்காக இவனுடைய குடைநிழலின்கீழ் வரவேண்டும் என்று கூறி வெற்றி முரசினை முழக்கினர்.[41]

இவன் படையெடுத்துச் சென்றபோது கூளியர்கள் காட்டுப் பாதைகளில் படைசெல்ல வழி அமைத்துக் கொடுத்தனர். இதற்கு மாறாக நெடுஞ்சேரலாதன் வெற்றி பெற்ற நாடுகளில் உணவுப் பொருள்களை கொள்ளையடித்துக் கொண்டனர். வயவர்கள் தம் வேல்களில் இருந்த புலித்தோல் உறைகளை நீக்கிவிட்டு ஏந்திச் சென்றனர். முரசு முழக்குவோர்

குருதிபாயும் போர்க்களத்தைக் காணும் விருப்பத்தோடு செந்திணையில் குருதியைக் கலந்து தூவிப் போர் முரசை முழக்கினர். இவனது படையினர் போருக்கெழுந்த நாள் முதல் போர் முடியும் நாள் வரை தம் போர் உடைகளைக் களைந்ததே இல்லை.[42] இவ்வாறு இவனது படையெடுப்பு நிகழ்ந்தது.

நெடுஞ்சேரலாதன் தன் போர்ப் பாசறையில் நீண்ட நாள் தங்கினான்.[43] ஓர் ஆண்டுக்குமேல் தொடர்ச்சியாகத் தங்கியதும் உண்டு.[44]

போரில் இவன் பகைவர்களது மதில்களையும் கதவுகளையும் அழித்தான்;[45] அவர்களது ஊர்களைத் தீக்கிரையாக்கினான்.[46] வளமுடன் விளங்கிய பகைவரது நாடுகளும் இவனை எதிர்த்தமையால் அழிந்து தம் பொலிவை இழந்துபோயின.[47] அரிமாக்கள் நடமாடும் இடங்களில் பிற விலங்குகள் தலைகாட்டாமைபோல நெடுஞ்சேரலாதன் தோன்றிய நாடுகளில் மன்னர்கள் ஒடுங்கினர்.[48]

தும்பைப் பகைவரை வெல்லுதல்

வடநாட்டில் இவனை எதிர்த்துத் தாக்கும் மன்னர்கள் இல்லை என்று கூறினோம். தமிழ்நாட்டில் இத்தகைய நிலை இல்லை. இவன் போர் தொடுக்காமல் இருந்தபோதே இவனைச் சில அரசர்கள் இவனது நாட்டை அடையக் கருதிப் போர் தொடுத்தனர்.[49] அவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு நெடுஞ்சேரலாதன் அழித்தான்.[50] இது தற்காப்புப் போர் ஆகும். இவ்வாறு புகழ் நாட்டும் போர்களிலும், தற்காப்புப் போர்களிலும் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றான்.

தமிழ்நாட்டு அரசர்களை வலியச் சென்று தாக்கும் செயலை இவன் செய்யவில்லை. தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் யாராக இருந்த போதிலும் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றே இவன் கருதினான். தன்னை வலியவந்து எதிர்த்த வடநாட்டு அரசர்களைத் தாம் இவன் பகைவர்களாகக் கருதினான்; தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் வலிய வந்து எதிர்த்தாலும் அவர்களை இவன் பகைவர்களாகக் கருதவில்லை. இவனது உணர்வை அறிந்திருந்த பதிற்றுப்பத்துத் தொகுப்பாசிரியர் வடநாட்டில் இவன் சேரநாட்டுப் புகழ் விளங்கும்படி செய்தான் என்று கூறாமல் தமிழகத்தின் புகழ் விளங்கும்படி செய்தான் எனக் கூறியுள்ளார்.

இவன் இமயத்தில் வில்லைப் பொறிக்கும்போது புலியையும் கெண்டையையும் சேர்த்துப் பொறித்ததும் உண்டு.[51]

இவனது இந்த ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுகள் போற்றுதலுக்கு உரியவையாகும்.

போர்ப்புறம் வெற்போர்

நெடுஞ்சேரலாதன் சேரநாட்டில் இருந்துகொண்டு ஆட்சி புரிந்து வருகையில் கொங்குநாட்டுக் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆட்சிசெலுத்தி வந்தான். இவர்கள் காலத்தில் சோழநாட்டை ஆண்டுவந்த வேந்தன் வேல்பஃறடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி என்னும் பெருவிறற்கிள்ளி என்றும் அழைக்கப்பட்டான்.

நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும், இந்தச் சோழ அரசனுக்கும் போர் மூண்டது. அந்தப் போரானது 'போர்'[52] என்னுமிடத்தில் நடைபெற்றது. சோழன் அவனைப் 'போர்' என்ற நகரத்திற்கு வெளியே எதிர்த்துப் போராடினான். போரில் இருதிறத்துப் படைகளும் அழிந்தன. இறுதியில் வேந்தர் இருவரும் நேரில் வேற்போரில் ஈடுபட்டனர். கிள்ளியானவன் வேற்போரில் வல்லவன் என்பது அவனது பெயரிலேயே விளங்கும். இரு பெருவேந்தரும் போரில் சாய்ந்தனர்.[53] நெடுஞ்சேரலாதன் உயிர் நீங்குகின்ற நிலையில் நெடுநேரம் போர்க்களத்திலேயே கிடந்தான். அப்போது கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் அவனைக் கண்டு பாடி அவனது கழுத்தில் இருந்த ஆரத்தைப் பரிசிலாகக் கேட்டார். அவனும் வழங்கினான்; பின்னர் மாண்டான்.

இவனுக்குப்பின் சேரநாட்டின் தலைமைப் பொறுப்பினைச் செங்குட்டுவன் ஏற்றான் என்பதைச் சிலப்பதிகாரத்தில இளங்கோவடிகள் வரலாறு உணர்த்துகிறது.

கொடைத்தன்மை

இவன் சிறந்த வள்ளல் ஆவான். இவன் நாட்டில் பருவமழை பொய்த்தல் இல்லை. அப் பருவமழையே தவறிவிட்டாலும் பரிசிலர் விரும்பிவந்த பொருள்களை இவன் அளிப்பதில் தவறியதில்லை.[54] இவனது கைகள் பிறருக்குக் கொடுத்துக் கொடுத்து மிகுந்து வளமை பெற்றிருந்தன.[55] இவனது கொடைத்தன்மையைப் பகைவர்களும் புகழ்ந்தனர்.[56]

இவன் கொடையில் கர்ணனைப் போன்றவன் என்று குமட்டூர்க் கண்ணனார் இவனை ஒப்புமைப்படுத்திப் பாடியுள்ளார்.[57] இவன் உயிர் நீங்கும் நிலையில் போர்க்களத்தில் கிடந்திட்டபோது இவனைக் கண்டு பாடிய கழாத்தலையார் இவனது கழுத்தில் இருந்த மணிமாலையைப் பரிசிலாகக் கேட்டுப் பெற்றார். கண்ணனானவன் கர்ணனிடம் அவன் செய்த புண்ணியங்களையெல்லாம் தானமாகக் கேட்டு அவன் இறக்கும் தறுவாயில் இருந்தபோது பெற்ற நிகழ்ச்சி இதனோடு பொருத்தமாய் அமைந்துவிட்டது. முன்னர்ப் புலவர் பாடிய ஒப்புமையானது பின்னர் உண்மை நிகழ்ச்சியாய் அமைந்துள்ளது.

பாடினி,[58] விறலியர்,[59] புலவர், வயிரியர், ஓவியர், சிற்பத்தொழில்களில் வல்ல கண்ணுளர்[60] முதலான பலருக்கு இவன் கொடை வழங்கினான். பரிசில்பெற வந்தவர் பெறத் தகுதியற்றவராய் விளங்கினாலும் அவர்களது அத்தன்மையைப் புறத்தார் உணராவண்ணம் மறைத்துவிட்டு நல்கினான்.[61]

மா, களிறு, தேர் ஆகியவற்றைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.[62] பகைவர்களிடம் பெற்ற உயர்ந்த அணிகலன்களைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.[63] உணவு, உடை முதலானவற்றால் மகிழ்ந்திருக்கும் தன் மகிழ்ச்சியான வாழ்வையே பிறருக்கு அளித்தான்.[64] மிளை, அகழி, மில், நிலைவாயில், ஆரெயில் முதலானவற்றால் இவனது அரண்மனை, பகைவரால் உள்ளே நுழையமுடியாத அளவு அமைந்திருந்தது. பரிசிலர்கள் உள்ளே நுழைந்து, உண்டு, உடுத்து, நுகர்ந்து, மகிழ்ந்து இருந்தனர். இவ்வாறு பரிசிலர்கள் இருந்ததைப் பார்த்துப் பெருமிதத்தோடு மலரும் மார்பினனாய் அவன் விளங்கினான்.[65] இத்தகைய வள்ளன்மையால் இவனைப் பரிசிலர்களின் செல்வம் என்றே அழைத்தனர்.[66]

இவன் தன்மீது பத்துப் பாடல்கள் பாடிச் சிறப்பித்த குமட்டூர்க் கண்ணனார் என்னும் அந்தணப் புலவருக்கு தான் வெற்றி பெற்ற உம்பற்காட்டுப் பகுதியில் ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதேயமாகக் கொடுத்தான். மேலும், அவரது வாழ்க்கைச் செலவுக்காகத் தனது எஞ்சிய ஆட்சிக் காலம் முழுவதும் தான் வென்ற தென்னாட்டிலிருந்து வரும் வருவாயில் சரிபாதியும் கொடுத்தான்.

பண்புநலம்

பகைவர்கள் பெரிய தவற்றைச் செய்திருந்தாலும் அவர்கள் பணிந்து திறை தந்தால், திறையை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு

அருள்புரியும் பண்பு நலம் உடையவன்;[67] நிலத்தைப் போல பொறுமையுடையவன்; நீரைப் போல் சினம் ஆறும் தன்மை உடையவன்; காற்றைப்போல் எல்லோர் உள்ளங்களிலும் நிறைந்திருப்பவன்; வெட்டவெளியைப் போல் பரந்த உள்ளம் உடையவன். இந்தப் பண்புகளில் இவன் அந்த நான்கு பூதங்களைப் போல் அளக்கமுடியாத தன்மையை உடையவன்.[68] நாள், கோள், திங்கள், ஞாயிறு, அழல் ஆகிய ஐவகை ஒளிப்பிழம்புகள் ஒருங்கிணைந்தால் தோன்றும் ஒளிபோல இவனது பொலிவும் புகழும் விளங்கின.[69] இவனது புகழ் திருமாலின் புகழ்போலப் பரவியிருந்தது.[70] இவனது ஆட்சிக்குக்கீழ் இருந்த நாடுகள் வளமுடனும், இவனை எதிர்த்த நாடுகளின் வளமை பாழடைந்தும் காணப்பட்டன.[71]

இசை வேட்கை

இவனது தந்தை உதியஞ்சேரல் இன்னிசை முழக்குடன் மகிழ்வாக வாழ்ந்தவன்.[72] இவனும் மகிழ்ச்சியால் முழக்கும் முரசொலியைக் கேட்டுத் தன்னையே பரிசிலாகக் கொடுத்தான்[73] இதனால் தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இசையின்மீது இருந்த ஈடுபாடு நன்கு விளங்கும்.

பெற்றோர்

இவனது முன்னோர்கள் நாவலந் தண்பொழில் முழுவதும் ஆட்சி புரிந்து விளங்கினர்.[74] இவனது தந்தை அந்துவஞ் சேரலாகும்; தாயார் நல்லினி ஆகும்.

மனைவியின் மாண்புகள்

இவனது மனைவி சிறந்த அழகியாவாள்.[75] அடக்கமான தோற்றப் பொலிவினை உடையவள்.[76] பெரிய சான்றாண்மைப் பண்புகள் அவளிடம் அமையப்பெற்றன; நாணம் மிக்கவள்;[17] கணவனிடம் ஊடல் கொள்ளாத ஆறிய கற்பினை உடையவளாக விளங்கினாள். கணவனொடு ஊடிய காலத்தும் இனிய சொற்களையே கூறுவாள்.[78] அவளே வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகளாவாள்.[79] இவள் பெற்ற பிள்ளைகள் 4, 6ஆம் பத்தில் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளனர்.

'சோழன் மணக்கிள்ளி'யின் மகள் நற்சோணை என்னும் பெயருடைய மற்றொரு பெண்ணை இவன் மணந்தான்.[80] இவர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் இருவர். மூத்தவன் பதிற்றுப்

பத்தில் ஐந்தாம் பத்தின் தலைவன். இளையவன் சிலப்பதிகாரம் பாடிய இளங்கோவடிகள்.

காலம்

இவன் 58 ஆண்டுகள் ஆட்சிபுரிந்தான். இவனைப் பாடியதற்குப் பரிசாக 38 ஆண்டுகள் தென்னாட்டில் இருந்து வரும் வருவாயில் குமட்டூர்க் கண்ணனார் பங்கு பெற்றார். இதனை அவன் தனது ஆட்சிக் காலம் முடியும் வரையில் தந்திருக்க வேண்டும். எனவே, இரண்டாம் பத்தானது இவனது இருபதாம் ஆட்சியாண்டில் பாடப்பட்டது எனலாம். இதற்குப் பின்னர்தான் இவன் செங்குட்டுவன் தாயை மணந்திருக்க வேண்டும். திருமணமான ஓராண்டில் செங்குட்டுவன் பிறந்து அவனது இருபதாம் வயதில் இளவரசு பட்டம் கட்டப்பட்டான் என்றால், செங்குட்டுவன் அரியணை ஏறியது[81] நெடுஞ்சேரலா தனது 42ஆம் ஆட்சியாண்டில் எனக் கொள்ளலாம். இதனை ஐந்தாண்டுக் குறியீட்டுக்குச் சரிசெய்து 40ஆம் ஆட்சியாண்டு எனக் குறிப்பிடலாம்.

சிறப்புப் பெயர்கள்

மாமூலனார் இவனைச் 'சேரலாதன்' என்றே குறிப்பிடு கின்றார். பதிற்றுப்பத்துப் பதிகம் மூன்று இவனை 'இமய வரம்பன்' என்று மட்டும் குறிக்கிறது. குடக்கோ,[82] குடவர் கோமான்[83] என்னும் அடைமொழிகள் இவனது ஆட்சியானது தொடக்க நிலையில் குடநாட்டில் தொடங்கியதைத் தெளி வுறுத்துகின்றன. இமயவரம்பன்[84] என்றால் இமயமலையினை வரம்பாக வைத்து ஆண்டவன் என்பது பொருளாகும்.

இவன் 'ஆராத் திருவின் சேரலாதன்'[85] என்றும் குறிப்பிடப் படுகின்றான். இது இவனது செல்வ வளத்தை வெளிப் படுத்துகின்றது.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. பதிற். 11:12-14. 12:1-3, 17:4-5, 20:2-4
2. ஷை 20:2
3. ஒப்புநோக்கு, வேம்பு-வேம்பன், முருகனைக் கடம்பன் என்று அழைப்பது வழக்கம், இவன் அந்தக் கடவுள் முருகன் அல்லன்.

4. அகம். 347:3–4

5. பதிற். 11:12

6. பதிற். 20:3

7. காவல் மரத்தின் அடிப்படையில் குடிமக்களுக்குப் பெயர் அமைந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. பாண்டியர் காவல் மரம் வேம்பு. அவர்களை வேம்பர் என்று குறிப்பிடும் வழக்கம் இல்லை. இவ்வாறே புன்னை, அத்தி, பனை முதலான மரங்களைக் காவல் மரமாக உடைய நாட்டு மக்களும், அவ்வகை மரப்பெயரால் அழைக்கப் படுவதில்லை. ‘கடம்பர்’ என்னும் சொல் நமக்கு யாண்டும் ஆட்சியில் இல்லை. தக்கணத்தில் இருந்த கதம்பர் வேறு. அரபிக்கடல் தீவுகளில் கடப்ப மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்த அரசு வேறு. பாடல்களில் கடம்பு வெட்டப்பட்டது என்று மட்டுமே உள்ளது. அறிஞர்கள் கடம்பர்களை ஓட்டினான் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவர்கள் கடற்கொள்ளைக்காரர்கள் என்றும், மேலை நாட்டு வாணிகக் கப்பல்களை வழிப்பறி செய்து வந்தனர் என்றும், வழிப்பறியைத் தடுக்கும் முயற்சியில் நெடுஞ் சேரலாதன் இப்போரில் ஈடுபட்டு வெற்றிபெற்றான் என்றும் கூறுகின்றனர். இவற்றிற்குச் சான்றுகள் இல்லை. ஆய்வுக்குரியன.

8. சிலப். 23:81, 29:1, 25:187, 28:135, 29: உரைப்பாட்டு மடை

9. ஷை 25:1–3

10. ஷை 23:81. 82

11. சிலப். 28:135

12. ஷை 29:ஊசல் வரி : 23:3, 24:2, 25:1

13. ஷை 29: வள்ளைப்பாட்டு

14. பதிற்பதி. 2:8

15. தமிழர்கள் போர்க் கைதிகளை எவ்வாறு நடத்தினார்கள் என்பதை விரிவாகக் குறிப்பிடத்தக்க சான்றுகள் இல்லை. எனினும் கனகவிசயர் வரலாறும், கரிகாலன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்த வரலாறும் போர்க் கைதிகள் வெற்றி பெற்றவரின் ஆக்கப்பணிகளைச் செய்ய அழைத்துவரும்

வழியிலும் அழைத்து வந்த பின்னரும் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலைமையைக் காட்டுகின்றன. கணையன், கணைக்கா லிரும்பொறை, பெருஞ்சேரலிரும்பொறை ஆகியோர் சிறைவைக்கப்பட்ட வரலாறுகளும் உண்டு.

16. நெடுநல். *101*
17. பெரும்பாண். *316–317*
18. புறம். *56:18*
19. அகம். *149:9–11*
20. சிலப். *5:10*
21. ஷை *14:66–67*
22. ஷை *28:141–142*
23. பதிற். *11:24*
24. இக்காலத்தில் இலக்கத்தீவுகள் வழங்கப்படுகின்றது.
25. பதிற். *11:23*
26. ஷை *11:23–25*
27. 'தமிழகம் விளங்கத் தன்கோல் நிறீஇ' *(பதிற். பதி. 2:5–6)*
28. 'அருவிலை நன்கலம் வயிரமொடு கொண்டு அமையார்த் தேய்த்த அணங்குடை நோன்றாள்' *(பதிற். பதி. 2:10–12)*
29. பதிற். *11:23–24*
30. ஷை *17:10–15*
31. ஷை *14:10*
32. 'அணங்குடை நோன்றாள்', *(பதிற். பதி. 2:12)*
33. எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலம்', *(பதிற். 14:11, 16:17)*
34. 'வயவர்' பதிற். *12:1, 19:7*, 'வயவர் வேந்து', *(பதிற். 15:21)*
35. 'போரடு தானை', *(பதிற் 11:16)*, 'நிரைய வெள்ளம்', *(பதிற். 15:4)*
36. பசும்பூண்மார்பன்', பதிற். *17:14)*
37. 'போர்வல யானைச் சேரலாதன்', *(பதிற். 15:23, 11:14–16)*
38. 'புரையோர் உண்கண்', *(பதிற். 16:18)*
39. 'சான்றோர் மெய்ம்மறை', *(பதிற். 14:12)*

40. ‘படையே ருழவ பாடினி வேந்தே’, (பதிற். 14:17)

41. பதிற். 17:7–14

42. ஷை 19:1–10

43. ஷை 16:8–9

44. ஷை 15:1–2

45. ஷை 16:4–5

46. ஷை 15:2

47. ஷை 13:10–13, 15:7, 19:16–17

48: ஷை 12:5–8

49. ‘தும்பைப் பகைவர்’, (பதிற். 14:8)

50. ‘தும்பைப் பகைவரின் போர்ப்பீடு அழித்த’, (பதிற். 14:8–9) ‘மன்மருங்கு அறுத்த’, (பதிற். 15:5)

51. சிலப். 29. ஊசல்வரி, 25:2

52. அகம். 326:10–11

53. புறம். 62:7–8, 63:10

54. பதிற். 18:10–13ஸ 20:22–24

55. ஷை 15:36–37

56. ஷை 20:25–28

57. ஷை 14:5–7

58. ஷை 14:17, 17:14

59. ஷை 18:6

60. ஷை 20:15–17

61. ஷை 20:23–24

62. பதிற். 20:16

63. ஷை பதி. 2:9–10

64. ஷை 12:25– ‘மகிழ் – மகிழ்ச்சியான வாழ்வு

65. ஷை 20:21 ‘அட்டுமலர் மார்பன்’

66. ஷை 15:21 ‘பரிசிலர் வெறுக்கை’

67. ஷை 17:23

68. ஷை 14:1–2
69. பதிற். 14: 3–4
70. ஷை 15:39
71. ஷை 13:19–28, 15:1–8
72. ஷை பதி. 2:2
73. ஷை 15:21
74. ஷை 14:19–20
75. ஷை 14:13–15
76. ஷை 16:10 'அடங்கிய சாயல்'
77. ஷை 19:14
78. ஷை 16:10
79. ஷை பதி. 4:2–3, 6:1–2
80. ஷை 5–3
81. 20+1+1+20 – 42ஆம் ஆண்டு
82. புறம். 62, 63, 368; பதிற். பதி. 6:1
83. பதிற். பதி. 5:2
84. ஷை 2:12
85. ஷை 4:1

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்

இவன், பாலை பாடிய கௌதமனார் என்னும் பார்ப்பனப் புலவரால் சிறப்பித்து இரண்டாம் பத்தில் பாடப்பெற்றவன். பாலை என்னும் இவனது ஊர் இப்போதுள்ள பாலக்காடு என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

சேரர்

இவன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குத் தம்பி; செங்குட்டு வனுக்குச் சிறிய தந்தையாவான்.

பூழியர்கோ

நெடுஞ்சேரலாதன் சேரநாட்டு முடிவேந்தனாய் ஆண்ட போது இவன் பூழி நாட்டில் இருந்துகொண்டு நாடுகாவல்

புரிந்து வந்தான். பின்னர்ப் பூழி நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்ததால் 'பூழியர்கோ'[1] என்று கூறப்பட்டான்.

பூழி நாடானது செருப்பு மலையைத் தன்னகத்தே கொண்டது. செருப்பு மலையில் மணிக்கற்கள் கிடைத்தன. கோவலர் தம் ஆடு மாடுகளைப் புல்வெளிகளில் மேய விட்டுவிட்டு இச் செருப்பு மலையில் கிடைத்த மணிக்கற்களைத் திரட்டி விற்று வாணிகம் செய்துவந்தனர். அக்கால மக்கள் அந்த மணிக்கற்கள் பதித்த அணிகலன்களை விரும்பி அணிந்து வந்தனர்.[2] இந்தப் பூமி நாட்டுக் கோவலர்களுக்கு முல்லைப்பூ குடிப்பூவாகும்.

மழவர் மெய்ம்மறை

மழவர்கள் கொங்குநாட்டு மக்கள். அவர்களுள் ஒருசாரார் குவியற் கண்ணியைத் தம் முடியில் அடையாளச் சின்னமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சேரர்களின் துணைவர்களாய் விளங்கினர். மழவரில் மற்றொரு சாரார் பாண்டியனைச் சார்ந்திருந்தனர். பல்யானைக் குட்டுவன் குவியற்கண்ணி மழவரின் பாதுகாவலனாகக் கவசம்போல் விளங்கினான்.[3]

அயிரைப் பொருநன்

ஓர் ஊரில் தங்கியிருந்து ஆண்ட அரசனை அவ்வூரின் பொருநன் எனக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். அயிரை மலையிலிருந்த கொற்றவை சேரர்களின் குடித்தெய்வம். இதனை இவன் வழிபட்டான்.[4] இவன் பல நாள்கள் வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு அயிரை மலையில் தங்கியிருந்தான். அதனால், 'அயிரைப் பொருநன்'[5] என்னும் சிறப்பினைப் பெற்றான்.

உம்பற்காட்டு வெற்றி

'உம்பல்' என்னும் சொல்லுக்கு யானை என்னும் பொருள் உண்டு. எனவே, உம்பற்காடு என்பது ஆனைக்காடு என்று பொருள்படும். ஆனைமலைப் பகுதியில் இருந்த காடு இப் பெயர் பெற்றிருந்தது. ஆனைமலைக்கு வடக்கில் இருந்தது பூழி நாடாகும். உம்பற்காடானது அப்போது இவனது ஆட்சியின்கீழ் இருந்திருக்க வேண்டும். பூழி நாட்டில் ஆண்ட இவன் உம்பற்காட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, வென்று தன் ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவந்தான்.[6]

அகப்பாக் கோட்டையை அழித்தல்

பாகுடி என்பது ஊரின் பெயர்.[7] இந்த ஊர், பெருமலை மகளுக்கு இடையே இருந்ததால்[8] அகப்பாக்குடி எனப்பட்டு, 'அகப்பா' என மருவியும் வழங்கப்பட்டது. உம்பற்காட்டைத் தன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டுவந்த பல்யானைக் குட்டுவன் அகப்பாக் கோட்டையைத் தாக்கி வென்று தீக்கிரை யாக்கினான்.[9] இக் கோட்டையைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்பதே அவன் நோக்கம்.[10]

அகப்பாக் கோட்டை மிக வலிமையானது. உயர்ந்த மதிற்சுவர்; அதில் வரிசை வரிசையாகப் பதுங்குமிடங்கள்; மதிற்சுவரை அடுத்து ஆழமான அகழி; அகழியைச் சுற்றிக் காவற்காடு.

கோட்டைக்குள்ளே நுழைய உயர்ந்த நிலைவாயில்; வாயிற் கதவைச் சாத்தித் தாழிடுவதற்காக வில்விசை முறைப்படி மாட்டித் தொங்கும்படி அமைக்கப்பட்ட கணையமரம்; வாயிலுக்கு முன் அகழியைக் கடக்கும் மரப்பாலம்; பாலத்திற்கு வெளியே போரிடுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட வெட்டவெளி; வாயிலிலும் காவற்காட்டிலும் இருந்துகொண்டு கோட்டையைக் காக்கும் நாற்படைகள். இத்தனை பாதுகாவலையும் கொண்டது. அகப்பாக் கோட்டை[11] ஆகும்.

அகப்பாக் கோட்டையைச் சூழ்ந்திருந்த மலை தலைமலை ஆகும்.[12] இப் பகுதியில் முதியர் என்னும் மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் பாண்டியரின் ஆட்சியை எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டிருந்தனர்.[13] பல்யானைக் குட்டுவன் முதியரைத் தம் பக்கம் தழுவிக் கொண்டான்.[14] அவர்களுக்காகப் போராடி அகப்பாவில் இருந்த பாண்டிய ஆட்சியாளரை அழித்தான்.

உம்பற்காட்டு வெற்றியாலும் அகப்பா வெற்றியாலும் தனக்குக் கிடைத்த பரந்த நாட்டைப் பகுத்துக் கொடுத்தான்.[15] அப்பகுதியில் உம்பற்காட்டு ஆட்சி, அவனது அண்ணன் மகன் செங்குட்டுவனது நேரடிப் பார்வையில் விடப்பட்டது. அகப்பா, முதியர்க்கு விடப்பட்டது.

அகப்பா வெற்றி, பாண்டியரின் வேற்படைக்குப் பேரச்சத்தை உண்டு பண்ணியது. கொங்கு நாட்டைத் தன் ஆட்சியில் கொண்டு வந்த படைக்கே இத்தகைய அச்சத்தை உண்டாக்கியது.[16]

சோழ பாண்டியரின் தோல்வி

இவனது போர் வலிமையையும் அதனால் பெற்ற புகழையும் அறியாத சோழரும், பாண்டியரும், சில வேளிர் மன்னர்களும் ஒன்றுதிரண்டு வந்து இவனைத் தாக்கினார்கள். இவனும் எதிர்த்துத் தாக்கினான். போரில் முதன்முதலில் பகைவரைத் தாக்கும் படை தார்ப்படை எனப்படும்.[17] வேந்தர்களில் இந்தத் தார்ப்படை பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் தாக்குதலால் அழிவுற்றது.[18] இந்த நிலையில் எஞ்சிய படையையும் தாக்கும் பொருட்டு இவன் தன் படைவீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு வழங்கிப் போர் விழா நடத்தினான். அப்போது போர்வீரர்கள் வஞ்சினங் கூறலாகிய மந்திரம் சொல்லிக் கடவுளை (அயிரை மலைக் கொற்றவை) வழிபட்டனர். பகைவரின் தார்ப்படை தாக்கிய போது தாம் பெற்ற விழுப்புண்களில் வழியும் குருதியைத் தூவிப் படையின் வெற்றி முரசை முழக்கினர். இந்த முரசொலியின் எழுச்சிமிக்க ஒலியைக் கேட்டு இவனது எதிரிப் படையினர் காடுகளிலும், கடற்பகுதிகளிலும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டனர்;[19] எனவே, தொடர்ந்து போரிடாமல் போர்க்களத்தை விட்டு நீங்கினர். இதன் விளைவால் எதிரியின் நாடுகளில் சில பகுதிகள் அழிவைப் பெற்றன.[20]

போர் முறை

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் போர்க் காலங்களில் படைவீரர்கள் தங்கியிருந்த அறைகளிலேயே உடன் தங்கியிருந்து ஊக்கமூட்டினான்;[21] குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் சென்று போரிட்டான்.[22] வீரர்கள் தம் வேல்களில் இருந்த புலித்தோல் உறைகளை நீக்கிவிட்டு வெற்றிக்கு நீக்கிவிட்டு வெற்றிக்கு அறிகுறியாக வலத்தோளால் அவற்றை உயர்த்தியபோதே வெற்றி மாலையை இவன் சூடிக் கொண்டான். அவனே அவர்களின் படைத்தலைவனாக விளங்கினான்.[23]

'பெரும்படைத் தலைவ', 'வயவர்', 'இருக்கை இயலறைக் குருசில்' என்னும் தொடர்களைக் கொண்டு இவன் பெரும் படைத் தலைவனாகவே விளங்கினான் என்று கருத இடமுண்டு; அரசனாக விளங்கவில்லை எனவும் எண்ணலாம். ஆனால், 'கடுஞ்சினவேந்து'[24] என இவன் கூறப்படுவதால் இவன் வேந்தனாகவும் விளங்கினான் என்பது பெறப்படுகிறது.

இருகடல் நீரில் ஒருபகல் ஆடல்

இரண்டாம் பத்தில், இமயத்தில் வில்பொறித்த நிகழ்ச்சி குறிப்பிடப்படாமல் அதன் பதிகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல மூன்றாம் பத்தில் 'இருகடல் நீரும் ஒருபகல் ஆடிய' நிகழ்ச்சி[25] அதன் பதிகத்தில் மட்டும் கூறப்பட்டுள்ளது. மற்றும் இவன் நெடும்பாரதாயனார் வழிநின்று காடுபோந்த நிகழ்ச்சியும் இவ்வாறே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே, இந்த நிகழ்ச்சிகள் மூன்றாம் பதிகம் பாடப்பட்ட பின் நிகழ்ந்தவை எனலாம். இவன் 25 ஆண்டுகள் அரியணையில் வீற்றிருந்தான். இம்மூன்றாம் பத்தானது இவனது இருபதாம் ஆண்டில் பாடப்பட்டதாகவும், அண்ணனுக்குப்பின் தம்பி, 5 ஆண்டுகள் கழித்து அரியணையேறினான் என்றும் கொண்டால், இரண்டாம் பத்துப் பாடப்பட்டபின் சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து மூன்றாம் பத்துப் பாடியிருக்க வேண்டும் என்பது தெரியவரும். அப்போது அவனைப் பாடிய புலவர் விருப்பப்படி பத்து வேள்விகள் செய்துவிட்டுத் தொடர்ந்து ஆண்டு வரும்போது 'இருகடல் நீரும் ஒருபகல் ஆடிய' நிகழ்ச்சி நடைபெற்றிருக்க வேண்டும்.

தன் யானைப் படையின் ஒரு பகுதியை வங்கக் கடலுக்கும் மற்றொரு பகுதியை அரபிக் கடலுக்கும் அனுப்பிக் கடல் நீரைக் கொண்டுவரச் செய்தான். அந்த இரண்டு கடல் நீரையும் ஒரே நாளில் ஊற்றிக் கொண்டு திருமுழுக்காடியபின் இவன் காடு போந்தான்.

பகைவர் நாட்டு அழிவு–தன் நாட்டு வளம்

இவனது ஆட்சிக்குக் கீழிருந்த நாட்டில் வெள்ள நீர் மோதிக் கேட்கும் பூசல் ஒலி அல்லாது மக்கள் கொடுமைகளுக்குள்ளாகி ஓலமிட்டு அழும் பூசல் ஒலி கேட்டதே இல்லையாம்.[26] இவனை எதிர்த்த பகைவர்களது நாடுகள் வலம் நிறைந்தவையாய் இருந்து, இவனால் அழிக்கப்பட்டுப் பொலிவிழந்து காணப்பட்டனவாம்.[27] முருகன் என்னும் மன்னனின் சீற்றத்திற்குள்ளாகிய உரும்பில் கூற்றம் அழிந்ததுபோல அவை அழிந்துபோயினவாம்.[28]

கொடைத்தன்மை

மழை, பருவத்தில் பெய்ய மறந்தாலும் இவன் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் உணவளித்தான்.[29] மரபுக் கடவுளைப்

பேணுவதற்காக இவன் செய்த வேள்வி 'பெரும் பெயர் ஆவுதி' எனப்பட்டது. தன்னை நாடி வந்தவர்களுக்கு உணவளிக்க இவன் செய்த வேள்வி 'அடுநெய் ஆவுதி' எனப்பட்டது.[30] வயிரியர் தம் வறுமைக் காலத்திலும் பிறரிடம் கையேந்தும் வழக்கம் இல்லை; பொதுவிடங்களில் தம் இசைக் கருவிகளை முழக்குவர். மக்கள் தாமே முன்வந்து அவர்களுக்கு வழங்கிப் பேணுவர். இத்தகைய வயிரியர்களுக்குப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் பொன் அணிகலன்களையும் உணவுப் பொருள்களையும் வழங்கினான்.[31] தன் கொடை முரசை முழக்கிஅவர்களைத் தானே அழைத்து வழங்கினான்.[32]

தன்னைப் பத்துப் பாடல்களில் சிறப்பித்துப் பாடிய புலவர்க்கு அவர் விருப்பப்படி இவன் கொடை வழங்கியுள்ளான். அக்கொடை பத்து வேள்வியாக அமைந்தது. இத்தகைய வேள்விகளை இவனும் பிற வேந்தர்களும் சங்க காலத்தில் செய்ததற்கெல்லாம் கொடை உள்ளமே காரணம்; வேந்தர்கள் விருப்பம் அன்று என்பதை இவனது வேள்வி நிகழ்ச்சி தெளிவுபடுத்துகிறது.

பாலைக் கௌதமனார் மூன்றாம் பத்தில் சேர்க்கப் பட்டுள்ள பாடல்களைப் பாடி முடித்தார். புலவர் வேண்டியதைக் கேட்டுப் பெறலாம் என்றான் வேந்தன். பார்ப்பனப் புலவர் தாமும் தன் மனைவியும் வானுலகம் புக வேண்டினர். புலவரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அரசன் செய்வது குறித்துப் பார்ப்பாறிற் பெரியாரைக் (நெடும் பாரதாயனாரைக்) கேட்டான்.

கௌதமனார் பெயரில் பத்து வேள்விகள் செய்ய வேண்டும் என்றார். வேண்டியனவெல்லாம் கொடுத்து நெடும்பாரதாயனாரையே வைத்து அந்த வேள்விகளை முறைப்படி நடத்தினான். தாயனார் ஒன்பது வேள்விகள் செய்தார். பத்தாம் வேள்வியில் புலவரும் அவரது மனைவி பார்ப்பனியும் மறைந்தனர் என்பதனால் அவர்கள் இறந்துவிட்டனர் என்று தெரிகிறது. இது அவர்கள் அடைந்த சுவர்க்கம். இந்தச் செய்தியானது பதிகத்தில் காணப்படுகின்றது.

பண்புநலம்

தன் வாய்ச்சொல்லாலும், தனக்கிருந்த செல்வாக்காலும், தன் குறிப்புப் பார்வைகளாலும், தான் கேள்விப்பட்ட

செய்திகளைக் கொண்டு பிறர்க்கு நெஞ்சாலும் தீமை எண்ணாத கொள்கை உடையவனாய்ப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் விளங்கினான்.[33] நீர், நிலம், தீ, வளி, விசும்பு என்னும் ஐம்பூதங்களை அள்ந்தறிந்தாலும் அவற்றின் தன்மைகள் அமையப் பெற்றிருந்த இவனது பண்புகளின் பெருமையை அளந்தறிய முடியாது.[34] காலை நேரத்தில் பிறக்கும் தெளிவைப் போல இவனது வாயிலிருந்து பிறக்கும் சொற்கள் அமைந்திருந்தன.[35]

தோற்றப்பொலிவு

இவனது மார்பில் எப்போதும் சந்தனம் படிந்திருந்தது.[36] போர்ச்சின்னமாகிய உழிஞைப் பூவையும் இவன் பொன்னால் செய்து அணிந்துகொண்டான்.[37] இவனது மாலையும் பொன்னால் செய்யப்பட்டது.[38]

துறவிக்குப் பணிவிடை

இத்தகைய போர்த்திறனும், கொடை உள்ளமும், நற்பண்புகளும், ஆடம்பர வாழ்வும் கொண்டிருந்த இவன் காட்டுக்குச் சென்றான். இவனைப் பாடிய புலவரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நெடும்பாரதாயனார் உதவினார். உதவிய தாயனாரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற இவன் காட்டுக்குச் சென்றான். அங்குத் தாயனாரின் தவத்திற்கு இடையூறு வாராமல் காத்து நின்றான் எனலாம்.[39]

சிலகாலம் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்துவிட்டுப் பின் துறவு பூண்டான் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன். அண்ணன் தொடர்ந்து நாடாண்டு கொண்டிருந்தான் (இளங்கோவடிகள் தன் சிறிய தந்தையான பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனின் துறவு வழியை இளமையிலேயே பின்பற்றினார்).

முன்னோர்

சினம், காமம், கழிகண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச் சொல், அன்புமிகவுடைமை, தெறல், கடுமை முதலான தீய பண்புகள் அறநெறியில் செல்லும் ஆட்சிக்குத் தடையாய் அமைந்துவிடும் என்னும் உண்மையை உணர்ந்து அந்தத் தீய பண்புகளை விட்டு, நல்லன பல செய்து இவனது முன்னோர் வாழ்ந்துவந்தனர். நாட்டுமக்கள் மாசற்ற தெளிவான அறிவினை உடையவர்கள்; பிறரை நலியாதவர்கள்; வேற்றவர் பொருளைப்

பறிக்க விரும்பாதவர்கள்; செந்நெறியில் நடப்பவர்கள்; தம்மை விரும்பி வாழும் துணைவரைப் பிரியாதவர்கள்; பிணியின்றி வாழ்ந்தமையால் மூத்துப் பின்னர்தான் இறந்தனர். இவ்வாறு குடிமக்கள் வாழும்படி பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனது முன்னோர் அரசாட்சி செலுத்தினார்களாம். இத்தகைய உரம் பெற்ற முன்னோரின் வழிவந்து, அவர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டு உயர்ந்து விளங்கினானாம் பல்யானைக் குட்டுவன்.[40]

மனைவியின் மாண்பு

இவன் மனைவி சிறந்த உடலழகும் ஒப்பனை அழகும் கொண்டவள். இவனுடன் இவள் அரியணையில் வீற்றிருந்தாள்.[41] இவளது கற்புநெறியால் நாட்டில் பருவமழை தவறாமல் பெய்தது.[42] கணவனைப் போலவே இவளும் திருந்திய இயல்மொழியைப் பேசினாள்.[43] பலரும் இவளைத் தம் பாடல்களில் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அவற்றை அவள் விரும்பவில்லை; உலகமெல்லாம் தன் கணவன் வழி ஒழுகும்படி தன் வாழ்க்கைப் பாங்கை அமைத்துக் கொண்டாள். எனினும் ஆறு தொழில்களைச் செய்யும் அந்தணர்களின் சொற்களை இவள் வழிமொழிந்து ஒழுகியது நமக்கு வியப்பைத் தருகிறது. 'கணவன் எவ்வழி மனைவி அவ்வழி' என்பதே நாம் காணும் அமைதி.

சிறப்புப் பெயர்கள்

'செல்போர்க் குட்டுவன்',[44] 'பொலந்தார்க் குட்டுவன்',[45] 'பெரும்பல்யானைக் குட்டுவன்'[46] என்றெல்லாம் இவன் அடைமொழிகளுடன் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளான். பதிகம் இவனைப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்று குறிப்பிடுகிறது. பல யானைகள் சேர்ந்த கூட்டமானது மேகக் கூட்டம்போல் காட்சி அளிக்கும். அதனைப் 'பல்யானைச் செல்'[47] எனக் குறிப்பிடலாம். அந்த யானைகளாகிய மேகக் கூட்டத்திடையே இவன் மிகுதியும் தோற்றமளித்ததால் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் எனப்பட்டான்.

பாலைக் கௌதமனார்

இவர் இவன்மீது பாடியுள்ள பத்துப் பாடல்கள் பதிற்றுப் பத்தில் மூன்றாம் பத்தாக அமைந்துள்ளன. பொதுவாகக் 'குட்டுவன்' என்று குறிப்பிட்டுச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும்

பாடல்கள் உள்ளன. அந்தக் குழப்பங்கள் பிற சேர அரசர்கள் என்னும் தலைப்பின்கீழ் ஓரளவு தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *பதிற். 21:23*
2. *ஷை 20:23*
3. *ஷை 21:24*
4. *ஷை 30:34 'அருந்திறல் மரபிற் கடவுட் பேணியர்' பதி. 3:8 'அயிரை பரைஇ'*
5. *ஷை 21:29*
6. *பதிற். பதி. 3:2*
7. *பதிற். 21:26–இது மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் கருத்து.*
8. *ஷை 22:26 'அண்ணலம் பெருங்கோட் டகப்பா வெறிந்த'*
9. *ஷை பதி. 3:3*
10. *பதிற். 22:27 'உழிஞைசூடி'*
11. *ஷை 22:26*
12. *பதிற். 22:26*
13. *ஷை பதி. 3:4 'மதியுறழ் மரபின் முதியர்' மதி = திங்கள் குலத்தவராகிய பாண்டியர் உறழ் = முரண்பாடு*
14. *பதிற். பதி 3:4*
15. *ஷை 3: 2–3*
16. *பதிற். 22:15–16 –'கொங்கர் நாடகப் படுத்த வேல்கெழு தானை வெருவெரு தோன்றல்.' இதனைக் கொங்கர் நாட்டை அகப்படுத்திய பல்யானைக் குட்டுவன் என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டு கொங்கு நாட்டைத் தன் ஆட்சிக்குக் கீழ்ப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் கொண்டுவந்தான் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு பொருள் கொள்வது சமகால அரசர்களின் வரலாற்றை ஒப்பு நோக்குகையில் ஒத்துவரவில்லை. இவனது காலத்துப் பாண்டிய வேந்தன் பசும்பூட் பாண்டியன் என்று வழங்கப்பட்டவனான நெடுஞ்செழியன் ஆவான். இவன் கொங்கர்களை வென்ற செய்தியை அவனது*

வரலாற்றில் காணலாம். அன்றியும் கொங்கு நாட்டுக் குடிமக்களாகிய மழவர்களுக்கு (பதிற். 21:24 'குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை') இவன் கவசம் போல் விளங்கினான் என்பதோடு மாறுபாடாய் அமையும். மேலும், பாடலில் கூறப்பட்ட இந்த நிகழ்ச்சி பதிகத்தில் கூறப்படவில்லை. இது பல்யானைக் குட்டுவனின் வெற்றியாயின் பதிகத்தில் விடுபடக் காரணமில்லை.

17. பதிற். 22:16

18. 'மைந்துமலி பெரும்புகழ் அறியார் மலைந்த போர்எதிர் வேந்தர் தார்அழிந்து ஒராஅலின்' (பதிற் 23:16-17) 'பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து' (பதிற். 30:30)

19. பதிற். 30:31

20. ஷை 23:25

21. ஷை 24:12-14

22. ஷை 15:1

23. ஷை 24:5

24. ஷை 30:44 ஒப்பு நோக்குக. 'பாடினிவேந்து' (பதிற். 17:14)

25. பதிற். பதி. 3:7

26. பதிற். 27: 13-15

27. ஷை 22.:38, 23:13, 25:9, 27:!, 29:10

28. ஷை 26:12-14 முருகன் என்னும் நற்பேர் கொண்ட அரசன் பொதினி மலையை ஆண்டுவந்ததும், இவனுக்கு நெடுவேளாவி எனச் சிறப்புப் பெயர் இருந்ததும், இவன் மழவர் இனத்தவரைப் புறங்கண்டோடச் செய்து அவர்களின் நாட்டைவிட்டு விரட்டினான் என்பதும் மாமூலனார் அகம். 1-லும், இவனது சீற்றத்தைப் பாண்டரங்கண்ணனார் புறம். 16-லும் கூறுவது. இவ்விடத்து, கருதத்தக்கது.

29. பதிற். 24:28-30

30. ஷை 21:7:13

31. ஷை 23:6-8

32. ஷை 23:8-9

33. ப : 3-4

34. ஷை 24:15-16

35. ஷை 21:4

36. 'மண்படு மார்ப', பதிற். 21:19

37. பதிற். 22.27

38. ஷை 23:10

39. ஷை பதி. 3:10-11

40. பதிற். 22:10-11

41. ஷை 21:37 'இவன்' என்னும் சுட்டுக்குறிப்பை நோக்குக.

42. ஷை 21:37-38

43. மலையாளம் தோன்றக் காரணமாயிருந்த திரிசொற் கொச்சை மொழி அக்காலதது அரும்பியதுபோல் உள்ளது. அதனை அவள் பேசாது செந்தமிழ் பேசியது கண்ட புலவர் வியந்து இவ்வாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

44. பதிற். 22:27

45. ஷை 23:10

46. ஷை 29:14

47. செல் = கார்மேகம்

நார்முடிச் சேரல்

'களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்' என்று முழுமையான அடைமொழிகளுடன்கூடிய பெயரால் கூறப்படும் இவன், செங்குட்டுவனது மாற்றாந்தாயின் மகன் ஆவான்; செங்குட்டுவனுக்கு மூத்தவன். தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் ஆவான். தாய் பதுமனின் மகளாவாள். இந்தப் பதுமன் வேளிர் குடியில் ஒரு பிரிவான ஆவியர் குடியைச் சேர்ந்தவன். இந்த ஆவியர் குடி பழனிமலைப் பகுதியில் சிறப்புற்று விளங்கியது.

நன்னன் போர்

வாகை மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டு நன்னன் எழில் மலைப் பகுதியில் அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்கும் நார்முடிச் சேரலுக்கும் போர் மூண்டது. போர் 'வாகைப் பறந்தலை' என்னுமிடத்தில் நடைபெற்றது. இந்த இடம் குடமலைக்கு மேற்குப் பக்கம் இருந்தது. போரில் நன்னன் கொல்லப்பட்டான்.[1] அவனது காவல் மரம் 'வாகை' வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டது.

இந்த வெற்றிக்குப்பின் மகிழ்வால் நறவுண்டு மகிழ்ந்தும், இரவலர்களுக்கு வாரி வழங்கியும் இவன் இருந்தான். பின் நேரிமலைப் பகுதிக்குச் சென்று தங்கியிருந்தான்.

இப் போரில் வென்றதன் வாயிலாக நார்முடிச் சேரல் தான் முன்பு இழந்த நாட்டைத் திரும்பப் பெற்றான் என்று கல்லாடனார் கூறுகிறார். இழந்த நாடு எது என்பதை அறியப் பதிகம் நமக்கு உதவி செய்கிறது. அது 'பூழி நாட்டை படையெடுத்துத் தழுவிக் கொண்டான்' என்று கூறுகிறது.

பழனிமலைப் பகுதியில் சிறப்புற்று விளங்கிய ஆவியர் குடிப் பதுமனிடம் இவன் பெண் கொண்டதால் அவர்களின் உதவியும் இப் போரில் கிடைத்திருக்கும். பூழி நாடு பழனி மலைகளுக்கு வடக்கில் உள்ள நாடு.

நெடுமிடல் சாய்தல்

நெடுமிடலை நார்முடிச் சேரல் போரில் சாய்த்தான் எனக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் கூறுகிறார். நெடுமிடல் பசும்பூட் பாண்டியனின் பகைவர்களால் சாய்க்கப்பட்டவன் எனப் பரணர் கூறுகிறார். மற்ற இரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது பசும்பூட் பாண்டியனின் பகைவனான நார்முடிச் சேரல் நெடுமிடலைக்[2] கொன்றான் என்பது பெறப்படுகிறது.

எவ்வி என்பவனின் மிழலை நாட்டை நெடுஞ்செழியன் (தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றவன்) கைப்பற்றினான் என்பது வரலாறு. இதனால் எவ்விக்கும் பாண்டியருக்கும் இடையே பகைமை உணர்வு இருந்தமை புலனாகும். இந்தப் பகைமை உணர்வு காரணமாகப் பசும்பூட் பாண்டியனின் படைத்தலைவனாய் விளங்கிய நெடுமிடல், எவ்விக்குப் பல இடையூறுகள் செய்துவந்தான். இதனால் எவ்வி, சேரலின்

உதவியை நாடினான். சேரல் படை எவ்விக்கு உதவியது. போரில் நெடுமிடல் கொல்லப்பட்டான்.

நெடுமிடலைக் கொன்ற நார்முடிச் சேரலின் படையும் எவ்வியின் படையும் அரிமணவாயில் (அரிமழம்), உறத்தூர் (உரத்த நாடு) ஆகிய இடங்களில் கள்ளும், பெருஞ்சோறும் உண்டு மகிழ்ந்தன.

கொடுமிடல் மாய்தல்

கொடுமிடல்[3] என்பவன் பாண்டியனின் மற்றொரு படைத்தலைவன். நெடுமிடல் போரில் சாயவே இவன் பாண்டியர் படைக்குத் தலைமை தாங்கிப் போரை நடத்தினான். இவனும் நெடுமிடலைப் போலவே கொல்லப்பட்டான்.

இந்தப் போர் வெற்றியினால் நார்முடிச் சேரலுக்குக் கிடைத்த நாடு, நெல்லும் கரும்பும் விளையும் நாடாகும்.[4]

போரில் இவன் பெருமலை (பழனிமலை) யானைகளைப் பயன்படுத்தி வெற்றிபெற்றான்.

பெரும் படை

இவனது படை வரம்பில்லாத வெள்ளம்போல் வருவது;[5] நால்வகைப் படைகளையும் கொண்டது;[6] பகைவர்களுக்குப் பேய் போன்ற நடுக்கத்தைத் தருவது; ஆயினும், நகைவர்க்கு (மகிழ்ச்சி செய்பவர்களுக்கு) அரண்போல் விளங்கியது.[7] போர் நிழலில் வாழ்வதையே அப்படை மிகவும் விரும்பியது.[8]

போராற்றல்

பகைவரது காவல் மரங்களில் இவன் தனது யானைகளைப் பிணிப்பான்; அந்த யானைகளைப் பகைவர் நாட்டிலுள்ள நன்னீர்த் துறைகளில் குளிக்கச் செய்து கலக்குவான். வானை மதிலாகவும், வேல்களைக் காவற்காடாகவும், வில், அம்பு, எஃகம், ஆகியவற்றை அகழியாகவும் தம் படைக்குக் காவலாய் அமையும்படி முரசு முழங்கக் காற்றுபோல் படையை நடத்திச் சென்று இவன் போரிடுவதை நினைத்தவுடனே பகைவர்கள் நடுங்குவர்.[9] கூளியரும் பறவைகளும் உண்டு மகிழப் பிணம் குவிப்பான்.[10] பகைவர்களுக்கு இவன் எமன் போன்றவன் ஆவான்.[11]

வளம் பெருக்குதல்

இவன் நாட்டில் சில பகுதிகள் வளம் குன்றின. அந்த நிலங்களுக்கு இவன் வளப்பத்தை உண்டாக்கினான்.[12] கால்வாய்கள், ஏரிகள் அமைத்து வளமுறச் செய்தான். இவ்வாறு நிலத்தை வளமுறச் செய்ததன் வாயிலாகச் சோர்வு நீக்கிக் குடிமக்களைக் காப்பாற்றினான். இதனால் குடிமக்கள் போர்க் காலங்களில் இவனுக்குப் பெரிதும் உதவினர். உழவர்களின் உதவியால் இவனுக்குப் போர் வெற்றி எளிதாயிற்று.

தோற்றப் பொலிவு

இவன் பெரிய மாலையை அணிந்து இருந்தான். காலிலே பெரிய வீரக்கழல் அணிந்திருந்தான்.[14] இவனது மார்பு அகலமும் உறுதியும் கொண்டது.[15] கொடிகள் பறக்கும் தேரில் ஏறிக் கொண்டு இவன் பீடுடன் செல்வது வழக்கம்.[16] யானைமீது செல்வதும் சில வேளைகளில் வழக்கமாயிருந்தது.[17]

இவன் தலையில் 'நார்முடி' அணிந்திருந்தான். அது பட்டு நூல் போர்வையைக் கொண்டு செய்யப்பட்டு இருந்தது. இதனால் வெள்ளை நிறத்துடன் நாரால் செய்யப்பட்ட முடிபோல் காட்சியளித்தது. அதில் பொன் கம்பிகள் ஊடுருவிய அழகுக் கரைகள் இருந்தன. அந்தக் கரைகளுக்கிடையே மணிகளும் முத்துகளும் சேர்த்து அழகு செய்யப்பட்டிருந்ததன. மணிகள் கரிய நிறமுடைய களாப்பழம் போலவும், பொன் கம்பிகளில் கோக்கப்பட்ட முத்துகள் களங்காய்கள் போலவும் நிறத்தால் தோற்றம் அளித்தன. மணியும் முத்தும் கோக்கப்பட்ட இந்தக் கோவை, களாப்பழமும் களங்காயும் கோத்துக் கட்டிய கண்ணி போல் காட்சியளித்தது. இந்தக் கோவையால் அழகுபடுத்தப் பட்டிருந்த பட்டுத் துணியால் ஆன முடியை இவன் அணிந்திருந்ததால் இவன் 'களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளான்.[18] இந்தப் பெயர் பாடலின் உள்ளேயே பாடிய புலவரால் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளமை வலிமை மிக்க சான்றாகத் திகழ்கிறது.

கொடைத்தன்மை

இனிய பொருள் எதனைப் பெற்றாலும் இவன் அதனைப் பகுத்துண்ணும் பண்பினன் ஆவான்;[19] பாணர்க்கும்,[20] விறலியர்க்கும்,[21] பரிசிலர்க்கும்[22] இவன் பரிசில் வழங்கினான்.

போர்த் தொழிலில் வல்ல யானைகளை இவன் பரிசிலாக வழங்கியதும் உண்டு.[23] தனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டியவர்களுக்கு இவன் நல்ல கலன்களை வழங்கினான்.[24]

பண்பு நலம்

போரில் வெற்றி பெற்றாலும் சினம் தணியாத அரசர்கள் தாம் சங்ககாலத்தில் மிகுதி. இவனோ சினங்கொள்ளாமலேயே நெடுமிடல், கொடுமிடல் ஆகியவர்களோடு போரிட்டு வென்றனன்;[25] போர்க் கைதிகளை நன்முறையில் நடத்தினான். இவன் தனது கொள்கையில் சிறிதும் வளைந்து கொடுக்க மாட்டான். இவன் ஆன்று அவிந்து அடங்கிய செம்மலாக விளங்கினான்.[26]

சிறப்புப் பெயர்

இவனை வானவரம்பன் என்னும் சிறப்புப் பெயராலும் அழைத்துவந்தனர். இவனது ஆட்சியின்கீழ் ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பு இருந்தது என்பதை இதனால் உணரலாம்.

'சேரலர் வேந்து'

சேர நாட்டில் ஆங்காங்கே பல அரசர்கள் ஒரே காலத்தில் ஆட்சி செய்துவந்தனர். குட்ட நாட்டை ஆண்டவன் குட்டுவன் என்றும், குட நாட்டை ஆண்டவன் குடவர் கோமான் என்றும், பொறை நாட்டை ஆண்டவன் பொறையன் என்றும் பொதுப்படையாக வழங்கப்பட்டனர். இவன் ஒரு காலத்தில் இத்தகைய சேரர்குடி அரசர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக விளங்கியமையால் இவன் 'சேரலர் வேந்து'[27] எனக் குறிப்பிடப்பட்டான்.

செல்வமிகுதி

இவனும் இவனது சுற்றத்தார்களும் செல்வத்தை வாரிவாரி வழங்கினர். எனினும் இவனது செல்வம் குறைவுபடவில்லை. அந்த அளவு மிகுதியான செல்வம் இருந்தது.[28]

தூங்கெயில் என்பது ஒருவகைக் கோட்டை. அது வானம் என்னும் நகரில் அமைக்கப்பட்டிருந்து. அந்தக் கோட்டையை அமைத்தவன் கடவுள் அஞ்சி என்பவன். அந்தக் கோட்டையின் காவலன் வண்டன் என்பவன் ஆவான். இந்தக் காவலை நாடு காவல் என்று கொள்ளலாம். அவன் பெருஞ் செல்வனாகவும்,

கொடையாளியாகவும் விளங்கினான். அந்த வண்டன்போல நார்முடிச் சேரலும் சிறந்து விளங்கினான்.[29]

இவனது தந்தை 'ஆராத்திருவின் நெடுஞ்சேரலன்' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இதனால் இவன் தந்தை வழியே இவனுக்குக் கிடைத்த செல்வம் மிகுதி எனத் தெளிவாகிறது.

ஆட்சி

ஆளுந்திறமை, கொடை, வீரம் இவை அனைத்தும் ஒருங்கே பெற்றவன். மக்கள் மகிழ்வுடன் கடவுளை வழிபட்டு வாழும்படி இவன் நல்லாட்சி நடத்தினான்.

மனைவியின் மாண்பு

அவள் வானத்துச் செம்மீன் போலக் கற்புக்கடம் பூண்டவள்.[30] அவளது கற்பை அறக்கற்பு எனப் புலவர் கூறுகின்றார். அறக்கற்பென்பது ஊடியும் கூடியும் இல்லற நெறியில் வழுவாது கணவனுடன் வாழ்வது. ஏனைய ஆறிய கற்பும், சீறிய கற்பும் இன்றி அவளது கற்பு அறக்கற்பாய் அமைந்தது.

தழைத்த கூந்தல், காதிலே குழை, அந்தக் குழைக்கே ஒளி நல்குவதுபோல் அமைந்து ஒளிரும் நெற்றி, மார்பிலே பொன்னாலான இழைகள், அந்த இழைகளுக்கு ஒளி ஊட்டுவது போல் விளங்கி அழகுத் தெய்வம் பிய்த்துத் தின்னும் உத்தி. இத்தகைய நலங்களுடன் அவள் விளங்கினாள்.

காப்பியனார்

காப்பியாறு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த புலவர் காப்பியனார் என்னும் பெயரைப் பெற்றார். காப்பியன் என்பது காப்பியம் இயற்றியமையால் வழங்கப்பட்ட பெயர் என்று தெரிகிறது. தொல்காப்பியனார், பல்காப்பியனார் என்னும் பெயர்கள் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்கின்றன. இந்தக் காப்பியனார் காப்பி ஆற்றின் மீது காப்பியம் பாடியதால் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் என்னும் பெயரைப் பெற்றார் எனக் கொள்வது பொருத்தமாயிருக்கும். காப்பியாறு இப்போது வழங்கும் கபினி என்னும் ஆறாக இருக்கலாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள இவர் பாடிய பத்துப் பாடல்களில் ஒரு புதுமையான அமைப்பைக் காண்கிறோம். இந்தப்

பாடல்கள் அந்தாதித் தொடையில் அமைந்துள்ளதே அந்தப் புதுமையாகும். ஒரு பாடலின் கடைசிப் பகுதி அடுத்த பாடலின் முதற் பகுதியில் அமையும்படி அமைத்துப் பாடுவது அந்தாதித் தொடை. பதிற்றுப்பத்து 34, 35, 38ஆம் பாடல்களின் கடைசி அடி அப்படியே அடுத்த பாடலின் முதல் அடியாக அமைந்திருப்பதையும், பிற பாடல்களில் (இறுதிப் பாடல் நீங்கலாக) இறுதியில் உள்ள இரண்டு சீர்கள் அடுத்த பாடலின் தொடக்கத்தில் அமைந்திருப்பதையும் நாம் பார்க்கிறோம்.

இந்தப் புலவர் திருமால்மீது பற்றுடையவர்போல் காணப்படுகிறார். மாலைக் காலத்தில் துளசி மாலைச் செல்வனை மக்கள் வழிபடுவதாகவும் நார்முடிச் சேரலின் மார்பு திருமாலிருஞ்சோலை மலை (விண்டு விறல்வரை) போல் இருப்பதாகவும் இவர் கூறுவதால்[31] இவரது திருமால் பற்று விளங்குகிறது.

இவர் மாலைக் காலத்துக் காட்சிகளில் மகிழ்ந்து திளைத்துள்ளார். மாலைக் காலத்தில் திருமால் கோயிலின் மணி கேட்பதும், மக்கள் குளிர்ந்த நீர்த்துறைகளில் நீராடிவிட்டு வந்து திருமாலின் திருவடிகளைப் பரவுவதும் இவரது உள்ளத்தைக் கவர்ந்துள்ளன.[82]

போர்க்களத்தில் பேய்களும், முண்டங்களும் ஆடுவதும், குருதி பாய்ந்து செக்கச் செவேலெனத் தோன்றுவதும் அந்திமாலையில் தோன்றும் வானக் காட்சிகளை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.[33]

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *பதிற். 40:14; பதிற். பதி. 4:7–8, அகம். 199:20*
2. *பதிற். 32:10 அகம். 266:12*
3. *பதிற். 32:10*
4. *புறம். 24:1–13*
5. *பதிற். 33:6*
6. ஷை *34:4–12*
7. ஷை *31:34*
8. ஷை *40:1*
9. ஷை *33:10–12*

10. ஷை *35:5-10*

11. ஷை *39:8*

12. ஷை *38:3-4*

13. ஷை *31:13-14, 32:3-5, 37:7-10, 38:1-2; பதிற். பதி. 4:6-9*

14. *பதிற். 37:8*

15. ஷை *31:14-17*

16. ஷை *33:1*

17. ஷை *38:6*

18. ஷை *38:4*

19. ஷை *38:15-16*

20. ஷை *38:9, 40:24*

21. ஷை *40:21*

22. ஷை *38:9*

23. ஷை *40:31*

24. ஷை *37:4*

25. *பதிற். 32:10*

26. ஷை *37:10-14*

27. ஷை *38:8*

28. ஷை *32:5-8*

29. ஷை *31:23*

30. *பதிற். 31:27-28*

31. *பதிற். 31:7-10*

32. ஷை *31: 6-9*

33. ஷை *35:6-9*

செங்குட்டுவன்

பதிற்றுப்பத்தில் குறிப்பிடப்படும் கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனும், சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படும் சேரன் செங்குட்டுவனும் ஒருவனே.

பெற்றோர்

குடவன் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன் இவனின் தந்தையாவான். 'சோழன் மணக்கிள்ளி' என்பவள் இவனது தாய் ஆவாள்.[1]

தாயின் பெயர் சோழ அரசனின் பெயராகவும், ஆண் மகனின் பெயராகவும் அமைந்திருப்பதைப் பிற பெயர்களை ஒப்புநோக்கி அறியலாம். இக்காலத்தில் கணவன் பெயருக்கு முன் 'திருமதி' என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்து மனைவியின் பெயராகக் குறிப்பிடும் வழக்கம்போல, அக்காலத்தில் எல்லாரும் அறிந்த தந்தையின் பெயரால் மகளைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இருந்ததை இந்தப் பெயர் காட்டுகிறது. திருமணமாகு முன்னர்ப் பெண்டிரைத் தந்தையார் பெயரோடு தொடர்புபடுத்தியோ, தந்தையின் பெயரால் குறித்தோ வந்தது தெரிகின்றது.[2]

சிலப்பதிகாரப் பதிகத்துக்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் 'சேரலாதற்குச் சோழன் மகள் நற்சோணை ஈன்ற மக்களிருவருள்' என்னும் தொடர் உள்ளதால் 'சோழன் மணக்கிள்ளியீன்ற மகன்' என்னும் பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பதிகத்தின் தொடர் கூறுவது சோழன் மகள் நற்சோணையையே குறிக்கும்.

ஆட்சியின் தொடக்கநிலை

இவனது தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் குடநாட்டு மாந்தை நகரில் இருந்துகொண்டு தனது ஆட்சியைத் தொடங்கினான். சிறிய தந்தை பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் குட்டநாட்டு வஞ்சியில் இருந்து கொண்டு ஆட்சியைத் தொடங்கினான். அண்ணன் நார்முடிச் சேரல் குன்ற நாட்டில்[3] தனது ஆட்சியைத் தொடங்கினான். இவன் குட்டநாட்டுக் கிழக்குப் பகுதியையும் பூழி நாட்டையும் தன்னகத்தே கொண்ட பகுதியில் இருந்து ஆட்சி செய்தான். இந்த ஆட்சித் தொடக்க நிலைகள் தந்தை அரசாண்ட காலத்திலேயே நாடுகாவல் பணி என்ற முறையில் அமைந்தவை.[4]

முசிறித் துறைமுகம் இவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்று இவனைப் பதிற்றுப்பத்தில் பாடிச் சிறப்பித்த பரணர் குறிப்பிடுகிறார்.[5] வஞ்சி மாநகரில் இருந்துகொண்டு இவன் நாடாண்டதைச் சிலப்பதிகாரம் விளக்கமாகக் கூறுகிறது.

இவை, இவன் தனது முன்னோருக்குப் பின் முழுமை பெற்றுப் பேரரசனாக, சேரநாட்டுக்கெல்லாம் பெருவேந்தனாக விளங்கிய காலத்து நாட்டுப் பரப்பு எனக் கொள்வது பொருந்தும்.

மோகூர்ப் போர்

'மோகூர் மன்னன் முரசங்கொண்டு'[6] என்பதால் இப் போர் நிகழ்ச்சி சிறப்புடையது. இது பாண்டிய நாட்டில் இருந்த ஓர் ஊராகும்.[7] பழையன் என்பவன் இவ்வூரை ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். இவனைத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனது படைத் தலைவனாக விளங்கிய பழையன் மாறன் எனக் கொள்வதும் பொருத்தமாகும்.

அறுகை என்பவன் அக்காலத்தில் இருந்த மற்றுமோர் அரசன், அவன் குன்றத்தூரில் இருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தான்.[8] இந்த அறுகை செங்குட்டுவனது நண்பன். செங்குட்டுவனது அண்ணன் நார்முடிச் சேரல் குன்ற நாட்டில் தனது ஆட்சியைத் தொடங்கினான். அவன் இருபத்தைந்தாண்டுகள் அரசாண்டான். அண்ணனுக்குப் பின் சுமார் ஐந்தாண்டுகள் கழித்துத் தன் ஆட்சியைத் தொடங்கி ஐம்பத்தைந்தாண்டுகள் செங்குட்டுவன் அரசாண்டான். எனவே, 35 ஆண்டுகள் (55-20) அண்ணனுக்குப் பிறகு அரசாண்டான். அக்காலத்தில் அண்ணனது குன்ற நாட்டுப் பகுதியைக் குன்றத்தூரில் இருந்துகொண்டு இந்த அறுகை ஆண்டு வந்தானாகையால், சேரர்களுக்கு அவன் நண்பனாக விளங்கினான். வஞ்சிக்கும் குன்றத்தூருக்கும் இடைவெளி சற்று அதிகமாக இருந்ததாலும்[3] செங்குட்டுவனுக்கும் இந்த அறுகைக்கும் நட்பு நீடித்திருந்தது.

மோகூர்ப் பழையன் அறுகையைத் தாக்கி வென்றான் போலும். அறுகையைப் பிடித்து வந்து சிறையில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டனர்.[10] தன் நண்பனை மறைத்து வைத்த செய்தி கேட்டுப் பொறுக்காத செங்குட்டுவன் பழையனை அவனது மோகூரிலேயே தாக்கினான்.

இந்தப் போரில் பழையனுக்குத் துணையாகப் பாண்டியனும் சோழனும் சேர்ந்துகொண்டனர். அன்றியும் வேளிர் அரசர்கள் பலரும் சேர்ந்துகொண்டனர். இவர்களுக்கும், செங்குட்டுவன் படைக்கும் பெரும்போர் நடந்தது. போர்க்களத்தில் குருதியாறு வெள்ளம்போல் ஓடிற்று.

செங்குட்டுவன் பழையனது காவல் மரமாகிய வேப்ப மரத்தை வெட்டிச் சாய்த்தான்; அவனது கோட்டைகள்

பலவற்றைக் கடந்தான்; பழையன் கூறிய வஞ்சின மொழிகள் பொய்யாகும்படி வெற்றி பெற்றான். போரில் பழையன் மாண்டான் எனலாம். அவனது வீரர்களும் மாண்டனர்.

தம் கணவன்மார் போரில் மாண்டது கண்டு மோகூரிலிருந்த அவர்களது மனைவியர் கைம்மைக் கோலம் பூண்டனர். கைம்மைக் கோலத்திற்குத் தலைமுடியை மழித்துக் கொள்வது அக்கால வழக்கம். அவ் வழக்கப்படி அவர்கள் மொட்டை அடித்துக் களைந்தெறிந்த முடியைக் கொண்டு கயிறு திரித்து அக் கயிற்றால் தான் வெட்டி வீழ்த்திய வேப்பமரத் துண்டை யானைகளோடு பிணித்துச் செங்குட்டுவன் தன் நாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான். அம்மரத்தால் தன் வெற்றிமுரசைச் செய்துகொண்டான்.

குராலம் பறந்தலைப் போர்

மோகூர்ப் போரில் வென்று திரும்புகையில் பழையனது நண்பர்களாக விளங்கிய சில அரசர்கள் செங்குட்டுவவனைத் தாக்கினர். அவர்களை இவன் குராலம் பறந்தலை என்னுமிடத்தில் தாக்கி வென்றான்.[11]

நேரிவாயில் போர்

சோழநாட்டு உறையூரில் தென்வாயில் நேரிவாயில் எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. பதிற்றுப்பத்தில் ‘வாயிற்புறம்’ என்று கூறப்படுவதும் இதுவேயாகும். செங்குட்டுவனது மைத்துனர் கிள்ளிவளவன் ஆவான். கிள்ளிவளவன் சோழநாட்டுப் பெரு வேந்தனாவதைச் சோழர் குடியைச் சேர்ந்த ஒன்பது மன்னர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே, அவர்கள் கிள்ளிவளவனுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். செங்குட்டுவன் தன் மைத்துனனுக்கு உதவ முன்வந்தான்.

நேரிவாயிலில் அப் போர் நடைபெற்றது. செங்குட்டுவன் வெற்றிபெற்றான். ஒன்பது குடை மன்னர்களும் ஒரே பகற் பொழுதில் அழிக்கப்பட்டனர்.[12] கிள்ளிவளவன் அரசனாக்கப் பட்டான்.

வியலூர்ப் போர்

வியலூர் என்பது சேரநாட்டின் வடபகுதியில் இருந்த ஓர் ஊர். சிறுகுரல் நெய்தல் வியலூர், வயலை வேலி வியலூர், விரிநீர் வியலூர் என்றெல்லாம் இந்த ஊர் சிறப்பித்துக்

கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த வியலூரில் செங்குட்டுவனுக்கு எதிரான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றன. அதனால், செங்குட்டுவன் இந்த ஊரைத் தாக்கி அழித்தான்.[13]

கொடுகூர்ப் போர்

வியலூருக்கு வடபால் ஓர் ஆறு ஓடிற்று. அந்த ஆற்றின் வடகரையில் கொடுகூர் என்னும் ஊர் இருந்தது. வியலூரில் செங்குட்டுவனிடம் தோற்ற படையின் சார்பாளர் கொடுகூரில் செங்குட்டுவனைத் தாக்கினர். செங்குட்டுவன் அவர்களுடன் போரிட்டு அவ்வூரையும் அழித்தான்.[14]

இடும்பில் போர்

இது சோழநாட்டு ஊராகும். இவ்வூர் தேவாரத்தில் 'இடும்பாவனம்' என்றும் இக்காலத்தில் இரும்பாதவனம் என்றும் வழங்கப்படுகிறதென்பர்.[15] செங்குட்டுவன் வெட்சிப் பூச்சூடி ஆனிரைகளை இந்த ஊரின் புறத்தே இளைப் பாற்றிப் பின் தன் நாட்டுக்கு ஓட்டிக்கொண்டு வந்தான். ஆனிரைகளுக்கு உரியவர்கள் இவனை அவ்வூரில் எதிர்த்துத் தாக்கினர். நடந்த போரில் செங்குட்டுவன் வெற்றி பெற்றான்.

கொங்குநாட்டுப் போர்

சோழ அரசனும் பாண்டிய அரசனும் சேர்ந்து கொங்கு நாட்டில் செங்குட்டுவனைத் தாக்கினர். இந்தத் தாக்குதலில் போர்க்களம் குருதியால் செங்களம் ஆகியது. இந்தப் போரில் செங்குட்டுவன் வெற்றி பெற்றான்;[16] களவேள்வி செய்து வெற்றியைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தான்.

தக்கணப் போர்

வஞ்சிக் காண்டத்தில் தக்கணப் போர் பற்றிய செய்தி காணப்படுகிறது.[17] தமிழ்நாட்டின் வடஎல்லைப் பகுதிகளில் பல்வேறு குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினர். கொங்கணர்,[18] கலிங்கர்,[19] கருநாடர்,[20] பங்களர்,[21] கங்கர்,[22] கட்டியர்,[23] வடஆசிரியர்[24] என்போர் இவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர்கள் எல்லோருமே தமிழைத் தாய்மொழியாக உடையவர்கள் அல்லர்.[25] இவர்களுக்கும் செங்குட்டுவன் தலைமையேற்ற தமிழர் படைக்கும் போர்

நடந்தது. போர் வேங்கடமலைப் பகுதியில் நடைபெற்றது. இந்தப் போரில் செங்குட்டுவன் வெற்றி பெற்றான்.

கடல் பிறக்கோட்டல்

இவன் நிலப் போர்களில் வெற்றி பெற்றது போன்றே கடற்போரிலும் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றான்.[26] இப் போரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் இடங்கள் பலவற்றில் போர்க்களம் கடலாக உருவகம் செய்யப்பட்ட இடங்கள் பல உண்டு. நிலப் பகுதிகளில் நடந்த போரே உருவக நிலையில் இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளதோ என்று எண்ணத்தோன்றும். உண்மை அஃது அன்று. 'நீர்புக்குக் கடலொடு உழந்தான்'[27] என்னும் தொடரைச் சில இடங்களில் 'கடற்படை' என்றே கொள்ளவேண்டும்.

இவன் பின்னிடச் செய்த கடற்படை எது என்பது தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் கடற்போரில் ஈடுபட்டுக் கடப்ப மரத்தைக் காவல் மரமாக உடைய கூட்டத்தாரை வென்றான். அப் போரில் செங்குட்டுவன் துணைநின்று தந்தைக்கு வெற்றி தேடித் தந்திருக்கலாம் அல்லது தந்தையால் அடக்கப்பட்ட கடல் கூட்டத்தார் இவன் காலத்து மாண்டும் குழப்பம் விளைவித்தபோது மீண்டும் போரில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டிருக்கலாம்.

செங்குட்டுவனைப் போன்று பழங்காலப் பாண்டிய அரசன் ஒருவனும் கடலில் வேலிட்டதை (கடற் போரில் வென்றதை) இவ்விடத்தில் நினைவு கூறலாம்.[28]

கடல் பிறக்கோட்டிய இந்தச் செயலைக் கடல் கடந்த செயலாக எண்ணிப் போற்றிய நிலையும் உண்டு.[29]

தகடூர்ப் போர்

செங்குட்டுவன் தகடூரை முற்றுகையிட்டான்.[30] அப்போது அங்கு அவனது முற்றுகையை எதிர்த்துப் போரிடுவோர் இல்லை. எனவே, இவன் வறிதே தன்னாடு திரும்பினான். அப்போது அங்கு இவனது பெருஞ்சினத்திற்குத் தீனி கிடைத்தது. கடலை முற்றுகையிட்டான். கடலில் தன்னை எதிர்த்த பகைவர்களைக் கடலுக்கப்பால் ஓட்டிவிட்டான். தகடூர்ப் போரானது கடல் பிறக்கோட்டிய நிகழ்ச்சிக்குமுன் நடைபெற்றதாகும்.

இமயத்தில் வில் பொறித்தல்

செங்குட்டுவன் தன் முன்னோர்களைப் போலவே தானும் இமயமலையில் தன் வில் சின்னத்தைப் பொறித்தான்.[31]

கடம்பெறிதல்

செங்குட்டுவன் தன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதனைப் போலவே கடப்ப மரதத்தைக் காவல் மரமாக உடைய கூட்டத்தாரை வென்றான்.[32] இந்த வெற்றி தன் தந்தை வெற்றியின் கூறுபாடாயிருக்கலாம். அல்லது இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் மீண்டும் போர் மூண்டு அடைந்த வெற்றியாக இருக்கலாம்.

இரண்டாம் வடநாட்டுப் போர்

முதலாம் வடநாட்டுப் போர் மேலே கூறப்பட்டுள்ளது. பின்னர்ச் செங்குட்டுவன் தன் தாயாரைக் கங்கையில் நீராட்டுவதற்காக வடநாடு சென்றான். அப்போது ஆரிய மன்னர் ஆயிரவர் இவனை எதிர்த்துத் தாக்கினர். செங்குட்டுவன் அவர்களைப் போரிட்டு வென்றான். இஃது இவனது இரண்டாம் வடநாட்டுப் போராகும்.[33]

மூன்றாம் வடநாட்டுப் போர்

பாண்டிய நாட்டில் தன் கணவனை இழந்து சேரநாட்டுக்கு வந்து விண்ணுலகடைந்த கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்து வழிபட விரும்பிய தன் மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று செங்குட்டுவன் விரும்பியதால், இம் மூன்றாம் வடநாட்டுப் போர்[34] நடைபெற்றது. கண்ணகிக்குச் சிலை செய்வதற்கு வேண்டிய கல்லை இமயமலையிலிருந்து எடுத்து வருவதென முடிவு செய்தான்.[35]

அவனது படைத் தலைவன் வில்லவன் கோதை வீரமுழக்கம் செய்தான்.[36]

வடநாடு செல்லும் வழியில் உள்ள மன்னர் எல்லாரும் அவன் வரும் வழியில் தமிழ்நாட்டுச் சின்னங்களாகிய வில், புலி, கயல் கொடிகளைப் பறக்க விடவேண்டுமென்று ஓலை அனுப்பும்படி கூறினான். 'ஓலை அனுப்ப வேண்டா' என்றும் வஞ்சிமா நகரில் உள்ள ஒற்றர்களே செய்தியை அறிவிப்பர் என்றும் அவனது மற்றொரு படைத்தலைவன் அழும்பில்வேள்

கூறினான்.[37] வஞ்சியில் வடநாட்டுப் படையெழுச்சி குறித்துப் பறையறையப்பட்டது.

'வடநாட்டு மன்னர் தலையில் கண்ணகிக்குக் கல் ஏற்றிக் கொண்டு வராமல் மீள்வேனேயானால் என்னைக் கொடுங்கோலன் என்று இகழ்க' எனச் செங்குட்டுவன் வஞ்சினம் கூறினான். இவனது ஆசான் இவனைப் புகழ்ந்தான். கணியன் நல்ல நேரம் பார்த்துச் சொன்னான். படைகள் புறப்பட்டன. வஞ்சிப்போர் அவர்களின் நோக்கம். செங்குட்டுவன் சிவனையும் திருமாலையும் வழிபட்டான். வஞ்சியை விட்டு வந்து நீலமலையில் தங்கினான்.

நீலமலைப்[38] பாடி வீட்டில் இருக்கும்போது கலை நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். கொண்கான நாட்டவரும், குடகு நாட்டவரும் இந்தக் கலைநிகழ்ச்சிகளை நிகழ்த்தி மகிழ்வூட்டினர். அப்போது சஞ்சயன் என்னும் தூதன் வந்தான். நூற்றுவர் கன்னராகிய தம் மன்னர், செங்குட்டுவன் சார்பில் சென்று இமயத்தில் கண்ணகிக்குக் கல்லெடுத்து வந்து தர விழைவதாக அவன் கூறினான். கல்லெடுப்பதோடு கனகவிசயர்க்குப் பாடம் கற்பிப்பதே தன் நோக்கமாகையால் தானே செல்ல விரும்புவதாகவும், நூற்றுவர்கன்னர் விரும்பினால் செங்குட்டுவன் கங்கையைக் கடக்க உதவி செய்யலாம் என்றும் அத் தூதுவனிடம் கூறினான்.

சஞ்சயன் போனபின் சட்டை அணிந்த தென்னவர் ஆயிரவர் செங்குட்டுவனுக்குத் திறை தந்து தம் அரசன் பாண்டியன் அளித்த வாழ்த்து மடலையும் தந்தனர்.

பின்னர்ச் செங்குட்டுவன் படை நடத்திச் சென்று கங்கை ஆற்றை அடைந்தான். ஆற்றைக் கடக்க நூற்றுவர்கன்னர் உதவினர். செங்குட்டுவன் தன் படையுடன் கங்கையின் வடகரையை அடைந்தான்.

வடநாட்டு அரசர்கள் கனக விசயர் தலைமையில் திரண்டனர். உத்தரன், விசித்திரன், உருத்திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்தரன், சிவேதன் ஆகியோர் அவ்வாறு திரண்டவர்களில் சிலராவர். இவர்கள் செங்குட்டுவனை எதிர்த்துத் தாக்கினர்.[39]

கடும்போர் நிகழ்ந்தது. செங்குட்டுவன் தும்பை சூடி நூழில் போரில் ஈடுபட்டான். போர் மொத்தத்தில் 18 நாழிகைதான் (சுமார் 7 மணி நேரந்தான்) நடைபெற்றது. செங்குட்டுவன் வெற்றி

பெற்றான். கனகவிசயர் கைது செய்யப்பட்டனர். அவர்களுடன் மற்றும் 52 பேர் போர்க்களத்தில் கைது செய்யபட்டனர். இந்த நிலையை அறிந்த ஏனைய வடநாட்டு அரசர்கள் துறவிக்கோலம பூண்டு தப்பி ஓடினார்கள். இவன் தன் வஞ்சினத்தை முடித்துக் கொண்டான். இமயமலையில் கண்ணகிக்குக் கல் எடுத்தான்; கனகவிசயர் தலையில் சுமத்திக் கொண்டு வந்து கங்கையில் நீராட்டினான்.

தோற்ற ஆரிய அரசர்கள் கங்கை ஆற்றின் தென்கரையில் செங்குட்டுவனுக்குப் பாடிவீடு அமைத்துக் கொடுத்தனர். அந்தப் பாடி வீட்டில் இருந்துகொண்டு தன் வெற்றிக்கு உறுதுணையாய் இருந்த தனது வீரர்களுக்கெல்லாம் சிறப்புச் செய்தான். அப்போது தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த மறையவன் மாடலனுக்குத் தன் எடைக்கு எடை பொன்னைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான்.[40] நூற்றுவர்கன்னர்க்கு நன்றியுடன் விடை கொடுத்து அனுப்பினான்; பின்னர்த் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பினான்.

செங்குட்டுவன் அறவேள்வி ஒன்று செய்தான். அப்போது தன் நாட்டுச் சிறையில் இருந்தவர்களையெல்லாம் விடுதலை செய்தான். மற்றும் தான் கைது செய்து வந்திருந்த கனக விசயரையும் விடுதலை செய்தான். வஞ்சி நகருக்கு வெளியே பூஞ்சோலையில் இருந்த வேளாவிக்கோ மாளிகையில் அவர்களை விருந்தினர்களாகத் தங்க வைத்தான்.

கடவுள் பத்தினிக்குச் சிலைசெய்து கோயில் கட்டி வழிபாடு செய்தான். அந்த வழிபாட்டு விழாவில் தமிழ்நாட்டு அரசர்களுடன் பிறநாட்டு அரசர்களும கலந்துகொண்டனர். விடுதலை பெற்ற கனகவிசயரும், அவர்களுடன் சிறைபிடிக்கப் பட்டு விடுதலை பெற்ற வடநாட்டு அரசர் 52 பேரும், குடக நாட்டுக் கொங்கர், மாளுவ நாட்டு வேந்தர், இலங்கை அரசன் கயவாகு ஆகியோரும் விழாவில் கலந்து கொண்ட சிலர் ஆவர். இவர்கள் தம் நாட்டிலும் கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைக்க இருப்பதாகவும், அமைத்து வழிபடும் காலை பத்தினித் தெய்வம் வந்திருந்து அருள் புரிய வேண்டும் என்றும் வேண்டிக் கொண்டனர்.

இவன் வஞ்சியில் இருந்து புறப்பட்டது முதல் வெற்றி பெற்று மீண்டது வரை கடந்து சென்ற காலம் 32 மாதங்கள்[41] ஆகும்.

போர்ச் சிறப்பு

இவன் கடற்போரிலும் மலைப் போரிலும் ஈடுபட்டான். அப் பகுதிகளில் பல கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினான்; பாசறைகளில் பல நாள்கள் தூங்காதிருந்தான். அப்போது இவனுக்குப் பால் உணர்வுகள் தோன்றுவதே இல்லை.[42]

போரில் தான் கொன்று குவித்த வீரர் பிணங்களிடையே வெற்றிக் களிப்போடு தோள்கொட்டித் துணங்கைக் கூத்து ஆடினான்.[43]

இவனது போர் வெற்றிகள் பலவற்றைச் சிறப்பித்து விறலியர் இவனது தென்னகரான வஞ்சியில் இரவில் தெரு விளக்கொளியில் ஆடிப்பாடினர்.[44]

இவனது போர்வீரர்கள்-இவன் கூறும் வஞ்சின மொழிகள் இவனுக்குக் கைகூடுமாறு செய்த 'ஒன்றுமொழி மறவர்'[45] – வீரக்கழலே அன்றிக் கொடைக்கழலும் அணிந்திருந்தனர்; அம்பு தைத்துப் புண் ஆறிய அழகிய மார்பினை உடையவர்கள். இவர்கள் தும்பைப்பூச் சூடியதில்லை. அதாவது, வலியச் சென்று போர் தொடுத்தது இல்லை; பனம்பூமாலையை அணிந் திருந்தனர்.[46]

கொடைத்தன்மை

போர் வெற்றியால் பகைவர்கள் நாட்டிலிருந்து இவனுக்குக் கிடைத்த பொருள்கள்,[47] கடல் வாணிகத்தால் இவனுக்குக் கிடைத்த பொருள்கள்[48] ஆகியவற்றை இவன் கொடையாக வழங்கினான்.

விறலியருக்கு ஆரம், பிடி முதலானவற்றை வழங்கினான்;[49] பாணர்க்குப் பொன்னாலான தாமரையை வழங்கினான்;[50] வீரர்களுக்குக் கள்ளும் மாவும் வழங்கினான்;[51] கொண்டி மன்னர்களுக்குப் போர்க் களிறுகளை வழங்கினான்.[52] அகவலர்களுக்கு (குறி கூறுபவர்களுக்குக்) குதிரைகளும்,[53] பரிசில் நாடி வந்தவர்களுக்குக் களிறுகளும் இவன் வழங்கினான்.[54]

பதிற்றுப்பத்தில் தன்னைப் பாடிச் சிறப்பித்த பரணர் என்னும் புலவர்க்கு உம்பற்காடு என்னும் பகுதியில் அரசுக்குக் கிடைத்த வருவாய் அனைத்தையும் கொடுத்தான். அதனுடன் இவனது அருமை மகன் குட்டுவன் சேரல் என்னும் பெயர் கொண்டவனைப் புலவர்க்குப் பணிவிடை செய்வதற்கென்று அனுப்பிவைத்தான்.[55] வடநாட்டு வெற்றிக்குப்பின் கங்கை

யாற்றின் தென்கரையில் பாடி வீடமைத்துத் தங்கியிருந்தபோது தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த மாடலன் என்னும் மறையவனுக்குத் தன் எடைக்கு எடை பொன் கொடுத்தான் என்ற செய்தியைச் சிலப்பதிகாரத்தில் அறியலாம்.

பண்பு நலம்

இவன் பெருஞ்சினம் கொண்டவன்.[56] போர் முழக்கத்தைக் கேட்பதில் பெரும் விருப்பினன்.[57]

சினத்தீயைப்போலவே இவன் தண்ணிய சாயலையும் உடையவன். இவனது அருள் காவிரி நீர் போலவும், குமரி முனை நீர் போலவும் பயனும், புனிதத் தன்மையும்[58] உடையதாயிருந்தது.

தோற்றப்பொலிவு

சந்தனம் பூசி அதன்மேல் வண்ணக் குழம்புகளால் வகைபெற எழுதி வண்டுகள் மொய்க்குமாறு பொலிவுடன் இவனது மார்பு விளங்கியது.[59] பொன்னாலாகிய மாலையையும் அணிந்திருந்தான்.[60] கணையமரம் போன்ற வலிமை மிக்க விலா எலும்புக் கட்டுடன் அகன்றிருந்தது அவன் மார்பாகும்.[61] மன்னர்கள் ஏழு முடிகளைக் கோத்து அணிந்திருந்தான் என கூறுவோரும் உளர்.[62] இவன் பார்வைக்கு அடக்கம் உடையவனாகக் காணப்பட்டான். எனினும், யாருக்கும் வணங்காத ஆண்மை உடையவனாக விளங்கினான்.[63] யானைமீதும் தேர்மீதும் இவன் ஏறிச் சென்றான்.[64]

சிறப்புச் செயல்கள்

இவனது செயல்களில் சிறப்பு மிக்கனவாக இரண்டைக் குறிப்பிடலாம். அஃதாவது கற்பரசி கண்ணகிக்குச் சிலையமைத்துத் தெய்வமாக்கி வழிபட்டதும், காஞ்சியம் பெருந்துறை என்னுமிடத்தில் தன் ஆயத்தார் புடைசூழ நீர்விழாக் கொண்டாடியதும்[65] ஆகும்.

மனைவி

இவனது மனைவி வேண்மாள் ஆவாள். இவளைச் சோழர் குடிப்பெண் என்பர். இவள் சிறந்த அழகியாவாள்.[66] இவன் பிற மகளிரோடு மகிழ்ந்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.[67]

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. பதிற். பதி. *5:2–3*
2. இந்த நிலையை மையமாகக் கொண்டு டாக்டர் ச.சோ. பாரதி சேரநாட்டில் 'மருமக்கள் தாயமுறை' வழக்கத்தில் இருந்தது என்று வேறு வகையில் விளக்கம் கூறுகிறார். இந்த முடிவு வேறு பிற சான்றுகளைக் கொண்டு முடிவுசெய்ய வேண்டியதாகும்.
3. குட்ட நாட்டுக்கும் வேணாட்டுக்கும் இடையில் கிழக்குப் பகுதியில் இருந்த நாடாகும்.
4. துரைசாமி பிள்ளை, ஔவை, 'சேர மன்னர் வரலாறு', பக். *151*
5. புறம். *343:10*
6. பதிற் *44:14, 49:8–9*, பதிற். பதி. *13–14*
7. இந்த மோகூர் இப்போது மதுரை வட்டத்தில் மோகர் என்னும் பெயருடன் வழங்கும் ஊர் என்றும், நாமக்கல் வட்டத்தில் மோகனூர் என்னும் பெயருடன் வழங்கும் ஊர் என்றும் பலவாறு கருதப்பெறுகிறது. 'மோகர்' என்பது பொருத்தமெனத் தோன்றுகிறது.
8. துரைசாமி பிள்ளை, ஔவை, மு.குறூ., பக். *160*
9. 'சேண னாயினுங் கேளென மொழித்து' (பதிற். *44:11*)
10. 'ஒளித்த களையாப் பூசல்' (பதிற். *44:12*)
11. பதிற். *44:19*; சிலப். *27:118–123, 28:116–117*
12. பதிற். பதி. *5:19*
13. ஷை *5:11–14*
14. ஷை *5:12*
15. கோவிந்தன், புலவர், கா. 'சேரர்', *46*
16. சிலப். *35:152–155, 29:* உரைப்பாட்டுமடை
17. சிலப். *25:156–159*
18. கொண்கான தேயத்தவர். சேர நாட்டுக்கு வடக்கிலும், கருநாடகத்திற்கு மேற்கிலும் இருந்தது கொண்கான நாடு.
19. கலிங்க நாட்டவர்

20. கருநாடகத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றவர்
21. வங்க நாட்டிலிருந்து வந்தேறி வாழ்ந்தவர்
22. கங்கக் குடியைச் சேர்ந்தவர்
23. கட்டிக்குடியைச் சேர்ந்தவர்
24. வடநாட்டு ஆரியர், தென்னாட்டு ஆரியராகிய தமிழரிடமிருந்து வேறுபட்டவர்
25. 'வண்டமிழ் மயக்கம்' என்னும் சிலப்பதிகாரத் தொடர் இவர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டவர்கள் அனைவரும் தமிழ்மொழி பேசுபவர் என்று குறிப்பிடுவதால் இவர்களைத் தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாக உடையவர் அல்லர் எனக் கொள்வது பொருத்தமாய் அமைகிறது.
26. *அகம். 212:15–16; பதிற். 41:25–27, 42:21–22, 45:20–23, 46:11–13, 48:3–4, 50:12–13, பதிற். பதி. 20–21, சிலப். 28:110, 23: கட்டுரை–12*
27. *பதிற். 48:3–4*
28. *சிலப். 11:17–22*
29. *சிலப். 17, பூவைநிலை (உள்வரி வாழ்த்து) 3*
30. *அகம். 212:14–16*
31. *சிறுபாண். 48–49*
32. *சிலப். 17, பூவைநிலை (உள்வரி வாழ்த்து) 3, 25:1–187, 28:135, 29: ஊசல்வரி, 1:3–5, 2:3–5, வள்ளைப்பாட்டு, 3*
33. *சிலப். 25:160–164*
34. *பதிற். பதி. 5:4–10*
35. *சிலப். 25:168–169*
36. ௸ *25:151*
37. ௸ *25:149–177*
38. *சிலப். 26:85* (Nilgiris)
39. ௸ *182–187*
40. *சிலம். 27:175–176*

41. ஷை *27:149*

42. பதிற். *50:23-26*

43. பதிற். *45:11-12*

44. ஷை *47:7-8*

45. ஷை *41:18*

46. ஷை *42:1*

47. ஷை *44:5*

48. ஷை *48:4-5;* புறம். *343:5-6*

49. ஷை *43:20-22, 48:2, 49:2-4*

50. ஷை *48:1*

51. ஷை *42:12-15*

52. ஷை *43:25*

53. ஷை *43:28*

54. ஷை *43: 21-25*

55. பதிற். பதி. *5:3*

56. ஷை *49:17*

57. ஷை *43:9-10*

58. ஷை *50:6-7*

59. ஷை *48:11-12, 50:16-18*

60. ஷை *43:11*

61. 'எழுமுடி மார்பின் எய்திய சேரல்' பதிற். *45:6*

62. பதிற். *45:6* உரை

63. ஷை *48:9*

64. ஷை *41:7,15, 42:18-20*

65. ஷை *48:18;* சிலப்பதிகாரம்

66. பதிற். *42:7*

67. ஷை *50:18*

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

இவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன்; தாய் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகள்; அண்ணன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரல். இவன் செங்குட்டுவனுக்கும் இளையவன் எனலாம்.[1]

நாடு

பயன்படுத்த முடியாமல் அழியும் செல்வவளம் மிக்க நகரம் பந்தர்.[2] இது கடற்கரையில் இருந்தது.[3] இக் கடற்கரைப் பகுதி 'கானலம் பெருந்துறை' என்னும் பெயரைப் பெற்றிருந்தது. இப் பெருந்துறைப் பகுதியையும் அதனை அடுத்திருந்த வயல் வளம் மிக்க நன்னாட்டையும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தன் தொடக்க காலத்தில் ஆண்டுவந்தான். இக்காலத்தில் பந்தர் இவனது தலைநகரமாகக் கூட அமைந்திருக்கக் கூடும். இது இவனது தந்தை நெடுஞ்சேரலாதன் குடநாட்டிலிருந்து ஆண்டுகொண்டிருந்த காலம்.

தென்னை வளம்மிக்க துறைமுகம் நறவு. இது குட்ட நாட்டின் வடபால் கொண்கான நாட்டில் இருந்தது. அப் பகுதியில் வாழ்ந்த இனத்தவரோடு இவன் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தான்.[4] கொண்கான நாடு முல்லைவளம் மிக்க நாடு. அந்நாட்டு மக்கள் புன்புலத்தை உழுது விளையும் கதிர்மணி களைப் பெற்று வாழ்ந்துவந்தனர். அந்த நாட்டு மக்கள் இவனது தலைமையை விரும்பி ஏற்றனர்.[5]

நெடுஞ்சேரலானுக்குப் பின் செங்குட்டுவன் தலைமையின் கீழ்ச் சேரநாட்டு ஆட்சி அமைந்தது. அப்போது இவன் தான் ஆண்டுகொண்டிருந்த நாட்டுக்கு தெற்கிலிருந்த குடநாட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பையும் ஏற்றான்.[6]

இவனது ஆட்சிக்காலம் முழுவதும் நாடு காவல் பணியாய் அமைந்திருந்தது எனலாம்.

இவன் தன்னை அண்டி வாழ்ந்த மழநாட்டுக் குடிமக்களுக்குக் கவசம்போல் அமைந்து அவர்களைக் காத்து வந்தான்.[7] தன் ஆட்சியை விரும்பாத மழவர்களை இவன் வென்று அவர்களின் தொகை குறையுமாறு செய்தான்.

மழவர்களுக்குக் கவசம்போல் விளங்கியதுபோலவே இவன் குதிரைமலைப் பகுதியிலிருந்த வில்லோர் குடிமக்க ளுக்கும் பாதுகாவலனாய் விளங்கினான்.

போர்

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தன் முன்னோர் வென்ற நாடுகளையெல்லாம் தானும் வென்றான்.[9] வேந்தர்தம் தார்ப் படை அழிந்து அலறுகையில் மலைநாட்டைக் கைப்பற்றினான்.[10] வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் மெய்மறந்தனர்.[11] மனைவியைப் பிரிந்திருந்தவன் வேந்தர்களின் எயிலைப் பிரிந்திருக்கவில்லை[12] என்பது இவன் உழிஞைப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த நிலைமையைக் காட்டும். இவனுக்கு நண்பர் அல்லாத ஏனைய மழவர் இவனது பகைவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டு இவனைத் தாக்கியபோது இவன் அவர்களைக் கொன்று அவர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தான்.[13] போர்களில் இவன் பல மன்னர்களைத் தோற்றோடும்படி செய்தான்.[14] பகைவர்கள் இவனுக்கு திறைதந்த போது அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை அழிக்காமல் விட்டு விட்டு மீண்டான்.[15]

தண்டாரணியப் போர்

இவையேயன்றி ஆறாம் பத்துப் பாடப்பட்ட காலத்திற்குப் பின் இவன் கரந்தைப் போரில் ஈடுபட்டு வெற்றி பெற்றான். தண்டாரணியத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இவனது குடநாட்டில் புகுந்து வருடை ஆடுகளைக் கவர்ந்து சென்றனர். ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன் தண்டாரணியத்துக்கே படையெடுத்துச் சென்று அவர்கள் கவர்ந்துசென்ற ஆடுகளை மீட்டுக்கொண்டு வந்தான். அவற்றைத் தொண்டி நகருக்குக் கொண்டுவந்து ஆட்டுக்குரியாருக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தான்.[16]

படைச்செருக்கு

இவனது வெற்றிகளுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்தவை போர்த்திறமும் இவனது படையின் ஆற்றலுமாகும்.

நாகப்பாம்பை இடிகொல்வதுபோலப் பகைவர்களைக் கொல்லும் ஆற்றல் மிக்கவன் இவன்.[17] இவனது படை வீரர்கள் வாண்முகம் பொறித்த தழும்பினைப் பெற்றவர்களாய்ப் பயிற்சித் திறம் மிக்கு விளங்கினர்.[18] தும்பை சூடித் தேரில் ஏறிவந்து இவனது நாட்டைத் தாக்கிய பகைவரின் தார்ப்படையை இவர்கள் போந்தை சூடி எதிர்த்து வென்று கொன்றனர்.[19] இவனது படைகள் பகைவரின் யானைகளைக் கொண்டு நிலைகொள்ளாது பாய்ந்தன.[20]

கொடைத்தன்மை

எல்லா வசதிகளையும் பெற்றவர்கள் செல்வர்கள். இவன் அத்தகைய வசதிகளையெல்லாம் பெற்றிருந்ததோடு அவற்றைப் பிறர்க்கு அளித்துச் செல்வர் செல்வனவாக விளங்கினான். சேர்ந்தோரையெல்லாம் பாதுகாக்கும் கோட்டை அரணாக இவன் விளங்கினான்.[21] இரவலர்கள் யாரும் இவனை நாடி வாராத காலத்தில் இவன் தானே சென்று தேடிப் பிடித்துத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு வந்து அவர்களுக்குப் பரிசில்கள் நல்கினான்.[22] அவர்கள் ஆசைப்பட்ட மொழிகளைப் பேசி, பின் பேசியபடியே நடந்து தன் சொல்லை உண்மையாக்கினான்.[23] இரவலர்களுக்குப் பரிசில் நல்கியதோடு அமையாது அவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்களையே வளம் பெருகச் செய்தான்.[24]

இவன் இரவலர்கள் சிறு துன்பம் அடைவதைக்கண்டு பெரிதும் அஞ்சி அதனைப் போக்கினான்.[25] இத்தகைய பண்புகள் நிறைந்த இவனைப் பலரும் 'வள்ளல்' என்று புகழ்ந்துரைத்தனர்.[26]

இவனேயன்றி இவனது நாட்டு மக்களும், தம்மிடமிருந்த பலவகை வளங்களையும் பகுத்துண்ணும் பண்பினராய் விளங்கினர். அவர்கள் நெறி தவறாது அறம் புரிந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.[27]

இவன் பார்ப்பனர்க்குப் பசுக்களைக் கொடுத்ததோடு தான் ஆண்ட குடநாட்டில் ஓர் ஊரை அவர்களின் நல்வாழ்வுக் கென்று ஒதுக்கிக் கொடுத்தான்.[28]

இவனைக் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் என்னும் புலவர் சிறப்பித்துப் பாடினார். அவர் பெண்பாற் புலவர். அப்புலவரைச் சிறப்பித்து அவன் பரிசில்கள் வழங்கினான்; அவர் நகை செய்து போட்டுக்கொள்ள வேண்டி ஒன்பது கா நிறையுள்ள பொன் கொடுத்தான்; செலவுக்காக நூறாயிரம் காணம் பணம் கொடுத்தான். இவற்றிற்கு மேலாக தன் பக்கத்தில் அமர இருக்கை அளித்துப் பெருமைப்படுத்தினான்.

பண்பு நலம்

இவனது கை இரப்போர்க்குக் கொடுப்பதற்காகக் கவிந்ததேயன்றி, எதை விரும்பியும் மலர்ந்ததில்லை.[30] பிறரை விரும்பி அவர்களுக்கு நலம் பயப்பனவற்றைச் செய்யும் நெஞ்சப் பாங்கு உடையவன்.[31] 'இன்று வாண்மறவர் வென்று கொடுத்த

உணவை உண்டோம். நாளை கோட்டை கடந்தபின்தான் உணவு' என்று போர்க் காலத்திலும் பொய் கூறாது உண்மையையே பேசி வந்தான்.[32] 'பகைவர் திறை தரின் அவற்றை ஏற்று அவர்களைப் பணிகொள்வாயாக' என்று இவன் அறிவுரை கூறப்பட்டுள்ளான்.[33] இதனைப் பார்க்கும்போது பகைவர் பணிந்தாலும் அவர்களை ஏற்காத பண்பினனாக ஒரு காலத்தில் விளங்கினான் என்பது பெறப்படும்.

சிறப்புச் செயல்கள்

இவன் ஆடல் கலையில் தேர்ச்சி மிக்கவன்.[34] விழாக்காலத்தில் விளக்கொளியில் கோடியர் முழவு முழங்க மைந்தரும் மகளிரும் தழுவிக்கொண்டு ஆடும் துணங்கை ஆட்டத்தில் இவனும் தலைக்கை தந்து (தலைமையிடம் கொண்டு) நெளிந்து ஆடினான்.[35] வெற்றிக்குப் பின் போர்க் களத்தில் ஆடும் துணங்கை ஆட்டத்திலும் இவன் பங்கு கொண்டான்.[36] இவ்வாறு ஆட்டத்தில் ஈடுபட்டுத் தன் மனைவியையும் மறந்து நீண்டநாள் வெளியில் தங்கிவிட்டதும் உண்டு.[37] அரசாட்சியை மறந்து தங்கிவிட்டதும் உண்டு.[38]

இவன் தனது நாட்டைக் குழந்தையைக் காக்கும் தாய் போலக் காத்து வந்தான்.[39] நன்னடத்தைக்குப் பெரு மதிப்பளித்துச் சான்றோர்களைப் பேணி வந்தான்.[40]

உருவத் தோற்றம்

ஒளிவீசும் அணிகலன்களை இவன் அணிந்திருந்தான். போர்ச் சின்னமாக அணியும் உழிஞைப் பூவையும் பொன்னால் செய்து அணிந்து கொள்ளும் அணிவேட்கையன்.[41] வேங்கையை வென்ற களிற்றின் மீது ஏறிக்கொண்டு இவன் சென்றது உண்டு.[42]

சிறப்புப் பெயர்கள்

வானவரம்பன்,[43] ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்[44] என்பன இவனது சிறப்புப் பெயர்கள். இவன் ஆடற்கலையில் சிறந்து விளங்கினான் என்று குறிப்பிட்டோம். இதனாலோ, வருடை ஆடுகளை மீட்டுக்கொண்டு வந்தமையாலோ இவன் 'ஆடு கோட்பாட்டுச் சேரலாதன்' என்று சிறப்பிக்கப்பட்டான்.

மனைவி

இவன் மனைவி சிறந்த அறிவுநலம் வாய்க்கப்பெற்றவள்.[45] இவன் ஆட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் பலநாள் வெளியில் தங்கியிருந்த

போது அவனைப் பிரிந்து தனிமையில் இவள் வாழ்ந்துவர நேர்ந்தது. அவன் பல நாள் கழிந்து மீண்டும் இவளிடம் வந்த போது இவள் ஊடினாள்.[46] பிற சேர வேந்தரின் மனைவியைப் போல ஆறிய கற்புடையவள் அல்லள்; கணவனை ஊடித் திருத்தும் சீறிய கற்பினள். இவளேயன்றி வேறு மனைவியரும் இவனுக்கு இருந்தனர்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. பதிற்றுப்பத்தில் இவனது பத்து, ஆறாம் பத்தாக வைத்திருப்பது ஒன்றுதான் இதற்கு அடிப்படை
2. பதிற். 55:4
3. ஷை 53:4
4. ஷை 60:10–12
5. ஷை 58:19, 'நாடுகிழவோன்' ஒப்பு நோக்குக, கொண்கானங் கிழான்
6. பதிற். 55:9, 'குடவர்கோ'
7. ஷை 55:8 'மழவர் மெய்ம்மறை'
8. ஷை 59:9, வில்லோர் மெய்ம்மறை'
9. ஷை 53:12–13
10. ஷை 55:17–18
11. ஷை 56:7
12. ஷை 52:31
13. ஷைபதி. 6:7–8
14. ஷை 6:8
15. பதிற். 53:10–13
16. பதிற். பதி. 6:3–4
17. பதிற். 51:26–28
18. ஷை 57:1–3
19. ஷை 51:31
20. ஷை 54:16–17
21. ஷை 59:10

22. ஷை 55:10–11
23. ஷை 55:12, 'நரைசால் வாய்மொழி'
24. 'இரவல் மாக்கள் சிறுகுடி பெருக உலகம் தாங்கிய மேம்படு கற்பின்' (பதிற். 59:7–8)
25. பதிற். 57:14
26. பதிற். 54:1
27. ஷை 59:16
28. பதிற். பதி. 6:4–5
29. ஷை 6 கொளு
30. பதிற். 52:11–12
31. பதிற். பதி. 6:10 'நாடல் சான்ற நயனுடை நெஞ்சின்'
32. பதிற். 58:8–9
33. ஷை 59:11–13
34. ஒப்பு நோக்குக. ஆட்டனத்தி
35. பதிற். 52:14, 56:3
36. ஷை 57:4
37. ஷை 51:11–15
38. ஷை 59:19, 'நாடு புறந்தருதல், நினக்குமார் கடனே' என்று அறிவுறுத்தப்படுவதால் இது விளங்கும்
39. பதிற். பதி. 6:2–10
40. பதிற். 55:1
41. ஷை 56:5
42. ஷை 52:18–21
43. ஷை 58:12; பதிற். பதி. 6:6
44. பதிற் பதி. 6:11
45. பதிற். 55:1, 'ஆன்றோன் கணவ'
46. ஷை 52:14–24

உதியன் கால்வழி அரசர்கள்

(திரண்ட நோக்கு)

உதியன் கால்வழி அரசர்கள் என்று தெளிவாகத் தெரியவருபவர் அறுவர் என்று கண்டு அவர்களது வரலாற்றைத் தனித் தனியே விரிவாக அறிந்தோம். இனி அவர்கள் அறுவரது உறவு முறைகள், அரசாண்ட இடங்கள், போர்கள், சிறப்புச் செயல்கள் முதலானவற்றை ஒருங்கிணைத்துத் திரட்டி ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்குவோம்.

அடியில் காணும் பட்டியல் அவர்களது உறவு முறையினை விளக்கும்.

உதியன் கால்வழி அரசர்களின் உறவுமுறை (பதிற்றுப்பத்துப் பதிகத்தில் உள்ளபடி)

உதியஞ்சேரற்கு	வெளியன் வேள்மான் (மகள்) நல்லினி	ஈன்ற மகன்	இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதன்
இமயவரம்பன்		தம்பி	பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்
ஆராத்திருவின் சேரலாதற்கு	வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவி	ஈன்ற மகன்	களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
குடவர்கோமான் நெடுஞ்சேரலாதற்குச்	சோழன் மணக்கிள்ளி	ஈன்ற மகன்	கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்
குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதற்கு	வேளாவிக் கோமான் தேவி	ஈன்ற மகன்	ஆடுகோட் பாட்டுச் சேரலாதன்

முன் கண்ட அட்டவணைச் செய்தியைக் கொண்டு கீழ்க் காணும் உருவமைதியால் இந்த அரசர்களது உறவினை விளக்கலாம்.

உதியஞ்சேரல் (நல்லினி)

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்
(குடவர்சேரமான் நெடுஞ்சேரலாதன)
(குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்)
(ஆராத்திருவின் சேரலாதன்)

பல்யானைச் செல்
கெழு குட்டுவன்

களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல்
(தாய் வேளாவிக் கோமான் பதுமன்தேவி

கடல்பிறக் கோட்டிய செங்குட்டுவன்
(தாய் சோழன் மணக் கிள்ளி
குட்டுவன் சேரல்

ஆடுகோட் பாட்டுச்சேர லாதன்
(தாய் வேளாவிக் கோமான் தேவி

(இளங்கோ அடிகள்)
(தாய் சோழன் மணக் கிள்ளி)

இந்த உறவுமுறையைச் செங்குட்டுவனை மையமாகக் கொண்டு காணின் செங்குட்டுவன் தலைமுறை, செங்குட்டுவனின் தந்தை தலைமுறை, செங்குட்டுவனின் பாட்டன் தலைமுறை, செங்குட்டுவனின் மகன் தலைமுறை என்ற முறையில் நான்கு தலைமுறைகள் அமைகின்றன. இந்த நான்கு தலைமுறையினர் காலம் சுமார் 100 முதல் 150 ஆண்டுகள் என்று கொள்வது பொருத்தமான முடிவாய் அமையும்.

இலங்கைக் கயவாகு அரசன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலையமைத்து விழா எடுத்தபோது வந்திருந்தான் என்று கூறப்படுவதைக் கண்டு விழா நடந்த காலம் கி.பி. 175 என்று கொள்ளலாம். செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்த போது அவன் அரியணையேறி ஐம்பது ஆண்டு நிறைவுற்றிருந்தது. எனவே, செங்குட்டுவன் அரியணை ஏறியது. கி.பி. 125 எனத் தெரிகிறது. செங்குட்டுவன் 55 ஆண்டு அரசு வீற்றிருந்தான் என்று பதிகம் கூறுகிறது. எனவே, அவன் அரசாண்ட காலம் கி.பி. 125–180 எனக் கருதலாம். இவன் கால

இறுதியில் கயவாகு வேந்தன் (கி.பி. 174-196) இலங்கையில் அரசாண்டான் எனத் தெரிகிறது.

அண்ணன் தம்பியருக்கிடையே அகவை இடைவெளி ஐந்து என்று பொதுவகையாகக் கொள்வோமானால், செங்குட்டுவனின் அண்ணன் நார்முடிச் சேரல் கி.பி.120-ல் அரியணை ஏறினான் என்றும், செங்குட்டுவனது தம்பி கி.பி. 130-ல் அரியணை ஏறினான் என்றும் கொள்ளலாம். இவ்வாறு கணிக்கும்போது நார்முடிச் சேரல் கி.பி. 120 முதல் 145 வரை அரசாண்டான் என்றும், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் கி.பி. 130 முதல் 168 வரை அரசாண்டான் என்று முடிவதைக் காணலாம்.

தந்தைக்கும் மூத்த மகனுக்கும் இடைவெளி அதாவது, ஒரு தலைமுறை 25 ஆண்டுகள் என்று கொள்வோமானால் நார்முடிச் சேரலுக்கும் அவனது தந்தைக்கும் அரியணையேறிய தொடக்க ஆண்டுகள் முறையே கி.பி. 120, கி.பி. 95 என்று அமைவதைக் காணலாம். இந்த முறையில் 50 ஆண்டுகள் அரசாண்ட நெடுஞ்சேரலாதன் கி.பி. 95-145 ஆண்டுகளில் அரசாண்டான் எனலாம். இவனது தம்பி பல்யானைச் செல்குழு குட்டுவன் கி.பி. 100-125 ஆண்டுகளிலும், இவர்களின் தந்தை உதியஞ்சேரல் கி.பி. 70-95 ஆண்டுகளிலும் அரசாண்டனர் என்று முடியும். இந்த அரசாட்சி முறையை அடுத்துள்ள அட்டவணையில் காணலாம். இது பிற சமகால அரசர்களை ஒப்புநோக்கி ஆராயப் பெரிதும் உதவும்.

இனி இவர்களது நாடு, தலைநகர், போர்களும் அவற்றின் முடிவுகளும் ஆகியவற்றை அடுத்துக் காணும் பட்டியலில் காணலாம்.

அரசன்	நாடு	தலைநகர்	போரும் முடிவும்
உதியஞ்சேரல்	குட்டநாடு	வஞ்சி	நாட்டின் பரப்பை விரிவாக்கினான். முதியரை நண்பராக்கிக் கொண்டான்
இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்	குடநாடு	மாந்தை	கடம்பறுத்தல். யவனரைக் கைது செய்துகொண்டு வரல், இமயம் வரை வெற்றி.

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்	குட்டநாடு, வஞ்சி பூழி நாடு, அயிரை மலை, இரு கடலையும் எல்லையாகக் கொண்டது	வஞ்சி	மழவர்க்கு அடைக்கலம் தந்தான்; உம்பற் காட்டில் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான்; அகப்பாக் கோட்டையை அழித்தான்; பரவேள்வி செய்தான்; சோழ பாண்டியரை வென்றான்.
நார்முடிச் சேரல்	குன்றநாடு, இது முதியர் குடி வழியினர் வாழ்ந்த நாடு		நன்னனைக் கொன்று அவன் கைப்பற்றி யிருந்த பூழி நாட்டைத் தன்னாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். நெடுமிடல், கொடுமிடல் ஆகியோரைக் கொன்றான். (இது பாண்டியனை வென்றது என்று கருதலாம்)
செங்குட்டுவன்	பூழிநாடு, மலைநாடு	வஞ்சி	1. மோகூர்ப் போரில் பழையனை வென்றான்.
			2. குராலம் பறந்தலைப் போரில் வென்றான்.
			3. நேரிவாயில் போரில் வென்று சோழக் குடியினர் ஒன்பதின்மரை வீழ்த்தித் தன் மைத்துனச் சோழனுக்கு உதவினான்.

			4. வியலூர்ப் போரில் வென்றான்.
			5. கொடுகூர்ப் போரில் வென்றான்.
			6. சோழநாட்டு இடும்பில் போரில் வெற்றி கண்டான்.
			7. கொங்கு நாட்டை வென்று களவேள்வி செய்தான்.
			8. தக்கணப் போரில் ஈடுபட்டுக் கொங்கணார், கலிங்கர், கருநாடர், பங்களர், கங்கர், கட்டியர், வடசூரியர் முதலானோரை வென்றான்.
			9. கடல் பிறங்கு ஓட்டினான்.
			10. தகடூர்ப் போரில் வெற்றி கண்டான்.
			11. இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்தான்.
			12. கடம்பு எறிந்தான்.
			13. இரண்டாம் முறையாக வடநாட்டுப் போரில் வென்று தன் தாயாரைக் கங்கையில் நீராட்டி வந்தான்

			14. மூன்றாம் முறையாக வடநாட்டில் போரிட்டுக் கனகவிசயர் தலையில் கண்ணகிச் சிலைக்குக் கல் சுமத்திக் கொணர்ந்தான்.
ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்	பொறை நாடு	தொண்டி, பந்தர், நறவு	மலைநாட்டை வென்றான். தண்டாராணியப் போரில் வெற்றி பெறறு வருடை ஆடுகளை மீட்டுவந்தான்.

அந்துவன்

பதிற்றுப்பத்து நூலில் ஏழாம் பத்தின் தலைவனாகச் சிறப்பித்துப் பாடப்பட்டுள்ளவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன். இவனது தந்தை அந்துவன் என்னும் சேர அரசன்.[1]

அந்துவனின் மனைவி 'பொறையன் பெருந்தேவி.' இவள் ஒருதந்தை என்பவனின் மகள். பெருந்தேவி என்னும் வழக்கு பொதுவாக அரசியை உணர்த்தும். எனவே, இவளது பெயர் பொறையனுக்கு மனைவி என்று பொருள் தரும். இதனால் அந்துவன் பொறையர் குடி அரசன் என்பது தெளிவாகப் பெறப்படும். ஆகவே, புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 'சேரமான் அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை'[2] *இந்த அரசனே என்பது பெறப்படும்.*

நாடு

இவன் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு நாடாண்டு வந்தான். கொங்கு நாட்டிலுள்ள கருவூரே இவனது கருவூர் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

அந்துவனும் மோசியாரும்

உறையூர் ஏணிச்சேரி என்னுமிடத்தில் பிறந்து வளர்ந்த மோசியார் என்னும் பெயர்கொண்ட முடவனார், அந்துவனால்

மதிக்கப்பட்ட புலவர். ஒரு நாள் அந்தப் புலவருடன் கருவூர் வேண்மாடத்தில் அரசன் அமர்ந்திருந்தபோது சோழ அரசன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி யானைமீது அமர்ந்த வண்ணம் கருவூர்த் தெருவில் செல்வத்தைக் காண நேர்ந்தது. அந்தக் காட்சி சோழ அரசன் சேரநாட்டின் மீது படையெடுத்து வருவது போன்று பொது வகையால் தோற்றமளித்தது; ஆனால், உண்மை அதுவன்று, சோழன் அமர்ந்திருந்த பட்டத்து யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டது. அது சோழனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் நில்லாது விருப்பம்போல் ஓடியது. இந்த நிலையில்தான் அந்த யானை கருவூர்த் தெருவில் ஓடிவந்தது. யானைமீது அரசன் இருந்ததால் அவனைக் காக்கும் பொருட்டுக் காவலர்கள் தொடர்ந்து ஓடிவந்தனர். யானையின் மதங்கொண்ட நிலையையும் சோழனின் அளித்தக்க நிலையையும் வேண்மாடத்தில் சேர அரசனோடு இருந்த புலவர் உணர்ந்து சேர அரசனிடம் எடுத்துக் கூறினார். சேரன் முதலில் சோழன் படையெடுத்து வருவதாக எண்ணினான்போலும். புலவரின் இந்த உரையால் சேரன் தெளிவு பெற்றிருக்கலாம். சோழனை மதங்கொண்ட யானையிடமிருந்து மீட்க உதவியும் இருக்கலாம். சோழன் பிழைத்திருக்கலாம். இருவரும் நண்பர் களாகியிருக்கலாம். முடிவு என்னவாயிருந்தது என்பதற்குச் சான்றில்லை.

சோழன் கருவூர் வரவேண்டிய அளவுக்கு என்ன நிலை நேர்ந்தது என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எமன் போன்ற யானைமீதிருந்த சோழன் கவசம் சிதைந்த அம்புபட்ட அகன்ற மார்பை உடையவனாக விளங்கினான் என்று கூறப்படுகிறது.[3] இதனால் இவன் பகைவரை எதிர்த்துப் போராடிய நிலையில் யானைமீது வந்திருந்தான் என்பது பெறப்படுகிறது. இவனது மார்பில் அம்புகள் எய்து காயப் படுத்திய பகைவர்கள் யார்? போர் எங்கு நடைபெற்றது? என்பனவற்றை அறிய இயலவில்லை. எனினும் இவன் சேரனைத் தாக்க வந்தபோது பகைவர்களால் காயப் படுத்தப்பட்டான் எனவும், யானை மதங்கொண்டு சோழனுக்கு அடங்காமல் திடீரென ஓடவே பகைவர் மேலும் இவனைத் தாக்கவில்லை எனவும், சோழனது வீரர் மன்னனைக் காக்க வாளேந்திய கோலத்துடன் யானையைப் பின்தொடர்ந்தார்கள் எனவும், போரின் தொடக்கம் சோழனுக்கும் சேரனின் படைத் தலைவனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்திருக்கலாம் எனவும் நாம் உய்த்துணர்வதற்கான குறிப்புகள் உள்ளன.

முருகனைச் சிறப்பித்துப் பாடல்

அந்துவன் என்பவன் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள முருகனைச் சிறப்பித்துப் பாடினான் என்று சங்ககாலப் புலவர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.[4] இந்தக் கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ள சங்ககாலக் கல்வெட்டு ஒன்று உள்ளது.[5] அஃது அந்துவன் என்பவனது பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது. இந்த அந்துவன் நம் சேர அரசன் அந்துவனாக இருக்கலாம். நல்லந்துவனார் என்னும் புலவர் திருப்பரங் குன்றத்து முருகனைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ள பாடல் பரிபாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.[6] இவர் நெய்தற்கலிப் பாடல்களையும் மற்றும் சில பாடல்களையும் பாடியவர்.[7] நம் சேர அரசன் அந்துவன் இந்த நல்லந்துவனார் என்னும் புலவர் என்று கருதவும் இடம் உண்டு.

(அந்துவஞ்சாத்தன்,[8] அந்துவன் கீரன்[9] ஆகிய பெயர்களுக்கும் இவனுக்கும் உறவுமுறையில் தொடர்பு இருந்திருக்கவும் கூடும். அந்துவஞ்செள்ளை என்னும் பெயரும் இத்தகையதே.)[10]

பண்பு நலம்

அந்துவன் தன் நுண்மையான கேள்வி அறிவால் பகைவர்களையும் தன் நண்பர்களாகப் பிணித்து வைத்திருந்தான்.[11]

இவன், புலவர் மோசியாரோடு வேண்மாடத்தில் மகிழ்வாக இருந்தான். இவனது பேரன் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. மேலே கூறப்பட்ட மோசியாரின் மகன் என்று பெயர் அமைப்பால் கொள்ளக்கிடக்கும் புலவர் மோசிகீரனார்க்குக் கவரிவீசினான். இந்த நிகழ்ச்சிகள் புலவர்களிடம் இவர்கள் வைத்திருந்த நாட்டையும் நன்மதிப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன.

மகன்

இவனது மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஆவான்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. பதிற். பதி. 7:2
2. புறம். 13

3. 'இவனே புலி நிறக் கவசம் பூம்பொறி சிதைய எய்கணை கிழித்த பகட்டெழின்மார்பின் மறலி யன்ன களிற்றுமிசை யோனே' (புறம். 13:1–4)

4. அகம். 59:10–13

5. இந்நூல், இயல் ஒன்று

6. பரிபா. 8:21–28

7. கலி. 119

8. புறம். 71:13

9. ஷை 359

10. பதிற். பதி. 9:2

11. ஷை 7:1–2

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்

ஒருதந்தை என்பவனின் மகள் பொறையன் பெருந்தேவி. இவளுக்கும் அத்துவஞ்சேரலிரும்பொறைக்கும் பிறந்த மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்.

நாடு

இவன் தொடக்க நிலையில் பூழி நாட்டை ஆண்டுவந்தான்.[1] பூழி நாடு நேரிமலையைத் தன்னகத்தே கொண்டது.[2] செருப்பு மலையும் அயிரையும்கூட இப் பூழிநாட்டிலேதான் இருந்தன.[3] பூழி நாட்டிலிருந்த செருப்புமலைப் பகுதியைப் பல்யானைக் குட்டுவன் ஆண்டுகொண்டிருந்த போதுதான், வாழியாதன் அதே நாட்டிலிருந்த நேரிமலைப் பகுதியை ஆண்டுகொண்டிருந்தான். இந்த இருவர் நாட்டுப் பகுதிகளிலும் மணிக் கற்கள் கிடந்தன.[4] நேரிமலைப் பகுதியில் பலாப்பழம் மிகுதி.[5]

இவனைப் பாடிய புலவர் கபிலர்; இவன் நறவு என்னும் ஊரில் இருந்தபோது பாடினார். இனிய சுனைகளையும் செல்வ வளச் செழுமையையும் கொண்ட பக்கமலைகள் பல சூழ்ந்த நாட்டுப் பகுதியில் அந்த 'நறவு' என்னும் நகரம் இருந்தது[6] என்று கூறப்படுவதால், இவனது தொடக்க கால ஆட்சி பூழி நாட்டுப் பகுதியில் அமைந்திருந்தாலும் இவனது பல வெற்றிகளுக்குப்பின்

மேலைக் கடற்கரையில் இருந்த நறவுப்பட்டினமும் இவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டது எனலாம்.

'வில்லோர் மெய்ம்மறை' என்று இவன் குறிப்பிடப்படுகிறான். 'வில்லோர்' குடியினர் குதிரைமலைப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்தனர்.[7] அவர்களுக்கு இவன் மார்புக் கவசம்போல் பாதுகாவலாய் விளங்கினான்.[8]

தன் தந்தைக்குப் பின் இந்த வாழியாதன், அவன் ஆண்டு கொண்டிருந்த கொங்குநாட்டுக் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவரலானான்.[9]

வெற்றிகள்

இவன் எந்த நாட்டோடு, யாரோடு போரிட்டான் என்னும் செய்திகள் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படவில்லை. எனினும், பகை வேந்தரின் செம்மாப்பைத் தொலைத்தான்;[10] அவர்களின் காவற்காட்டில் தன் முரசு முழங்க யானைப்படையை நடத்திச் சென்றான்;[11] உழிஞைப் பூச்சூடி மதிலை முற்றுகையிட்டு ஒரே முற்றுகையில் இருவரைத் தோற்றோடும்படி செய்தான்;[12] படையுடன் வளைத்து எயிலை முற்றுகை இட்டான்;[13] இவனது வீரர்கள் பகைவேந்தர் ஊர்ந்துவந்த பட்டத்து யானையின் தந்தத்தைக் கொண்டுவந்து தாம் உண்ட கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுத்தனர்[14] என்னும் செய்திகள் இவன் பகை வேந்தரின் மதிலை முற்றுகையிட்டு வென்றதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பல்யானைக் குட்டுவன் அகப்பாக் கோட்டையை அழித்தான். பாண்டியனையும் அவனைச் சார்ந்தோரையும் வென்றான். இந்தப் போரில் பல்யானைக் குட்டுவனுக்குத் துணையாக வாழியாதன் போரிட்டிருக்க வேண்டும். இந்தப் போர் நிகழ்ச்சிகளே மேற்கண்ட செய்திகளில் குறிப்பிட்டிருத்தல் வேண்டும். துணையாக நின்று இவன் போரிட்டமையால் வெற்றிகள் இவனுக்குரியன என்று வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. இவன் உன்னமரத்தின் பகைவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.[15] இந்த உன்னமரம் அகப்பா மன்னனின் காவல் மரமாகவோ வேறொருவனுடையதாகவோ இருக்கலாம். யாருடையதாக இருப்பினும் இவன் அந்த உன்ன மரத்தை வெட்டிச் சாய்த்தான் என்பது மட்டும் தெளிவாகிறது.[16] அகப்பாப் போரில் துணையாய் நின்றதோடு மட்டுமன்றி வேறு சில போர்களிலும் இவன் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டான்.

செருப்பல கடந்தான்;[17] பகைவரை ஓட்டினான்;[18] பகைவர் குழுவை நொறுக்கினான்;[19] ஞாயிற்றின்முன் விண்மீன் மறைவது போல இவன்முன் நிற்கமாட்டாது பகைவர் மறைந்தனர்[20] என்னும் செய்திகள் அவ் வெற்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றன.

தோற்ற மன்னர்கள் இவனுக்குத் திறை தந்தனர்.[21] யானைகள் அத் திறைப் பொருள்களில் அடங்கியிருந்தன.[22] தன் பகையைத் தேடிக்கொள்வதால் விளையும் தீங்கை, பகைவர்கள் நாட்டை அழிப்பதன் வாயிலாக வெளிப்படுத்திப் பகைநாட்டுக் குடிமக்களையும் உணரும்படி செய்தான்.[23] இதனால், மன்னன் விரும்பாவிட்டாலும் பகைநாட்டு மக்கள் தாமே முன்வந்து இவனுக்கும் இறை (வரி) செலுத்தியதுண்டு.[24]

இவனது வெற்றிகளுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்தது இவனுடைய படை. இவனது நாற்படை போரில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தது.[25] இவனது வேல், வாள் வீரர்கள் வெற்றி உறுதி தோன்றத் தம் படைக்கருவிகளில் தம் குடிச் சின்னமாகிய போந்தைக் கண்ணியையும் போர் வெற்றிச் சின்னமாகிய வாகைப் பூவையும் தொடக்கத்திலேயே அணிந்துகொண்டு போருக்குச் சென்றனர்.[26] உடம்பெல்லாம் வாள்பட்ட தழும்பு வரிகளும் மார்பில் வேல் பாய்ந்த விழுப்புண் தழும்புகளும் உடையவர்கள் அவர்கள்.[27] போர் தொடங்கினால் இடையில் உணவைப் பற்றிக்கூட அவர்கள் கவலைப்படமாட்டார்கள். பகைவேந்தர் பட்டத்து யானையின் தந்தம், தாம் உண்ட கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுக்கும் அளவுக்கு அவர்களுக்கு எளிய பொருள்.[28]

கொடைத் தன்மை

இவன் சிறந்த வள்ளல்; தன் நாண்மகிழ் இருக்கையில் கொடைவிழாக் கொண்டாடிப் பரிசிலர்களுக்கு வேண்டியனவெல்லாம் கொடுத்தான்.[29] சேரநாட்டுப் பந்தர்த் துறைமுகத்தில் கிடைத்த முத்து,[30] களிறு, மா, ஆநிரை, கதிரடித்துக் குவித்துள்ள களம்[31] முதலானவை அவன் வழங்கிய கொடைப் பொருள்கள்.

அக் கொடைப் பொருள்களை அவன் மழையைக் காட்டிலும் மிகுதியாகக் கொடுத்தான்; பாலைப் பண்ணில் பையுள் இசைத் திறத்தைக் கட்டினால் செவிகளில் பாயும் அருளின்பம் போலப் பரிசிலர் உள்ளம் இன்புறும்படி

நல்கினான்;[32] அலர்ந்த நெய்தல்போல் மலர்ந்த முகத்துடன் கொடுத்தான்;[33] பெற்றவர்கள் கனவோ என்று மருளும்படி நனவில் கொடுத்தான்;[34] ஏற்றவரின் வறுமையெல்லாம் நீங்கும்படி அளித்தான்.[35] கொடுக்கும்போது பெறுபவர்களின் சிறுமையை அளவுகோலாக இவன் கொண்டதில்லை. தன் பெருமையின் தகவையே அளவுகோலாகக் கொண்டான்.[36]

பரிசில் நாடிவரும் வயிரியர்களைத் தன் அரண்மனைக்கு வெளியில் கண்டபொழுதே குதிரைகளுக்கு அணிகலன்களைப் பூட்டிப் பரிசிலாக அனுப்பிவைத்தான். பாசறையிலும் போர்க்களத்திலும் இருந்தபோதும் கொடுத்தான்.[37] நாண்மகிழ் இருக்கையில் நடந்த கொடைப்போரில் பாடினிக்கே வெற்றி.[38]

இவ்வாறு இவன் கொடை நல்கிய போதெல்லாம் முன்பு கொடுத்தவற்றை நினைத்துப் பார்த்ததில்லை; இவ்வளவு கொடுக்கிறோமே என்று பெருமித உணர்வு தோன்றி மகிழ்வதுமில்லை. கொடுக்கும் போதெல்லாம் பெருவள்ளல்.[39]

மற்றும் இவன் வேள்வி செய்து கொடை வழங்கினான்.[40] அவ் வேள்வியில் அந்தணர்களுக்குப் பெறற்கரிய அணிகலன்களைத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்தான்;[41] கடவுளர்க்கு உணவூட்டினான்; அதனால் ஐயர்கள் இன்புற்றனர்.[42] வேள்வி செய்த திருமால் வழிநின்ற புரோகிதனுக்கு ஒகந்தூர் என்னும் நெல் மிகுதியாக விளையும் ஊரையே கொடுத்தான்.[43]

தன்னைப் பாடிச் சிறப்பித்த புலவர் கபிலர்க்கு நூறாயிரம் காணம் பணமாகக் கொடுத்தான். 'நன்றா' என்னும் குன்றின் மீது ஏறிநின்று தன் கண்ணிற்கண்ட இடமெல்லாம் அவருக்குக் காட்டி அவற்றையெல்லாம் அவருக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.[44]

பண்பு நலன்

வள்ளன்மைப் பண்புடன் மற்றும் சிலவும் குறிப்பிடத் தக்கனவாய் இவனிடம் அமைந்திருந்தன. இவன் வளமான உள்ளம் படைத்தவன்.[45] பார்ப்பார்க்கல்லது பணியாமை, நட்டோர்க்கல்லது கண் அஞ்சாமை, மகளிர்க்கல்லது மார்பு மலராமை, உலகமே பிறழ்ந்தாலும் சொன்ன சொல் தவறாமை ஆகிய பண்புகள் இவனிடம் குடிகொண்டிருந்தன.[46]

சிறப்புச் செயல்கள்

பகைவரை வென்று கிடைத்த கொண்டிப் பொருளை இவன் தமிழ் வளர்க்கும் பணிக்குச் செலவிட்டான்.[47]

இவன் பல ஊர்களைத் தோற்றுவித்து, நாடோடிகளாகத் திரிந்துவந்த மக்களை நிலைபெற்று வாழும்படி செய்தான்.[48]

தோற்றப் பொலிவு

இவன் சிறந்த அணிகலன்களைத் தன் மார்பில் அணிந்து கொண்டு பொலிவுடன் தோற்றமளித்தான்.[49] கழலும் தொடியும் கூட இவன் அணிந்திருந்தான்.[50]

சிறப்புப் பெயர்கள்

செல்வக்கோ,[51] செல்வக்கோமான்,[52] வாழியாதன்,[53] செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்,[54] சேரமான் சிக்கற்பள்ளித் துஞ்சிய செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்,[55] கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை[56] முதலான பெயர்களால் இவன் குறிப்பிடப்படுகிறான். ஆதன் என்பது இவன் பெயர். வாழி என்பது இக் காலத்தில் திரு என்று குறிப்பிடுவதுபோன்று சங்ககாலத்தில் மன்னர்களுக்குத் தந்த அடைமொழியாயிருக்கக் கூடும். வெற்றிச் செல்வ மிகுதி, மன்னர்களின் அடைக்கல மிகுதி,[57] தம்மைச் சேர்ந்தோர்க்குச் செல்வம்போல் பயன்பட்ட தன்மை[58] முதலான தன்மைகளின் அடிப்படையில் ‘செல்வ’ என்னும் அடைமொழி இவனது பெயரில் சேர்ந்திருக்கலாம். மழைமேகங்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகக் கொடை வழங்கிய இவனது தன்மையாலும்[59] ‘செல்’ என்னும் அடைமொழி[60] தோன்றியிருக்கலாம்.

காலம்

இவனைப் பாடிய கபிலர், பாரி இறந்தபின் இவனிடம் வந்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, பாரி காலத்திற்குப் பின் இவன் வாழ்ந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. பதிற்றுப்பத்து ஏழாம் பத்தில் இவன் கருவூரை ஆண்ட செய்தி குறிப்பிடப்பட வில்லை. ஆனால், பாடலிலேயே அச் செய்திக்கான குறிப்பு உள்ளது. எனவே, ஏழாம் பத்து இவன் பூழிநாட்டில் ஆண்டுக் கொண்டிருந்தபோதே, அதாவது அவனது தந்தை கருவூரில் ஆண்டுகொண்டிருந்தபோதே பாடப்பட்டது என்பது

தெளிவாகிறது. பல்யானைக் குட்டுவன் அகப்பாக் கோட்டையை அழித்த போரில் இவன் உதவினான் என்பது முன்பே குறிப்பிடப்பட்டது. எனவே, இவன் பல்யானைக் குட்டுவன் அரசாண்ட அதே 25 ஆண்டுக்கால எல்லையில் 25 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் எனலாம். இவன் சிக்கற்பள்ளி என்னுமிடத்தில் இறந்து போனான்.[61]

முன்னோர்

இவன் 'சேரலர் மருகன்' என்று குறிப்பிடப்படுகிறான்.[62] இதனால் இவன் சேரர் குடியில் தோன்றியவன் என்பது தெளிவாகிறது.

இவனது முன்னோர் தம் கொள்கையில் உறுதிப்பாடு உடையவர். அவர்கள் தம் குடிமக்கள் தளர்ச்சியடையா வண்ணம் நல்லாட்சி புரிந்தனர்; நிலம் நல்ல பயனைத் தரும் வகையில் வேளாண்மைக்கு உதவினர். வெயிலின் கொடுமை நீங்க ஆங்காங்கே மண்டபங்கள் கட்டி உதவினர். பருவமழை தவறாது பொழியக் காடுகளைப் பாதுகாத்து வந்தனர். நாற்றிசையும் வென்ற இவ்வாறு நல்லாட்சி புரிந்தனர்.

குடிப்பூ

சேர மன்னர்களின் குடிப்பூவாகிய போந்தைக்கண்ணி இவனது போர்ப்படைக் கருவிகளுக்குச் சூட்டப்பட்டது என்று கூறப்படுவதால்[63] அஃது அவனது குடிப்பூ என்பது தெளிவாகிறது.

மனைவி

வேள்ஆவிக்கோமான் பதுமன் என்பவனின் பெண்மக்கள் இருவருள் ஒருத்தியை வாழியாதனும் மற்றொருத்தியை இமயவரம்பனும் மணந்திருந்தனர். வாழியாதன் மணந்தது இளையவளை எனலாம்.

காமர் கடவுளும் (காமனும்) கண்டு தனக்கும் கிடைக்க வில்லையே என்று எண்ணும் வகையில் பேரழகும் கற்பும் உடையவளாக இவள் விளங்கினாள்.[64] இவள் தன் கணவனிடம் நகைச்சுவையாகப் பேசியபோதும் பொய்மொழி புனைந்ததில்லை.[65] வாழியாதன் பல மகளிரைத் தழுவி மகிழ்வது உண்டு.[66] இதுபற்றிப் பிறர் கூறிய புறஞ்சொற்களை இவள் பொருட்படுத்தியதில்லை.[67] பெண்மை, மடமை, கற்பு ஆகிய

பண்புகளில் இவள் தலைமைபூண்டு விளங்கினாள்.[68] செல்வக் கடுங்கோவின் அரண்மனைக்கேற்ற நல்லோளாக இவள் விளங்கினாள்.[69]

அரண்மனை

இவனது அரண்மனையில் ஓவியங்களும் சிற்ப வேலைப்பாடுகளும் நிறைந்திருந்தன.[70]

மக்கள்

இவனுக்கு இரண்டு ஆண்மக்கள் இருந்தனர். இவர்களைக்கொண்டு வாழியாதன் முதியர் குடியினரைப் பேணிவந்தான். முதியர் குடியினர் சேரர் சார்பாளர். அவர்களைப் பேணுதல் சேரர்களின் கடமையாகத் தொன்றுதொட்டு அமைந்துவந்தது (உதியஞ்சேரல் பேணியது காணலாம்.) இவன் தன் மக்களின் வழியே தன் தொல்லோர் கடமையை நிறைவேற்றினான்.[71]

இரண்டு மக்களுள் மூத்தவன் எட்டாம் பத்தின் தலைவன். இளையவன் 8ஆம் பத்துத் தலைவனின் தந்தை. (இவர்களைப் பற்றித் தொடர்புள்ள வரலாற்றுப் பகுதிகளில் காணலாம்.)

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. புறம். 387:28, 'பூழியர் பெருமகன்'
2. பதிற். 67:22, நன்னனைக் கொன்றுவிட்டு நார்முடிச்சேரல் இங்குத் தங்கி இருந்த இடத்தையும் இவ்விடத்து நினைவுகூரலாம். பதிற். 40:14–16
3. பதிற். 21:23, 29
4. 21:22, 58:17–18
5. ஷை 61:1
6. ஷை 85:6–8
7. 'வில்லோர்குடி' வரலாறு காண்க.
8. குதிரைமலைப் பகுதியை அஞ்சியும், எழினியும் ஆண்டபோது அவனது ஆட்சியை விரும்பாத வில்லோர் சிலர் இவனுக்கு எதிராய் இவனது துணையையும் நன்னனது துணையையும் பெற்றனர். அவ்வாறே

புன்னாட்டுக் கொங்கரும் பெற்றனர். இவற்றை அவ்வப் பகுதியில் காணலாம்.

9. புறம். *387:34*, 'பொருநை' ஆன்பொருநை – அமராவதி என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

10. பதிற். *70:10*

11. புறம். *387:19–22*.

12. பதிற். *63:8–11*

13. ஷை *62:4*

14. ஷை *68:9–11*

15. ஷை *61:6*

16. உன்னமரம் தன் இலையை உதிர்த்து மன்னனுக்கு நேரவிருக்கும் தீங்கை முன்கூட்டி அறிவிக்கும் மரம் என்றும், அம்மரம் காட்டிய தீக்குறியையும் பகைத்து வெற்றி பெற்றான் – ஊழையும் உப்பக்கம் கண்டான் – என இதற்கு விளக்கம் பெறலாம்.

17. பதிற் பதி. *7:5*

18. ஷை *7:4*

19. பதிற். *66:4–5*

20. ஷை *64:12–13*

21. புறம். *387:12*

22. பதிற். *66:7*

23. ஷை *69:11–14*

24. ஷை *62:12*

25. ஷை *69:15–18*

26. ஷை *66:15*

27. ஷை *66:13–14*

28. ஷை *68:11*

29. பதிற். *65:13*

30. ஷை *67:2,5*

31. புறம். *387:22–25*

32. பதிற். 65:11-16
33. ஷை 64:16-17
34. புறம். 387:16
35. ஷை 387:12-13
36. ஷை 387:29-32
37. பதிற். 64:8-10, 67
38. ஷை 61:15-16, ஒப்புநோக்குக சேரலாதனின் கோட்டையை வயிரியர் அழித்து உண்டனர் (பதிற். 20:17-20)
39. பதிற். 61:8
40. பதிற். பதி. 7:6-7
41. பதிற். 64:4-5
42. ஷை 70:18-19
43. பதிற். பதி. 7 : 9
44. ஷை கொளு
45. ஷை 7 : 11
46. பதிற். 63 : 6-7
47. ஷை 63 : 9
    'கொண்டி மிகைப்படத் தண்டமிழ் செறித்து'
48. பதிற். பதி. 7 : 4
    'நாடுபதி படுத்து'
49. பதிற். 65 : 12
50. ஷை 64 : 15
51. ஷை 63 : 16
52. ஷை 67 : 23
53. ஷை 63 : 21
54. ஷை பதி. 7 : 12
55. புறம். 387 : 30
56. புகழூர்த் தமிழ்க் கல்வெட்டு
57. பதிற். 63 : 8-12

58. ஷை 65 : 5 'சேர்ந்தோர் செல்வ'

ஷை 65 : 11 'பரிசிலர் வெறுக்கை'

59. ஷை 64 : 18

60. புகழூர்க் கல்வெட்டுப் பெயரில் உள்ளது

61. புறம். 387 கொளு

62. பதிற். 63 : 16

63. பதிற். 70 : 6

64. ஷை 65 : 9

65. ஷை 70 : 12

66. ஷை 68 : 18, 19

67. ஷை 70 : 12

68. ஷை 70 : 14–15

69. ஷை 61 : 4

70. ஷை 61 : 3

71. பதிற். 70 : 20, 23

தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

இவனது தந்தை செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன். தாய் பழனிமலைப் பகுதியை ஆண்ட பதுமன் என்பவனுக்கு மகளாய்ப் பிறந்து செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனை மணந்தவள்[1] இவளது உடன்பிறந்தாள், ஒருத்தி நெடுஞ்சேரலாதனை மணந்தாள் என்பதை நினைவுகூரலாம்.

நாடு

பெருஞ்சேரலிரும்பொறை தொடக்கக் காலத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்த நாடு இன்னதெனத் தெரியவில்லை. எனினும், அந்த நாடு பகன்றைப் பூக்களைக் குடிப்பூவாகச் சூடும் உழவர்கள் வாழ்ந்த நெல் வளம்மிக்க நாடு என்று தெரிகிறது.[2]

வளர்ந்த இடம்

இவன் 'புகார்ச் செல்வன்' என்று கூறப்படுகிறான்.[3] அவ்வாறு இவன் கூறப்படும்போது புகார் நாட்டு உயர்திணை

மகளிரும் (செல்வச் சீமாட்டியர்) வயலில் நாரைகளை ஓட்டும் மகளிரும் (உழைக்கும் பெண்டிர்) இரவும் பகலும் பாசிழை களையாது இணைந்து குரவை ஆடும் இடம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இக் குறிப்பு இத்தகைய பெண்டிர்க் கிடையே இவன் வளர்ந்தவன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்து கின்றது. இதனால், இவன் புகார் நகரத்தில் இளமையில் வளர்ந்துவந்தான் எனலாம்.

நாடு காத்தல்

'பூழியர் மெய்ம்மறை' என்று இவன் கூறப்படுகிறான். பூழி நாட்டு மக்களுக்குக் கவசம்போன்று விளங்கினான் என்பது இதன் பொருள். இவன் தொடக்கக் காலத்தில் ஆண்டு கொண்டிருந்த நாட்டுக்கு அண்மையில் பூழிநாடு இருந்தது. அந் நாட்டைக் காக்கும் பொறுப்பும் இவனிடம் இருந்தது.[4]

காமூர்ப் போர்

கழுவுள்[5] என்பவன் காமூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்டவன. இந்தக் காமூர் தோட்டிமலையில் இருந்தது. ஆழமான அகழி, குறுகிய ஞாயில் உறுப்புகளைக்கொண்ட மதில் ஆகிய அரண்களை உடையது அந்த ஊர். அவ்வூர் மக்கள் பசு வளர்த்த இடையர்கள். அரசனது போர்வீரர்களாக வாழ்ந்த அவ்வூர் இளையர்கள் பிற நாடுகளுக்குச் சென்று வெட்சிப்போர் செய்து ஆநிரைகளைக் கவர்ந்துவந்த ஆற்றல்மிக்க வீரர்கள்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கழுவுள் மன்னனது கோட்டையைத் தாக்கினான். வென்று காமூரைத் தீக்கிரையாக்கினான். அதில் எழுந்த தீப்புகை, திசைகளையும் மதில்களையும் மறைக்கும் அளவுக்கு மிகுந்து உயர்ந்தது. இந்தப் போர் காலையில் தொடங்கி மாலையில் முடிவுற்றது. தன் தோல்வியை எண்ணிய கழுவுள், மறுநாள் விடியுமுன்பே காமூரைவிட்டு ஓடிவிட்டான். தலைவனை இழந்த காமூர் மக்கள் கலங்கினர்; மேலும் போர் செய்யாமலிருக்கும்படி பெருஞ்சேரலை வேண்டிக்கொண்டனர்; கைம்மாறாகப் போர் யானைகளையும் அணிகலன்களையும் தந்தனர். அவர்கள் தந்த திறைப்பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு பெருஞ்சேரல் மேலும் அவர்களைப் போரிட்டுக் கொல்லாது விட்டுவிட்டு மீண்டான். கையூட்டு வாங்கிக்கொண்டு உயிரைக் கொல்லாது

விட்டுவிட்டுச் செல்லும் எமன்போல அவன் மீண்டான் என்று கூறப்படுகிறது.

இந்தப் போரில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையோடு 14 வேளிர் தலைவர்கள் சேர்ந்திருந்தனர் எனத் தெரிகிறது.[6] இந்த வேளிர் தலைவர்கள் தாய்வழி உறவினரான பழனிமலை வேளிர், மனைவிவழி உறவினரான மையூர் வேளிர், இந்த வேளிர்களுக்கு உறவினரான பிற வேளிர் ஆகியோர் சேர்ந்த குழுவினர்.[7]

இந்தப் போரில் கழுவுள் மடமை அதாவது, அறியாமை காரணமாகப் பெருஞ்சேரலை எதிர்த்துள்ளான் என்பதை எடுத்துக்கூறிப்[8] போருக்குப்பின் இருவரையும் ஒன்றுசேர்க்க அரிசில்கிழார் முயன்றுள்ளார் எனத் தெரிகிறது. இவரது முயற்சி கைகூடியிருக்கலாம்.

கொல்லிமலைப் போர்

கொல்லிமலையில் நீர்கூர் என்பது பண்டைக்காலத்தில் இருந்த ஓர் ஊர். கழுவுளை வெற்றிகண்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கொங்கு நாட்டில் ஊடுருவி அதியமானை இந்த ஊரில் தாக்கினான்.[9] பெருஞ்சேரலின் செல்வாக்கைக் குலைக்க விரும்பிய சோழனும் பாண்டியனும் அதியமானுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். போர் கடுமையாக நடைபெற்றது. பெருஞ்சேரல் வெற்றி பெற்றான்; பகையரசர்களின் முரசு, குடை, அணிகலன்கள் முதலானவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

தன் வெற்றிக்கு அறிகுறியாகப் போர்க்களத்திலேயே களவேள்வி ஒன்று செய்தான். வெற்றிக்கு உதவியவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைப் போர்க்களத்திலேயே நல்கல் களவேள்வி எனப்படும்.

மகளிர் வருந்தும்வண்ணம் அவர்கள் முன்னிலையிலேயே பகைவர்களை இவன் கொன்றான்.[10] இத்தகைய கொடுமையை வீரம் என்று கருதியது வியப்பே.

'புகார்ச் செல்வன்' என்று இவன் கூறப்படுவது புகார் நகரில் வளர்ந்தமை நோக்கி என்று முன்னமே கூறியுள்ளோம். புகார் நாட்டை வென்றதால் இவன் இவ்வாறு கூறப்பட்டான் என்று இதற்குப் பொருள் கொள்வாரும் உளர். இப்பொருள் சிறப்பின்று, எனினும் கொல்லிமலைப் போரில் அதியமானுக்குத் துணையாக வந்த இருவேந்தர்களுள் சோழனும் ஒருவன்.

ஆகையால், அவனை வென்றமை நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டான் எனக் கொள்ளுதலும் ஒருவகையில் அமையும். அவ்வாறாயினும் சோழநாட்டைத் தாக்கி வென்றான் என்றோ அதனால் புகார் நாட்டைத் தன் ஆட்சியின்கீழ்க் கொண்டு வந்தான் என்றோ கூறுவது பொருந்தாது.

தகடூர் வெற்றி

அதியமானின் மகன் எழினி.[11] அதியமான் கொல்லிமலைப் போரில் சேரனிடம் தோற்றபின் பசும்பூட் பாண்டியனது படைத்தலைவனாக அமர்ந்துவிட்டான்.[12] கொல்லிமலைப் போரில் வெற்றிபெற்ற பெருஞ்சேரல் அதியமானின் தலைநகரான தகடூரைத்[13] தாக்கினான். தன் தந்தை அதியமானுக்குத் துணையாகக் குதிரைமலைப் பகுதியில் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த எழினி, தன் தந்தையின் தலைநகரைக் காக்க விரைந்து வந்து போரிட்டான்.

தாமரைப் பூக்களையும், நெய்தல் பூக்களையும் வீசி மகளிர் கிளிகளை ஓட்டும் வளம்மிக்க பகுதிகளை உடையதாக அக்காலத் தகடூர் விளங்கியது. அத் தகடூரைச் சுற்றிக் காவற்காடு இருந்தது. இந்தக் காட்டரண் போர்வீரர்களின் பயிற்சிக்களமாக விளங்கியது. தேர்ச்சிபெற்ற வீரர்களின் காவலையும் அது உடையதாக இருந்தது. பெருஞ்சேரல், தகடூரை அரசன் இல்லாத போது தாக்கியதால் எளிதில் கைப்பற்றிக் கொண்டான்; கோட்டையை அழித்துக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். கோட்டை அழிந்ததைக் கண்ட மறவர்கள் பாதுகாவல் நாடி ஓடிவிட்டனர்.

எழினி தன் தந்தையின் தலைநகரை மீட்கப் போராடினான்; ஆனால், போரில் கொல்லப்பட்டான்.

குட்டுவன் தகடூரைத் தாக்கிக் கொளுத்தினான் என்றும், அப்போது அவனை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு ஆள் இல்லை என்றும் பரணர் குறிப்பிடுகிறார்.[14] பெருஞ்சேரல் தகடூரைத் தாக்கியபோது அவனுக்குத் துணையாக[15] வேந்தன் செங்குட்டு வனும் வந்திருந்து தகடூரை வென்ற செய்தியையே பரணர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். செங்குட்டுவன் தகடூரை அழித்துவிட்டு எதிர்ப்போர் இன்றி மீண்டான். பெருஞ்சேரல் கோட்டையில் தங்கியிருந்து ஆட்சிசெய்யத் தொடங்கியபோது எழினி தாக்கிய போர் மூண்டது என்றும், எனினும் சேரரே வெற்றி பெற்றனர் என்றும் கொள்வது பொருத்தமானது.

சேரன் செங்குட்டுவன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அதியமான் ஆகியோர் சமகாலச் சேரர் குடியினர். இவர்கள் மூவரும் பனம்பூ மாலை அணிபவர். செங்குட்டுவன் தந்தை நெடுஞ்சேரலாதனும் பெருஞ்சேரல் தந்தை செல்வக்கடுங் கோவும் பழனிமலைப் பகுதியில் ஆண்ட வேள் ஒருவனின் இரண்டு பெண் மக்களைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் இவர்களிடையே உறவு நெருக்கமாயிருந்தது. எனவே, இருவரும் சேர்ந்து தம்மோடு உறவு நெருக்கம் இல்லாதவனும், தம் பகைவேந்தரான சோழ பாண்டியரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தவனுமாகிய அதியமானை - சேரரின் கிளைக்குடியைச் சேர்ந்த அதியமானை - ஒழிக்கத் திட்டமிட்டு வெற்றிகண்டனர். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு இரண்டு ஆண்மக்கள் இருந்தனர் என்று குறிப்பிட்டோம். அவர்களுள் மூத்தவன் இங்குக் கூறப்பட்ட பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. இளையவன் ஒன்பதாம் பத்தின் தலைவனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தை. அவன் பெயரை ஒன்பதாம் பதிகம் 'குட்டுவன் இரும்பொறை' என்று குறிப்பிடுகிறது. பரணர் தகடூரில் பெருமுரண் பொறாது திரும்பிய குட்டுவன் என்று குறிப்பிடுவது இவனையோ என்று ஐயுறவுக்கும் இடமுண்டு. இந்த ஐயுறவு வேண்டியதில்லை. பரணர் குறிப்பிடும் குட்டுவன், குட்டுவன் இரும்பொறை அல்லன். பரணர் குறிப்பிடும் குட்டுவன் தகடூரில் பொருமுரண் பொறாது வென்று கடலை முற்றுகையிட்டுக் கடல் அலை விலகும்படி நல்ல துறைமுகம் அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டான். இதனாலோ, கடற்போர் வெற்றியாலோ கடல் பிறக்கோட்டினான் என்று அவன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். எனவே, நாம் மேலே கூறியவாறு சேரன் செங்குட்டுவனே அதாவது, கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவனே பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு உதவியாக இருந்தான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

இவனது போரைக் குறிப்பிடும்போது புலியைக் கொன்று விட்டுப் பின் யானை ஒன்றைக் கொல்லும் அரிமா[16] இவனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இஃது இவன் இரண்டு அரசர்களைக் கொன்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது எனலாம். எழினி இவனால் கொல்லப்பட்ட செய்தி தெளிவு. இவனால் கொல்லப்பட்ட மற்றோர் அரசன் பெயர் தெரியவில்லை.

பகைவர் நிலை

இவனைத் துன்புறுத்தியவர் தானியச் செழிப்புக் களஞ்சியத்தை உடைத்த சிறுவர்கள்போலத் துன்புற்றனர் என்றும்[17] இவனது பகைவர்கள் இவனது ஆற்றலைப் புலவர்கள் கூறும்போது உணர்வதில்லை. இவனது சான்றோர் (படைவீரர்) செயல்படும்போது உணர்வார்கள் என்றும்,[18] வேந்தரும், வேளிரும், பிறரும் ஒன்றுசேர்ந்து வந்தாலும் பணிந்து இவன் வழியில் நடக்காவிட்டால் அவர்களது நாடு இவனால் வெள்வரகு விதைக்கப்பட்டுப் பாழாகும் என்றும்[19] புலவர் கூறுவது இவனது பேராற்றலையும் பகைவரின் எளிமையையும் உணர்த்துவனவாக உள்ளன.

பகைவரின் முரசை அறுத்தும், பகைவரின் பட்டத்து யானைக் கொம்புகளை வெட்டியும் அரியணை செய்து அமர்ந்து, குருதிக் கலப்பில்லாத உணவுப் படையலை ஏற்காத இவனது அயிரைமலைப் குலதெய்வம் போலக் கேடில்லாப் புகழுடன் வாழவேண்டும் என்றும்,[20] போர் முறையில் பகைவரிடம் திறைபெற்று வாழ வேண்டும் என்றும்[21] இவன் வாழ்த்தப்படுகிறான்.

படை

இவனது யானைப் படை கொங்கர்களின் பசுக் கூட்டம்போல் பெரியது. அந்த நாட்டு (தகடூர் நாட்டு) ஆட்டு மந்தைபோல் குதிரைப் படை பெரியது. தேர்ப்படைகளும் காலாட் படைகளும் எண்ணில் அடங்காதவை. இவனது படை வீரர்களில் வேற்படையினர் மிகுதி.[22]

கொடைத்தன்மை

படைவீரர், தம்மிடம் வந்து இரந்தவர், இரக்க இருப்பவர், விறலியர் முதலானவர்களுக்கு இவன் கொடை வழங்கினான். கனவிலும் புலவர்கள் பிறரைக் கருதாவண்ணம் மிகுதியாக வழங்கினான். மழைபோல் வரையாது வழங்கினான்.[23]

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தன்னைச் சிறப்பித்துப் பாடிய அரிசில்கிழார் என்னும் புலவருக்குத் தன் அரண்மனையை அரசுரிமையோடு பரிசாகக் கொடுத்தான். தானும் தன் மனைவியும் அரண்மனைக்கு வெளியே வந்து நின்றுகொண்டு அவற்றைப் புலவருக்குக் கொடுத்தான்.

அவற்றுடன் தன் சொந்தப் பணமாக இருந்த ஒன்பது நூறாயிரம் காணம் பணத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தான். புலவர் அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னர்த் தாம் பெற்ற பொருள்களை அவனே ஏற்றுக்கொண்டு ஆளவேண்டுமென்று இரந்து வேண்டினார். பெருஞ்சேரல் புலவரின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி மீண்டும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றான். புலவர் அரிசில்கிழார் அதுமுதல் அவனுக்கு அமைச்சராக விளங்கி வந்தார்.

வேள்வி

இவன் நல்லோர் உரைகளைக் கேட்டுப் படிவ நோன்பு தவறாது இருந்து வேள்விகள் செய்தான்.[24] இந்த வேள்வியால் உயர்ந்தோர் (உயர் நிலையிலிருந்த பார்ப்பனர்) மகிழ்ந்தனர். இந்த வேள்வி வேட்டலில் இவனது மனைவி வேறுபட்ட கருத்துடையவளாய் இருந்தாள். (வேள்விக்கு ஒப்பவில்லை). இவளுக்கு நாடாளத்தக்க ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவனைக்கொண்டு இவ்வுலகில் உள்ள மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை எல்லாம் இவன் செய்தான். அதாவது, இவன் மகன் அரசனாகவும் மக்கள் தொண்டனாகவும் விளங்கினான். இந்த நிகழ்ச்சி மனைவி இல்லாமல் கணவன் மட்டுமே வேள்வி செய்து மனைவி குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த நிகழ்ச்சி ஆகையால், அரிசில்கிழார் என்னும் தமிழ்நெறியறிந்த புலவர்க்கு வியப்பை உண்டாக்கவில்லை. காரணம், வேள்விக்கும் குழந்தைப் பேற்றிற்கும் தொடர்பில்லை. புலவர்க்கு வியப்பை உண்டாக்கியது வேறொன்று இருந்தது. அது அவனிடமிருந்த நரைமூதாளனை அறிவு, தெளிவு பெறச் செய்ததேயாகும்.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை பார்ப்பானைக் கொண்டு வேள்வி செய்தானல்லனோ? அப்போது அந்த வேள்வியால் பயனில்லை என்பதைத் தானே உணர்ந்திருந்தான். எனினும், நரை மூதாளனாய் உலகியல் முழுதும் உணர்ந்தவன்போல் அவனிடம் வாழ்ந்த பார்ப்பானின் மகிழ்ச்சிக்காகவே வேள்வி செய்தான். தன் படிவ நோன்புகளால் சித்துமுறையில் இருந்து குழந்தைப் பேற்றைப் பெற்றான். இந்தப் 'படிமைச் சித்துத் தவம்' உடையோர் கொடை, மாண்பு, உடல் உள்ள செல்வ வளம், எச்சமாகிய குழந்தைப் பேறு, தெய்வத்தன்மை ஆகிய யாவு

கைவரப் பெறலாம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தினான். இவனிடம் தோற்ற நரைமூதாளப் பார்ப்பான் சேர நாட்டை விட்டே ஓடி விட்டான். இந்தச் செயல் புலவரை வியப்புக்கு உள்ளாக்கியது.

பண்பு நலம்

இவனது பண்புகள் குறித்து அரிசில்கிழார்[25] கூறுகிறார். இவன் போரை விரும்பும் உடல்வலிமை மிக்கவன். பிறர்க்கு இவன் துணையாவானே அன்றிப் பிறர் துணையை வேண்டுவதில்லை என்னும் அளவுக்குத் தன்நிகரில்லாதவன்.[26] பகைவர்களுக்கு மடங்கல் தீப்போன்றவன்; சினம் மிக்கவன்;[27] போரில் இவன் தன் உயிரைப் போற்றுவதில்லை; பெரியோரைப் பேணுவான்; சிறியோரை அளி செய்து காப்பாற்றுவான்;[28] புகழ்தரும் கல்வி நலம் சான்றவன்;[29] செம்மையான நாநலம் படைத்தவன்;[30] அளக்க முடியாத நற்பண்புகள் மிக்கவன்.[31]

இவனது ஆண்மை நலம்[32] கண்டு உலகிலுள்ள ஆண்களின் ஆண்மை தேய்வுற்றது. தோளில் பூமாலையணிந்து மகிழ்வுடன் இவன் வாழ்ந்தான்.[33] பொன்மாலை அணிவதும் உண்டு.[34] புரவி பூட்டின தேரில் போர்க்களம் செல்வதும்[36] இவன் வழக்கம். பல வேற்படைகளைத் தாங்கிச் செல்வதும், யானைமீது செல்வதும் உண்டு.[37]

மனைவியின் மாண்பு

இவனது மனைவி அந்துவஞ்செள்ளை, அவள் மைசூர் (மைசூர்) கிழான் என்னும் வேளிர் தலைவனின் மகள். அறல் போன்ற அழகிய நீண்ட கூந்தலை உடையவள் இவள்.[38]

மனைவியர்

இவன் தன் மலர்மாலை குழைய மகளிர் பலரைத் தழுவி மகிழ்ந்தான் என்று கூறப்படுகிறது.[39] இதனால் அந்துவஞ் செள்ளையாகிய பட்டத்தரசியே அன்றிப் பிற மனைவியரும் இவனுக்கு உண்டு எனத் தெரிகிறது.

மகன்

பெருஞ்சேரல் சில காலம் மகப்பேறின்றி இருந்து தன் சித்துப் படிமைத் தவநெறியால் தன் பட்டத்தரசியின்பால் மகனைப் பெற்றான். அவன் நாடாளும் மன்னனாகவும் மக்கள் தொண்டனாகவும் விளங்கினான்.[40] இவன் பெயர்

என்னவென்று தெரியவில்லை. நாடாண்ட செய்திபற்றி வேறு குறிப்பும் இல்லை. ஒருவேளை நாடாளத் தொடங்கும்போதே போரில் ஈடுபட்டு மாண்டிருக்கவேண்டும்.

பாடின புலவர்

அரிசில்கிழார் என்னும் புலவர் இவனைப் பாடியுள்ளார். அரிசில் என்பது காவிரியின் கிளை ஆறாய்ச் சோழநாட்டில் பாயும் ஆறு. புகார் நாட்டில் இவன் வளர்ந்தபோது இப் புலவர் இவனுக்கு ஆசிரியராய் விளங்கியிருக்கக்கூடும்.

ஆட்சி ஆண்டு

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை 17 ஆண்டுகள் அரசாண்டான்.[41]

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *பதிற். பதி. 8 : 1*
2. ஷை *76 : 12*
3. ஷை *73 : 9*
4. *பதிற். 73 : 9*
5. *அகம். 135 : 12, 135 : 13, பதிற். 71 : 17, 72 : 7*
6. *14 வேளிர் கழுவுளின் காமூரை அழித்த போரைப் பரணர் பாடியுள்ளார். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை கழுவுள் தலைமறைந்து ஓடும்படி போரிட்டதை அரிசில்கிழார் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டு பாடல்களிலும் மன்னர் கலங்கிய நிலை தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, இரு போரும் ஒன்றென்றே கொள்ளத்தகும்.*
7. *இவ்வாறு 11 வேளிரும், சேர, பாண்டியரும் ஒன்றுகூடிக் கரிகால வளவனோடு வெண்ணியில் போரிட்டுத் தோற்றதை அகநானூறு 246-ல் காணலாம்.*
8. *பதிற். 71 : 17, 72 : 7, 73 : 1*
9. ஷை *பதி. 8 : 3–5*
10. ஷை *பதி. 8 : 8 (மகளிர் இரங்கத் துப்பறுத்து)*
11. *புறம். 230 : 6*

12. அந்தப் பாண்டியனுக்காக நன்னனை எதிர்த்துப் போராடி மாண்டதை அவனது வரலாற்றில் காணலாம்.

13. தர்மபுரி

14. அகம். 212 : 16-17

15. அல்லது செங்குட்டுவனுக்குத் துணையாகப் பெருஞ்சேரல்

16. பதிற். 75 : 1-2

17. ஷை 71 : 7

18. பதிற். 72

19. ஷை 75 : 11

20. ஷை 79 : 18-19

21. ஷை 80 : 9-10

22. ஷை 76 : 1-2

23. ஷை 76 : 9-10, 79 : 4-5

24. பதிற். 74 : 1-2

25. ஷை 72 : 5-7, 74 : 25-38, 79 : 1-3

26. பதிற். 73 : 1-3

27. ஷை 72 : 5-16

28. ஷை 79 : 3

29. ஷை 80 : 17

30. ஷை 79 : 5

31. ஷை 79 : 8

32. ஷை 79 : 6

33. ஷை 79 : 7

34. ஷை 75 : 3

35. ஷை 80 : 13

36. ஷை 73 : 15

37. ஷை 75 : 2-3

38. ஷை 79 : 6-7

40. பதிற். 74 : 19-31

41. ஷை பதி. 8

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

பதிற்றுப்பத்து அமைப்பைக் காணும்போது இவன் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பின் அரசாண்டவன் எனத் தெரிகிறது.

பெற்றோர்

இவனது தந்தையின் பெயர் குட்டுவன் இரும்பொறை; தாயின் பெயர் அந்துவஞ்செள்ளை.[1] செள்ளை என்னும் சொல்லுக்கு தாய் என்றும் பொருள் உண்டு. எனவே, அந்துவஞ்செள்ளை என்னும் பெயர் அந்துவனது தாய் என்னும் பொருளுடையதாக இருக்குமோ என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது. ஆயின், இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அந்துவன் என்னும் பெயர் கொண்ட மகன் ஒருவன் இருந்தான் என்றும், அவன் தன் பெயரில் தாயைக் குறிப்பிட்டு வழங்கும் அளவுக்குப் பெரும் புகழுடன் விளங்கினான் எனவும் கொள்ள வேண்டி வரும். இந்த அந்துவன் பற்றிய செய்தி எதுவுமே கிடைக்கவில்லை.

இந்த அந்துவஞ்செள்ளையின் தந்தை மையூர்கிழான். மையூர்கிழான் என்பது மையூர் (மைசூர்) மக்களின் தலைவன் என்று கொள்ளக்கிடப்பது. இவன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு அதாவது, தன் மருமகனுக்கு அமைச்சனாகவும் விளங்கினான்.

தன் அமைச்சுப் பணியில் மையூர்கிழான் உண்மையைப் பெரிதும் போற்றிக் கடைப்பிடித்து ஒழுகிவந்தான்.[2] இவனை இளஞ்சேரல் இரும்பொறை நல்ல அறிவுரை கூறிக் குறுநிலத் தலைவனாக விளங்கும்படி செய்தான்.

தனக்குத் துணையாகக் குறுநிலத் தலைவனாக விளங்கும்படி இவனைச் செய்ய நன்கு அறிவுரை கூறப்பட்டது என்ற செய்தி இவன் முன்பு இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு எதிராக நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. எனவே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை இவனுக்குத் தக்க அறிவுரை கூறித் தனக்குத் துணையாகக் குறுநிலத் தலைவனாக ஆக்கிக் கொண்டான். இவனது தந்தை

இவனது மகளை மணந்து கொண்டதன் வாயிலாக உறவை வலுப்படுத்திக்கொண்டான்.

மையூர்கிழானின் அமைச்சு இளஞ்சேரல் அரசாட்சியிலா, மையூர் அரசாட்சியிலா என்பது தெரியவில்லை. யாண்டையதாயினும் இவன் அமைச்சன் என்பது மட்டும் உறுதி. (எருமையூரன் வரலாற்றை ஈண்டு நினைவுகூர்தல் நலம்.)

நாடு

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மனைவி கொல்லி மலையில் மலர்ந்திருந்த காந்தள் மலரைச் சூடிக்கொண்டாள்[3] நறவுத் துறைமுகப் பகுதியில் இவனது நாண்மகிழ் இருக்கை இருந்தது.[4] மகளிர் நீராடும் வானியாற்று நீரைக்காட்டிலும் இவன் இனிய தண்ணளி உடையவன்.[5] கொங்கர் கோ,[6] தொண்டியோர் பொருநன்,[7] மரந்தையோர் பொருநன்,[8] குட்டுவன் ஏறு,[9] பூழியர் மெய்ம்மறை,[10] பூழியர்கோ,[11] விரவுமொழிக் கட்டூர் வயவர் வேந்து[12] என்றெல்லாம் கூறப்படும் இவனைப்பற்றிச் செய்திகள் கொல்லிமலைப்பகுதி, நறவுத் துறைமுகம், வானியாற்றுப்படுகை, கொங்கு நாட்டுப் பகுதி, தொண்டித் துறைமுகப் பகுதி, மாந்தைத் துறைமுகப்பகுதி, குட்ட நாட்டுப் பகுதி, பூழிநாட்டுப் பகுதி, கட்டூரைச் சூழ்ந்த பகுதி ஆகியவை இவனது நாட்டில் அடங்கியிருந்தது என்பதைப் புலப்படுத்தும். இந்தப் பரப்பளவு சேரநாட்டின் வடபகுதி என்று குறிப்பிடத்தக்கது.

விச்சிமலைப் போர்

இப்போது பச்சைமலை என வழங்கும் விச்சிமலைப் பகுதியை ஆண்டவன் ‘விச்சிக்கோ’[13] எனப்பட்டான். இவன் அம் மலைப் பகுதியில் ‘ஐந்தெயில்’ என வழங்கப்பட்ட கோட்டையில் இருந்து கொண்டு அரசாண்டு வந்தான். இளஞ்சேரல் இரும்பொறை அந்தக் கோட்டையைத் தாக்கினான். விச்சி அரசனுக்கு உதவியாக இரண்டு அரசர்கள் சேர்ந்துகொண்டனர். அவர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை. பொதுவகையால் பாண்டியனும சோழனும் சேரனும் எதிராகப் போரிட்டனர் என்று கூறுவது வழக்கமாக இருந்துவருகிறது, போரில் ‘ஐந்தெயில்’ கோட்டை அழிந்தது. சேரன் வெற்றி பெற்றான். விச்சி அரசன் போரில் மாண்டான்.

பெருஞ்சோழன் வீழ்ச்சி

பெருஞ்சோழன்[14] என்பவன் கோப்பெருஞ்சோழன் என்று கொள்ளலாம். இவன் பொத்தியை[15] ஆண்டவன். இவனைச் சேரன் வஞ்சினம் கூறி வென்றான் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு சேரன் இவன்மீது வஞ்சினம் கூறக் காரணம், இச் சோழன் விச்சிக்குத் துணையாக நின்றமையால் விளைந்திருக்க வேண்டும் என்று உய்த்துணரக்கிடக்கின்றது. சோழன் விச்சிக்குத் துணையாக இந்தச் சேரனை எதிர்த்து நின்றதை மேலே கண்டோம். பதிற்றுப்பத்துப் பாடலில்[16] இந்தச் சோழன் 'பெரும்பூண் சென்னியர் பெருமான்' என்று குறிப்பிடப்படு கிறான். போர் நடந்தபோது இந்தச் சோழனைத் தன்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துமாறு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை தன் படைக்கு ஆணையிட்டான். படைவீரர்கள் முயன்றனர். சோழர் படையினர் அப்போது தம் வேல்களைப் போர்க்களத்திலேயே போட்டுவிட்டுத் தப்பி ஓடிவிட்டனர். இவ்வாறு ஓடியவர்களின் வேல், கபிலர் நன்றா என்னும் குன்றின் மீதேறிக் கண்ணிற் கண்ட ஊர்களையெல்லாம் பரிசாகப் பெற்றாரே அதனைக் காட்டிலும் அதிக எண்ணிக்கை உடையனவாம்.

பாண்டியன் மாறன் வீழ்ச்சி

'மாறன்' என்று பெயர் முடிவதைக்கொண்டு இளம் பழையன் மாறன், பாண்டியன் என்பது விளங்கும்.[17] இந்தப் பாண்டியன் வித்தை என்னும் ஊரை ஆண்டவன். சோழனை வென்றது போலவே இந்த மாறனையும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை வஞ்சினம்கூறப் போராடி வென்றான். எனவே, இவனும் விச்சிக்குத் துணை நின்றவன் என்பது உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது.

முற்கூறியதுபோல விச்சி அரசன் போரில் மாண்டான். கோப்பெருஞ்சோழனும், இளம்பழையன் மாறனும் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் வஞ்சி மூதூருக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப் பூதத்தை இவன் வஞ்சிக்குக் கொண்டுவந்து சாந்தி விழா நடத்தினான்.

(செங்குட்டுவன் வடநாட்டுக் கனக விசயரைச் சிறைப் படுத்திக் கொண்டுவந்தான். இவனோ தமிழ்நாட்டு வேந்தரைச் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுவந்தான். இருவரும் வஞ்சிக்குத்தான்

கொண்டுவந்தனர். செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலை அமைக்க இமயத்திலிருந்து கல் கொண்டுவந்தான். இளஞ்சேரல் இரும்பொறையோ காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த சதுக்கப் பூதத்தைக் கவர்ந்து சென்றான். இருவரும் விழா நடத்தினர். செங்குட்டுவன் சோழ பாண்டியரை அரவணைத்துக் கொண்டவன். இவனோ பகைத்துக் கொண்டவன்.)

இவனது போர்பற்றிப் பொதுவகையில் பல செய்திகள் தரப்படுகின்றன. இவன் வேற்று நாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று அங்குத் தங்கியிருந்தான்.[18] அப்போது அவன் யானைப் படையுடன் பாசறையில் தங்கினான்.[19] கொல்லக் கொல்லக் குறையாத தானையில் யானை, மா, மறவர், தேர், தோல் படைகள் இருந்தன.[20] இவன் பல நாடுகளை அழித்து அந்நாட்டுச் செல்வங்களைத் தன் நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தான்.[21] இவனால் அழிக்கப்பட்ட கோட்டைகள் எண்ணற்றவை.[22] யானைக் காலில் மூங்கில் முளைகள் நசுங்கி அழிவதுபோல் இவனுக்குச் சினமூட்டியவர் நசுக்கப்பட்டனர்.[23] இவனது படைகள் அணிவகுத்துச் செல்வது கண்ணுக்கினிய காட்சியாயினும் பகைவர்க்கு அது இன்னாதது.[24] இவனது படையில் பலமொழி பேசும் மக்களும் வீரர்களாய் விளங்கினர்.[25] அவர்கள் பகைவர்களைக் காஞ்சியாக்கும் (நிலையாமையாக்கும்) பண்பினர்.[26] இவன் பாசறையில் தங்கியிருந்தபோது வேந்தர்கள் இரவு பகலாய்த் தூங்காமல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.[27] இவ்வாறு போர் வல்லமை உடையவனாக இவன் திகழ்ந்தான்.

கொடை

இவன் இசைவாணர்களைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்தான்.[28] இசைபாடும் பெண்களுக்கு அரிய நல்ல அணிகலன் களை அளித்துச் சிறப்பித்தான்.[29] வறுமையில் வாடியவர்களுக்கு அவர்களது துன்பம் நீங்கும் அளவுக்குக் கொடுத்தான்.[30] போர் வெற்றியில் கிடைத்த செல்வங்களையெல்லாம் வஞ்சி மூதூருக்குக் கொண்டுவந்து பிறர்க்கு உதவும் வகையில் நல்கினான்.[31]

பெருங்குன்றூர்கிழார் இவன் போர்ப் பாசறையில் இருந்தபோது கண்டு பாடினார்.[32] அவரது பாடலைப் போற்றி

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை 32 ஆயிரம் காணம் பணமாகக் கொடுத்தான். பெருங்குன்றூர்கிழாரின் பாடல்திறத்தைக் கண்டு, வியந்து போற்றாதவர்களுக்கு இந்தச் செல்வத்தை அளித்துப் புலவர் பிறரை வியக்கச் செய்யவேண்டும் என்று கூறி அந்தச் செல்வத்தைக் கொடுத்தான்.[33] புலவர் இந்தப் பணத்தைப் பிறருக்குக் கொடுத்தபின் அவரது வாழக்கைக்கு உதவும் பொருட்டு ஊர்களும், வளமனைகளும், அவ் வீட்டில் வாழ்வதற்கு வேண்டிய பொருள் வளமும், வேளாண்மை செய்வதற்காக ஏர் வளமும், இன்பமாக வாழ்வதற்கு வேண்டிய பிற வசதிகளும், எண்ணிலடங்கா அணிகலச் செல்வமும் அவருக்குக் கொடுத்ததோடு அச் செல்வங்களையெல்லாம் முறையாக நிர்வகித்து உதவும் வகையில் ஏற்பாடும் செய்து கொடுத்தான்.[34]

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையே அன்றி அவனது நாட்டில் இருந்த செல்வர்களும் தம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கெல்லாம் வாரி வழங்கும் வள்ளல்களாக விளங்கினர்.[35]

குறிப்பிடத்தக்க செயல்கள்

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் செயல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை சில உள்ளன. அவை வருமாறு:

சதுக்கப்பூதரை வஞ்சிக்குக் கொண்டுவரல்: பெருஞ் சதுக்கத்து அமர்ந்திருந்த பூதங்களைக் கொண்டுவந்து வஞ்சி நகரில் நிலைநாட்டினான்.[36] இவன் கொண்டுவந்தவை பூதச் சிலைகள் எனக் கொள்ளலாம். இவன் எங்கிருந்து இந்தப் பூதச் சிலைகளைக் கொண்டுவந்தான் என்பது தெரியவில்லை. எனினும் சோழனை வென்ற இவன் சோழ நாட்டுப் புகார் நகரிலிருந்த பூதச் சிலைகளைக் கவர்ந்து வந்தான் என்று உய்த்துணரப்படுகிறது. மணக்கிள்ளி என்ற சோழ அரசன் பீலிவளை காரணமாக இந்திரவிழாக் கொண்டாட மறந்ததனால், காவிரிப்பூம்பட்டினம் கடல்கோளுக்கு இரையானதற்கும், இவன் புகார் நகரத்துப் பூதச் சிலைகளைக் கவர்ந்து வந்ததற்கும்கூடத் தொடர்பிருக்க வாய்ப்பு உண்டு.

இவ்வாறு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை நிலைநாட்டிய சிலைக்குச் சாந்தி வேள்வி செய்தான். சாந்தி வேள்வி என்பது நடுகல் விழாவாகும்.

மந்திர மரபில் தெய்வம் பேணல்

தெய்வ வழிபாடு தமிழ்நாட்டில் தொடர்ந்து நிலவி வந்த வழக்கமே ஆகும். ஆனால், இந்த இளஞ்சேரல் இரும்பொறை மந்திரம் சொல்லிக் கடவுளை வழிபாடு செய்யும் புதிய வழக்கத்தை உண்டாக்கினான்.[37] மந்திரம் என்பது வடமொழி மந்திரம். சேர நாட்டில் இவனது காலத்திற்கு முன் அரசாண்ட இவனது முன்னோர்களில் சிலர் பார்ப்பார்க்கு உயர்வு தந்து வேள்வி செய்தார்கள் என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றே. எனினும், அவர்கள் பார்ப்பனரைக் கடவுளுக்கு மந்திரம் சொல்லும்படி செய்து தாம் பின்னின்று வழிபாடு செய்யவில்லை. இவன்தான் அந்த நிலையை முதன் முதலில் உண்டாக்கியவன் போலும்.

மந்திரம் என்பது வடமொழி மந்திரம் அன்று. திருமந்திரம் என்னும் வழக்கினைக் கொண்டு தமிழில் மந்திரம் இருந்தது என்றும், அதுபோன்ற தமிழ் மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கடவுள் வழிபாடு செய்ய இவன் ஏற்பாடு செய்தான் என்றும் கொள்ளலாம். எப்படியாயினும் இவனது காலத்திலேதான் கோயிலில் மந்திரம் சொல்லும் வழக்கம் தோன்றியது என்றும், அதற்கு மக்கள் தம் விருப்பம்போல் தாமே கடவுளின் முன்பு நின்று தம் குறைகளைப் போக்க வேண்டிக்கொண்டனர் என்றும் கொள்ளவேண்டி வரும்.

எது எப்படி ஆயினும் இவன் காலத்தில்தான் வழிபடுவோன் சார்பில் மற்றொருவன் நின்று கடவுளை வேண்டும் இடைத்தரகு நிலை தோன்றியது என்று எண்ணும்படி வரலாற்றுச் சான்று அமைந்துள்ளது.

இன்னிசை முரசு

செங்குட்டுவனின் பாட்டன் உதியஞ்சேரல் 'இன்னிசை முரசின் உதியஞ்சேரல்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளான். அதுபோலவே, இவனும் 'இன்னிசை முரசின் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். பொதுவாக மணமுரசு, மறமுரசு, கொடை முரசு என முரசு முழக்கத்தைப் பொருட்பயன் நோக்கிப் பகுத்துக் காட்டுவது வழக்கம். ஆனால், இங்குக் கூறப்பட்ட 'இன்னிசை முரசு'[38] என்னும் தொடர் இசைத்தன்மையை நோக்கி அளிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. முத்தமிழில் ஒன்றாகிய இசையை, முரசு முழக்கி இசைவழிப் போற்றியதால் இவன் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டான்.

செங்கோலாட்சி

இவனது ஆட்சி 'மன்னுயிர் காத்த மறுவில் செங்கோல்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது.[39] இதனால் இவன் மக்களைப் போலவே பிற உயிரினங்களையும் மாண்புடன் காத்துச் செங்கோலோச்சி வந்தான் என்பது பெறப்படுகிறது. இவனது செங்கோலாட்சியால் நாட்டுவளம் பெருகிற்று என்றும் கூறப்படுகிறது.

தோற்றம்

இவன் குதிரைமேலும் யானைமேலும் உலாச் சென்ற காட்சி மக்களின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறது.

மனைவியின் மாண்பு

ஒளி பொருந்திய நெற்றி, நீண்ட கண்கள், சீவிப்படிந்த கறு கறுத்த தலைமுடி, அழகே உருவான முகம், வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தல், காதிலே குழை, கையிலே ஒளிரும் வளையல் முதலானவற்றுடன் இவனது மனைவி பொலிவுடன் விளங்கினாள். அவள் பெருந்தகைமைப் பண்பு உடையவள். அந்தப் பண்புக்கேற்ப அவளது வாயிலிருந்து வரும் மொழிகள் எப்போதுமே மென்மையானவையாய் விளங்கின. அதாவது, அரசி என்ற ஆணவச் சொற்கள் அவளது வாயிலிருந்து வரவில்லை. கொள்கையில் அடக்கமுள்ளவளாயும் கணவன் தன் அகவாழ்வில் தவறு செய்தாலும் அதைப் பொருட் படுத்தாது தன் கடமையைச் செய்யும் ஆறிய கற்பு உடையவளாயும் அவள் விளங்கினாள்.[40] இவளது கற்பு (அருந்ததி) மீனொடு ஒப்ப வைத்து எண்ணக்கூடிய அளவுக்குச் சிறந்தது என்றும் கூறப்பட்டது. தெளிவான இவளது நற்பண்பின் புகழ் ஓங்கியிருந்தது.[41]

இவளைச் சுற்றி ஆயத்தார் எப்போதும் இருந்தனர். அவர்கள் ஒளிமிக்க அணிகலன்களை மிகுதியாக அணிந் திருந்தனர். இவளும் மார்பில் சந்தனம், நெற்றியில் பொட்டு, பூமாலை, கச்சுப் போன்ற பூண்வகைகள், மணி பதித்த அணிகலன்கள் முதலானவற்றை அணிந்துகொண்டு பொலி வுடன் விளங்கினாள்.

பாவைபோல் அழகிய ஆயத்துப் பெண்களுக்கு நடுவே, ஓவியம்போல் சிறப்பாகக் கட்டப்பட்ட அந்தப்புர மாளிகையில் இவள் வாழ்ந்துவந்தாள்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *பதிற். பதி. 9 : 1-2*
2. 'மெய்யூர் அமைச்சியன் மையூர் கிழானைப் புரையறு கேள்விப் புரோக மயக்கி' *(பதிற். பதி. 9 : 11-12)*
3. *பதிற். 81 : 22*
4. ஷை *85 : 8*
5. ஷை *86 : 12-13*
6. ஷை *88 : 19, 90-25*
7. ஷை *88 : 21*
8. *பதிற். 90 : 28*
9. ஷை *90 : 26*
10. ஷை *90 : 27*
11. ஷை *84 : 6*
12. ஷை *90 : 30*
13. *பதிற். பதி. 9 : 4*
14. ஷை *9 : 6*
15. 'பொத்தனூர் என்னும் ஊரைஆண்டவன். இவ்வூர் சேலம் மாவட்டம் வேலூரை அடுத்துக் காவிரி ஆற்றங்கரையில் உள்ளது.
16. *பதிற். 85 : 2-3*
17. *பதிற். பதி. 9 : 7*
18. ஷை *81 : 18*
19. ஷை *84 : 4-5*
20. ஷை *82 : 13, 83 : 3-4*
21. ஷை *83 : 6-7*
22. ஷை *84 : 7-8*
23. *பதிற். 84 : 11-12*
24. ஷை *83 : 3-6*
25. ஷை *90 : 30*

26. ஷை 84 : 19

27. ஷை 81 : 35–37

28. 'பாடுநர் புரவலன்' பதிற் : 86 : 8)

29. 'பாடினி நன்கலம் பெறுகுவை' (பதிற். 87 : 1)

30. 'இல்லோர் புன்கண் தீர நல்கும்' (பதிற். 86 : 6)

31. பதிற். பதி. 9 : 9

32. பதிற். 82 : 2

33. 'மருளில் லார்க்கு மருளக்கொடு வென்று'
(பதிற். பதி.9) கொளு

34. பதிற். பதி.9 கொளு

35. பதிற். 81 : 22–23

36. ஷை பதி. 9 : 13–14

37. ஷை பதி. 9 : 10

38. பதிற். பதி. 9 : 17

39. பதிற். பதி. 9 : 16

40. பதிற். 90 : 48–50

41. ஷை 89 : 19

அந்துவன் கால்வழி அரசர்கள் (திரண்ட நோக்கு)

அந்துவன் கால்வழியில் தோன்றி அரசாண்ட அரசர்கள் என்று தெளிவாக நமக்குத் தெரியவருபவர் நான்கு பேர். அவர்களது வரலாற்றைத் தனித்தனியே முன்பு கண்டோம். இனி, அவர்களது உறவு முறைகள், அவர்கள் ஆண்ட நாடு, அவர்கள் செய்த போர்கள், முதலானவற்றை ஒருங்கிணைத்து ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் நோக்க வேண்டும். அடுத்துத் தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை அவர்களுடைய உறவு முறையைத் தெளிவாக்கும்.

அந்துவற்கு	ஒரு தந்தை ஈன்ற மகன்	பொறையன்	பெருந் தேவி	ஈன்ற மகன்	செல்வக் கடுங்கோ வாழி யாதன்
செல்வக்கடுங் கோவுக்கு		வேளாவிக் கோமான் பதுமன்	தேவி	ஈன்ற மகன்	பெருஞ் சேரல் இரும் பொறை
குட்டுவன் இரும் பொறைக்கு		மையூர் கிழான்	வேண்மாள் அந்துவஞ் செள்ளை	ஈன்ற மகன்	இளஞ் சேரல் இரும் பொறை

இந்தப் பட்டியலில் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் தேவியை அதாவது, பதுமனது மகளை செல்வக்கடுங்கோ மணந்தான் என்பதை அறிகிறோம். முன்பு உதியன் கால்வழி அரசர்களது வரலாற்றைத் திரட்டி நோக்கியபோது வேளாவிக்கோமான் பதுமன் தேவியை (அதாவது, பதுமனது மகளை) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் மணந்தான் என்று அறிந்தோம். எனவே, பதுமனின் பெண்மக்கள் இருவரை முறையே நெடுஞ்சேரலாதனும் செல்வக்கடுங்கோ வாழி யாதனும் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. இதனால் இவர்கள் இருவரும் சமகாலத்தவர் என்பது தெளிவாகும்.

முன்பு செங்குட்டுவனது காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உதியன் கால்வழியில் தோன்றி அரசாண்ட அரசர் களது காலத்தை அட்டவணை விளக்கத்தில் வரையறுத்துக் கண்டோம். அந்த அட்டவணையில் இங்கு நாம் கண்ட அந்துவன் கால்வழியில் தோன்றிய அரசர்களது ஆட்சிக் காலமும் காட்டப்பட்டுள்ளது. அங்கு நாம் வரையறுத்துக் கொண்டது போலவே ஒரு தலைமுறைக்கும் மற்றொரு தலைமுறைக்கும் இடையிலுள்ள காலம் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் என்றும், அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் அல்லது அக்காளுக்கும் தங்கைக்கும் இடையிலுள்ள காலம் ஐந்து ஆண்டுகள் என்றும் வைத்துக்கொண்டு இவர்களது காலத்தை யும் நாம் விளக்கமாகக் காணலாம்.

உதியன் கால்வழி அரசர்களை மூத்த தலைமுறை என்றும், அந்துவன் கால்வழி அரசர்களை இளைய தலைமுறை என்றும் பொதுவாக அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். எனவே, உதியன் கால்வழியைச் சார்ந்த நெடுஞ்சேரலாதனை மணந்தவள் அக்காள் என்றும், அந்துவன் கால்வழியைச் சார்ந்த செல்வக் கடுங்கோவை மணந்தவள் தங்கை என்றும் நாம் உய்த்துணருதல் பொருத்தமுடையதாகும். அக்காள் தங்கையருக்கிடையே ஐந்து ஆண்டு இடைவெளி என்னும் கோட்பாட்டை நாம் கொண்டிருப்பதால் அக்காளை மணந்த நெடுஞ்சேரலாதன் அரியணை ஏறியபின் தங்கையை மணந்த செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்து அரியணை ஏறினான் என முடியும்.

நெடுஞ்சேரலாதன் கி.பி. 95-ல் அரியணை ஏறினான் என்று பார்த்தோம். எனவே, செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கி.பி.100-ல் அரியணை ஏறினான் எனலாம். நம் கோட்பாட்டுப்படி செல்வக்கடுங்கோவின் தம்பி அந்துவன், அவனுக்கு 25 ஆண்டுகட்கு முன்பு (அதாவது, கி.பி. 75-100 ஆண்டுகள்) அரசாண்டான் எனத் தெரியவரும். 25 ஆண்டுகள் அரசாண்டான் என்று பதிற்றுப்பத்துப் பதிகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் கி.பி. 100-125 கால இடைவெளியில் அரசாண்டான் எனவும், 17 ஆண்டுகள் அரசாண்ட பெருஞ்சேரல் கி.பி. 125-142 ஆண்டு இடைவெளியில் அரசாண்டான் எனவும் நாம் கொள்ளலாம். பெருஞ்சேரல் ஆண்ட காலத்திற்கும் இளஞ்சேரல் ஆண்ட காலத்திற்கும் இடையிலுள்ள காலத்தில் இளஞ்சேரலின் தந்தையும் வேறு சிலரும் ஆண்டிருக்கக்கூடும். ஆதலால் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை கி.பி. 150-171 (16 ஆண்டுகள்) இடைவெளியில் அரசாண்டான் என்பது தெரியவரும்.

இனி அவர்கள் ஆண்ட நாடு, போர் முதலியவற்றைத் திரட்டி நோக்கலாம்.

அரசன்	ஆண்ட நாடு	செய்த போர்
அந்துவன்	(கொங்குக் கருவூர்)	(முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி மதங்கொண்ட யானைமீது இவனது கருவூரில் நுழைதல்)

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்	(கொங்குக் கருவூர் பூழிநாடு) நேரிமலைப் பகுதி, செருப்புமலைப் பகுதி, நறவுத் துறைமுகத்தைச் சூழ்ந்த நாடு, வில்லோர் (குதிரை மலைப் பகுதி) நாடு	வேந்தர் செம்மாப்பைத் தொலைத்தான்.
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	(புகார் நாட்டில் வளர்ந்தான்) பூழிநாடு	1. கழுவுளின் காமூரைத் தீக்கிரையாக்கினான். 2. அதியமானோடு நீர் கூரில் போரிட்டுச் சோழரையும் பாண்டியரையும் உடன் வென்றான். 3. எழினியோடு தகடூரில் போரிட்டு வென்றான்.
இளஞ்சேரல் இரும்பொறை	கொல்லிமலைப் பகுதி வானியாற்றுப் படுகை, நறவுத் துறைமுகப் பகுதி, கொங்குநாடு, தொண்டித் துறைமுகப் பகுதி, குட்டநாட்டுப் பகுதி, பூழிநாட்டுப் பகுதி, காட்டூரைச் சூழ்ந்த பகுதி.	1. விச்சியோடு போர் 2. பெருஞ்சோழனோடு போர் 3. இளம்பழையன் மாறனோடு போர்.

முன் கண்ட அட்டவணையில் ஒவ்வோர் அரசரும் ஆண்ட நாட்டுப் பகுதிகளையும் அவர்கள் பிற நாட்டு அரசர்களோடு நடத்திய போர்களையும் ஒப்புநோக்கி எண்ணிப் பார்க்கும்போது அந்துவன் கால்வழி அரசர்களின் செல்வாக்குப் படிப்படியாக உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் வந்திருப்பதை நாம் காண

முடியும். அந்துவன்சேரல் இரும்பொறை கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டு வந்தவன் என்பது மட்டும் தெரிகிறது. இந்தக் கருவூர் கொங்கு நாட்டுக் கருவூர். கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் பெயர்கொண்ட அரசன் முதன்முதலாகக் கொங்குநாட்டுக் கருவூருக்கு வந்து சேரர் ஆட்சியை நிலைநாட்டினான் என்று அவனது பெயரால் தெரிகிறது (பிற சேர அரசர்கள் என்னும் தலைப்பின்கீழ்க் காணலாம்). இந்தக் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையை அடுத்தோ சில தலைமுறைகளுக்குப் பின்போ அந்துவன் சேரல் அரியணை ஏறிக் கருவூரைச் சேர்ந்த ஒரு சிறு நாட்டுப் பகுதியை ஆண்டுவந்தான்.

இவன் மகன் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் காலத்தில் நாடு பெரிதும் விரிவு உடையதாகக் காணப்படுகிறது. இவனுக்குப் பின் அரியணை ஏறிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை காலத்தில் செல்வக்கடுங்கோவின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்த நாட்டுப் பகுதிகள் சிலவற்றில் போர் மூண்டிருக்கிறது. எனவே, இவனுடைய நாட்டுப் பரப்புச் சற்றுக் குறைந்து போயிற்று எனத் தெரிகிறது.

இவனுக்குப் பிறகு இவனது மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை காலத்தில் முன்பு இல்லாத அளவுக்கு நாடு மிகப்பெரிய பரப்புடையதாக விளங்கி இருந்தது. இவனது பெரியப்பன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, அதியமானோடு கூட்டுச் சேர்ந்து தன்னை எதிர்த்த சோழரையும் பாண்டியரையும் வென்றான். இவனோ தனித்த முறையில் கோப்பெருஞ்சோழன் என்னும் சோழ அரசனோடும் இளம்பழையன் மாறன் என்னும் பாண்டிய அரசனோடும் போரிட்டு வெற்றி பெற்றிருக்கிறான். இந்த வகையில் இவனது நாடு மிகப்பரந்த எல்லையை உடையதாக விளங்குகிறது.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்குப் பின் நாடாண்ட சேர அரசன் யார் என்பது தெரியவில்லை. ஒருவேளை நமக்குக் கிடைக்காமல் போன 10ஆம் பதிற்றுப்பத்துத் தலைவன் இவனுக்குப் பின் அரியணை ஏறி அரசாண்டிருக்கலாம். இவனை அடுத்துச் சேர நாடு சிதறுண்டு பல குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிக்குக்கீழோ சேர அரசர்கள் பலரது ஆட்சிக்குக்கீழோ வந்திருக்கலாம்.

2. பிற சேர அரசர்கள்

பல்வேறு புலவர்கள் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு இடங்களில் பாடிய பாடல்கள் நானூறு கொண்டது புறநானூறு. அவற்றுள் 267, 268 எண்ணுள்ள பாடல்கள் முற்றிலுமாகக் கிடைக்கவில்லை. கிடைத்துள்ள பாடல்கள் சிலவற்றில் சில அடிகள் கிடைக்கவில்லை. சில பாடல்களைப் பாடியவர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை. சில பாடல்கள் யார்மீது பாடப்பட்டவை என்னும் குறிப்புச் சிதைந்து போயிற்று.

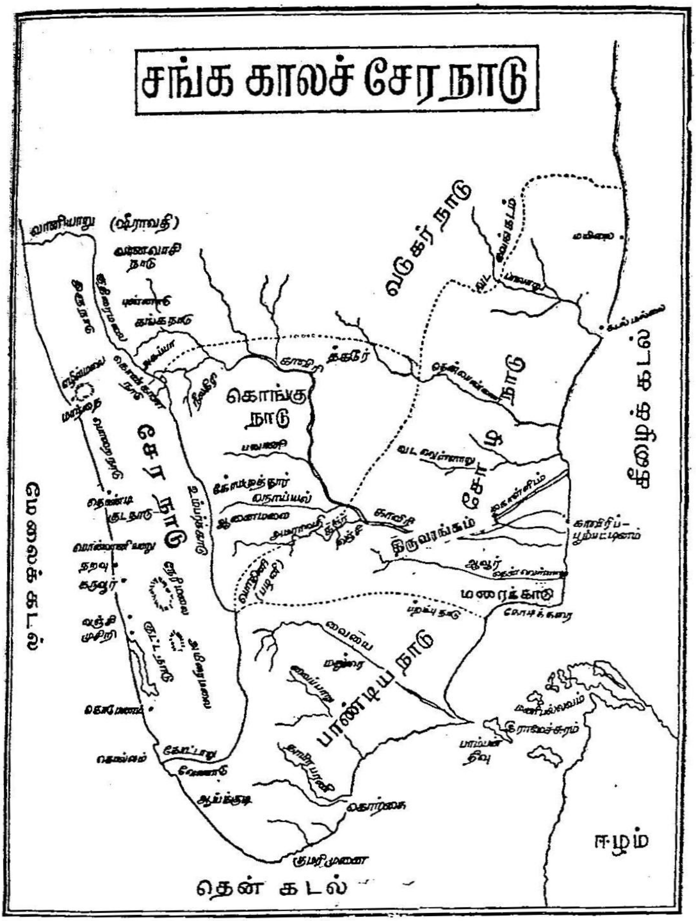

இந்த நானூறு பாடல்களையும் தொகுத்தவர் யார் என்று தெரியவில்லை. தொகுத்தவர் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் சுருக்கக் குறிப்பு ஒன்று தந்துள்ளார். அக் குறிப்புகளை அறிஞர்கள் 'கொளு' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். யாரை யார் பாடினார் என்னும் குறிப்பு அதில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. சில பாடல்களுக்குப் பாடப்பட்ட சூழலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சில அரசர்கள் பெயருக்கு இந்தக் கொளுக் குறிப்புச் செய்த தொகுப்பாசிரியர் மட்டுமே பொறுப்பாளி. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்று குறிப்பிடலாம். சேரமான் மாரிவெண்கோ என்ற அரசன், சோழ அரசன் ஒருவனோடும் பாண்டிய அரசன் ஒருவனோடும் சேர்ந்திருக்கும்போது ஔவையார் பாடியதாகக் கொளுக் குறிப்பிடுகிறது. பாடலில் அவர்கள் பெயர் குறிப்பாலும் உணர்த்தப்படவில்லை. இதுபோன்ற குறிப்புத் தவறாகவும் இருக்கமுடியும் என்பதை 389ஆம் எண்ணுள்ள பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இந்தப் பாடலில் புலவர் தாம் பாடிவந்த அரசனிடம் (யார் என்று தெரியவில்லை) ஆதனுங்கன் போலப் பரிசில் தரவேண்டும் என்று வேண்டுவதைக் காண்கிறோம். பாடலில் கொளுக் குறிப்பு ஆதனுங்கனையே பாடியுள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுவிட்டது. இது பொருந்தாக் கூற்று. இதுபோன்ற நிலைகள் இருப்பதால் கொளுக் குறிப்பினால் மட்டும் தெரியவரும் செய்திகளை அப்படியே முழுமையான உண்மைகள் என்று நாம் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது.

பதிற்றுப்பத்துச் சேர அரசர்களைப்பற்றிய வரலாற்றில் அவர்களோடு தொடர்புடைய செய்திகள் பிற நூல்களில் எங்கு இருந்தாலும் உடன் எடுத்துக் கூறப்பட்டதுபோல் புறநானூற்றில் சிறப்பாகக் காணப்படும் அரசர்களின் வரலாற்றைக் காணும்போது பிற நூல்களில் கிடைக்கும் செய்திகளும் ஒருங்கு இணைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

சேரமான் வஞ்சன்

வாய்மொழி வஞ்சன்[1] என்னும் திருத்தாமனாரின் தொடரால் இவனைப்பற்றி அறிகிறோம்.

நாடு

அருவிகள் பாயும் மலை பாயல் மலை. அந்த மலைப் பகுதியைக் கொண்ட நாட்டுக்கு இவன் அரசனாக விளங்கினான்.

வீரம்

மக்களை மகிழ்விப்போராகிய கூத்தர், பாணர், புலவர்கள் இவனது ஊரில் நுழையலாமே அன்றி, இவனது பகைவர்களால் அவ்வூரை நெருங்கவும் முடியாது. பகைவர்களுக்கு அந்த ஊர் புலிக்கூட்டங்கள் தூங்கும் குகை போன்றது. கட்டுகளால் மாட்சிமைப்பட்ட கடி அரண் ஒன்றில் வாழ்ந்து வந்தான். இங்ஙனம் கூறப்படுவதால் கோட்டையது வலிமையும், இவனைச் சார்ந்தவர்களின் ஆற்றலும் பெறப்படும். இவனது வீரமும் உய்த்துணரப்படும்.

கொடைத்தன்மை

இவன் தன்னை நாடிவந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் பரிசில் வழங்கினான். அதிலே ஒரு தனிச் சிறப்பாக இவன் வழங்கினான். பரிசில் பெற வந்தவர்களிடையே உயர்வு தாழ்வு காணாது முன் வந்தவர்களுக்கு முன்னும், பின் வந்தவர்களுக்குப் பின்னும் வரிசை முறைப்படி வழங்கினான்.

திருத்தாமனார் என்னும் புலவர் இவனைப் பாடிச் சென்றார். அவரை இவன் சிறப்பித்த பாங்கில் தனிச்சிறப்பு உண்டு. மான் கறி வறுவலும், கொக்கின் நகம்போலும் நெல்லரிசிச் சோறும் கொடுத்து விருந்து படைத்தல் வியப்பன்று. தூசி படிந்த அவரது கிழிந்த உடையை நீக்கிவிட்டுப் புத்தாடை உடுத்தது வியப்பன்று. இவன் தன் உடையின்மேல் பகட்டுக்காக ஓர் உயர்ந்த ஆடை அணிவது வழக்கம். புகை விரிந்தாற்போல் பொங்கித் தோன்றும் பட்டாடை அது. இவனுக்கே உரித்தான ஒரே ஓர் ஒப்புயர்வற்ற ஆடை அது. அந்த ஆடையை இவன் புலவர்க்கு அணிந்து மகிழ்ந்தான்.

ஒப்புநோக்கம்

அதியமான் தனக்கு எதிர்பாராமல் கிடைத்த நெல்லிக்கனியை அவ்வைக்கு ஈந்து மகிழ்ந்தான். வஞ்சனோ தன்னிடம் இருந்ததையே புலவர்க்கு அளித்து மகிழ்ந்தான்.

பண்புநலம்

இவன் எப்போதும் சொன்ன சொல் தவறியதில்லை. கோசர்கள் 'வாய்மொழிக் கோசர்' எனச் சிறப்பிக்கப் படுகின்றனர். அவர்கள் வாய்மொழிக்கும் இவனது வாய்

மொழிக்கும் வேறுபாடு உண்டு. கோசர்கள் போரில் வஞ்சினம் கூறுவர். கூறிய மொழி பொய் போகாது சூழ்ச்சி செய்தேனும் செயலை நிறைவேற்றிக்கொள்வர். இந்த வகையில் அவர்களது வாய்மொழி வஞ்சின வாய்மொழியாகும். வஞ்சன் வாய் மொழியோ கொடையில் வாய்மொழி. தருவதாகக் கூறி, சொல் தவறாமல் நல்குவான். பிறர் புகழ்ந்து கூறினும் அவர்கள் மொழி பொய்போகாதவாறு வழங்குவான். இதுவே இவன் பண்பாகும்; தெய்வ நம்பிக்கை மிக்கவன்; இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் வல்லவன்; எவராலும் வெல்ல இயலாத வீரத்தையுடையவன்.

தோற்றப்பொலிவு

இவன் மார்பு மலை போன்றதாகும். அதில் அரவு போன்ற ஆரம் உள்ளது. அதில் வையகம் விளங்கும் மணிக்கல் பதித்துள்ளது. இந்தக் கோலத்தில் அவனது மேனியே ஒரு பூவாகப் பூத்திருந்தது.

வஞ்சமன் கூடல்

இவன் காலத்தில் கொங்குநாட்டைச் சேர்ந்த கரூர், சேரர்க்குச் சேர்ந்திருந்தது. கரூருக்கு எட்டுக் கி.மீ. தொலைவில் உள்ள தேவாரப் பாடல் பெற்ற வெஞ்சமக் கூடல் என்னும் சிவதலத்தைக் கருங்கற்களால் கட்டினான். அவ்வூர் அவனது பெயரால் வழங்கி வந்தது. வஞ்சமன் கூடல் என்பது பேச்சு வழக்கில் வஞ்சமாங்கூடல்—வெஞ்சமாங்கூடல் என மருவி வழங்கப்படுகிறது. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இத் தலத்தைப் பற்றித் தேவாரம் பாடியுள்ளார். அப் பாடலைப் பார்த்தால் சேரமான் வஞ்சன் காலத்தில் அவ்வூர் சிறப்புற்று விளங்கியது என்பது தெரிகின்றது. அவ்வூர் சிற்றாற்றின் கீழக்கரையில் உள்ளது.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *புறம். 398 : 8*

சேரமான் மாரிவெண்கோ

சேரமான் மாரிவெண்கோ,[1] சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, பாண்டியன் கானப் பேரெயில் தந்த

உக்கிரப்பெருவழுதி ஆகிய சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் ஓரிடத்தில் மகிழ்ந்து நட்புறவோடு கூடியிருந்ததாகக் கொளுக் குறிப்பிடுகிறது. பாடலில் 'கொடித்தேர் வேந்தர்' என்று விளித்து அவ்வையார் அறிவுரை கூறியுள்ளார். அவர்கள் 'முத்தீ'ப்போல் இருந்ததாக அவர் குறிப்பிடுவதால் மூன்று அரசர்கள் என்பதும் உறுதியாகிறது. மூன்று அரசர்கள் இன்னார் என்று கொள்வதற்குப் பாடலில் சான்று இல்லை.

பார்ப்பார்க்கும் இரவலர்களுக்கும் கொடை வழங்க வேண்டும் என்றும், மகளிரோடு மதுவருந்தித் திளைத்து வாழ வேண்டுமென்றும் அந்த மூவரையும் அவ்வையார் வாழ்த்துகிறார்.

மூவேந்தர் கூட்டாட்சி

சமயத்திற்கேற்றாற்போல் மூவேந்தர்களில் இருவர் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு மற்றொருவனை எதிர்த்து நிற்றல் சங்ககால வரலாற்றில் பொது நிகழ்ச்சி. ஆனால், மூன்று அரசர்களும் உணர்வால் ஒன்றி உடலால் நெருங்கியிருந்து தமிழ்நாடு முழுவதையும் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வுடன் ஆளமுனைந்தது இவன் காலத்தில்தான். இந்த நிகழ்ச்சி தமிழக வரலாற்றில் கிடைக்கும் சான்றுகளில் முதல் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டு நிகழ்ச்சியாகத் திகழ்கிறது.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. புறம். 367, கொளு

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன்

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனுக்கும்[1] கரிகால் பெருவளத்தானுக்கும் போர் மூண்டது. போர், வெண்ணி என்னும் ஊரில் நடைபெற்றது. இது சோழனுடைய ஊர்.[2] எனவே, இந்தச் சேர அரசன் படையெடுத்துத் தாக்கினான் எனத் தெரிகிறது. போரில் கரிகால் வளவன் வெற்றிபெற்றான். எனினும், முடிவு எல்லா மக்களுடைய உள்ளத்தையும் உருக்கும் அவலமாக முடிந்தது.

போர்க்களத்தில் இரண்டு அரசர்களும் நேருக்குநேர் நின்று போரிட்டனர். கரிகாலன் வலிமையுடன் வேல் வீசினான்.

அந்த வேல் சேரலாதனின் மார்பில் பாய்ந்து முதுகில் கழன்றோடி விட்டது. இதனால் தன் முதுகில் காயம்பட்டதை அறிந்த சேரலாதன் போரிடுவதை நிறுத்திவிட்டான். போர்க் களத்திலேயே வடக்குத் திசையை நோக்கி அமர்ந்து உயிர்துறந்தான்.

தமிழர்கள் மார்பில் படும் காயம் ஒவ்வொன்றையும் தமக்குக் கிடைத்த பேறு என்று கருதுவர்.[3] முதுகில் எதிர்பாராது காயம் பட்டாலும் அப் புண் தம்மைப் புறமுதுகு காட்டியவர் என்று சிலரையேனும் எண்ணத்தூண்டும் என்று எண்ணி அப் புண்ணை ஆற்றிக்கொள்ளாமலேயே மாய்வர். நெடுஞ் சேரலாதன் தன் முதுகில் பட்ட புண் தானே ஆறித் தான் பிழைத்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணிப் போர்க்களத்திலேயே வடக்கிருந்தான். புறப்புண்ணோடு தன் நாட்டுக்குச் செல்ல விரும்பாமல் போர்க்களத்திலேயே வடக்கிருந்தான். தன் மானத்திற்கு இழிவு நேர்ந்த அப்பொழு திருந்தே தன் உயிரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாய்த்துக் கொண்டான். வடக்கிருத்தல் என்பது வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து உண்ணாமல் உயிர் துறப்பது. தன் வாளைத் தனக்கு எதிரே ஊன்றி வைத்துவிட்டு வடக்கிருக்கும் பழக்கத்தால் அது 'வாள் வடக்கிருத்தல்'[4] எனப்பட்டது.

மக்கள் அவலம்

எந்த இசைக்கருவியும் முழங்கவில்லை; வீரர்கள் கள் உண்ணவில்லை; உறவினர்கள் தேறல் அருந்தவில்லை; உழவர்கள் தம் கடமை ஆற்றும்போது சோர்வை மறைக்க எழுப்பும் ஓசையை எழுப்பவில்லை; ஊர்களிலே மகிழ்ச்சி நடமாட்டம் இல்லை. இவ்வாறு எங்கும் அவலம். சேரனுக்காகச் சோழ நாட்டிலேயே இத்தகைய அவலம். படையெடுத்துத் தாக்கிய பகைவன் சாகிறான் என்பதில்கூட அவலம். இது சோழநாட்டு மக்கள் நிலை.[5]

சான்றோர் அவலம்

சேரலாதன் நிலைமைபற்றிய செய்தி சான்றோரிடையே பரவியது. கேட்ட சான்றோர் ஆங்காங்கே தாமும் வடக்கிருந்தனர்; உயிர் துறந்தனர்.[6]

புலவர் கருத்து

இவன் இறந்துவிட்டபின் ஞாயிறு தோன்றிப் பயன் இல்லை; பகலும் இரவுதான்.[7] இவ்வாறு கூறுகிறார் கழாத் தலையார்.

வெண்ணிக் குயத்தியார், வென்ற கரிகாலனிடம் கூறுகிறார்:[8] 'வென்ற சோழனுக்கு வெற்றிப் புகழ், தோற்ற சேரனுக்கோ வீரப்புகழ். வெற்றிப் புகழைக் காட்டிலும் வீரப்புகழ் நல்லதாம்.'

இவ்வாறெல்லாம் பெருஞ்சேரலாதனின்மீது அதாவது, படையெடுத்துத் தாக்கியவன்மீது எல்லாருக்கும் இரக்கம் தோன்றக் காரணம் என்ன? கரிகாலன் செய்த கொடுமை. பகைவன் மார்பில் வேலைப் பாய்ச்சியது கொடுமையா? இல்லை. அது அவன் கடமை, பின் என்ன? அவன் வலிமையிலே சோர்வு. மார்பில் பாய்ந்து முதுகில் வெளிவரும்படி எய்த அவனது பெருவலிமையிலா சோர்வு? இல்லை இல்லை. பகைவனுக்குப் போரிட வாய்ப்பு நல்குவது தமிழர் போர்த்துறைகளிலே தலைமையான பண்பு. படைக்கலம் இல்லாதவனோடு படைக்கலம் தந்து போரிடுவான். இறுதித் தாக்குதலில் அன்றி எடுத்த எடுப்பிலேயே திடீரென்று கொன்றுவிடமாட்டான். கரிகாலன் செய்த பிழை அதுதான். எடுத்த எடுப்பிலேயே முதல் வீச்சிலேயே அரசனை வீழ்த்திவிட்டான். இந்த நிகழ்ச்சியைக் கொடிய சூழ்ச்சி, மோசமான சூழ்ச்சி என்று எல்லோரும் கருதினர். கரிகால் வளவன் இளைஞன். அவனிடம் சூழ்ச்சி இல்லை. ஏதோ இளமைத் துடுக்கு நிகழ்ந்துவிட்டது. அரசன் செயலை மக்கள் உள்ளம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை; குறைகூறவும் இடமில்லை. விளைவு பகைவன்மீது இரக்க உணர்வு; மரியாதை நிகழ்ச்சி, நாட்டுத் தலைவர்களை இழக்கும்போது இப்போது நாம் துக்கம் கொண்டாடுவதில்லையா? அதுபோல அன்று மக்கள் துக்கம் கொண்டாடினர். பகைவன் இறந்ததற்காகத் துக்கம் கொண்டாடினர்.

கொல்லிமலைத் தலைவன் ஓரியைக் காரி கொன்றான். அப்போது ஓரிக்காக அவன் நாட்டுமக்கள் துக்கம் கொண்டாடினார்கள்.

ஒல்லையூர் நாட்டில் பெருஞ்சாத்தன் மாய்ந்தான். அப்போது அவனால் நலமடைந்தோர் துக்கம் கொண்டாடி

னார்கள். இந்தத் துக்க நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் விஞ்சிய துக்க நிகழ்ச்சி பெருஞ்சேரலாதனுக்காகக் கொண்டாடப்பட்ட துக்க நிகழ்ச்சி.

ஞாயிறும் திங்களும்

நிறைமதிநாள் மாலை நேரத்தில் ஒரு சுடர் மறைகிறது; ஒரு சுடர் எழுகிறது. சேரலாதன் மறைகிறான்; கரிகால் வளவன் எழுகிறான். ஆற்றல் மிக்க ஞாயிறு சேரலாதன். ஒளிமிக்க திங்கள் கரிகால் வளவன்.[9] இந்த உவமையால் பெறப்படுவது என்ன? வெண்ணிக்குயத்தியார் கூறுவதுபோல்[10] சேரன் சோழனைக் காட்டிலும் நல்லவன்; வல்லவன்.

வேறு பெயர்

'சேரமான் பெருந்தோளாதன்' என்னும் பெயரும் இவனுக்கு வழங்கிவந்ததாகத் தெரிகிறது.[11]

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *புறம். 65; அகம். 55 : 10–11*
2. 'கோயில் வெண்ணி' என்பது இவ்வூரின் வழக்கு
3. 'விழுப்புண் படாதநாள் எல்லாம் வழுக்கினும் வைக்குந்தன் நாளை எடுத்து' (குறள். 776)
4. *புறம். 65 : 11*
5. ஷை *65 : 1–5*
6. *அகம். 55 : 11–15*
7. *புறம். 65 : 12*
8. ஷை *66*
9. *புறம். 65*
10. ஷை *66 : 4–8*
11. ஷை *65 'கொளு'*

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன்[1]

நாட்டுப் பரப்பு

வங்காளக் குடாக்கடலும் அரபிக்கடலும் இவனுடைய கடல்கள் என்று சொல்லும்படி இவனது நாட்டுப் பரப்பு தமிழகத்தின் தென்பகுதி முழுவதும் பரவியிருந்தது.

வானவரம்பன்

இவனே வானவரம்பன் என்னும் சிறப்புப் பெயரை முதன் முதலில் பெற்றவன் என்று தெரிகிறது. ஞாயிறு இவனது கீழைக்கடலில் தோன்றி இவனது மேலைக்கடலில் மறைந்தது என்று சான்று கூறுகிறது. வடக்கில் இருந்த நாடுகள் இவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தமையால் ஒருவகையில் இவனுக்கு அடங்கியவை. தென்புறம் கடலாகும். எனவே, இவனது நாட்டுக்கு எந்த வகையில் வரம்பு (எல்லை) கூறுவது. மேலே உள்ள வானத்தைக் கூறுவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை. எனவே, 'வானவரம்பன்' என்று இவனைப் பலரும் சிறப்பித்துக் கூறி மகிழ்ந்தனர்.

இந்தப் புகழ்ச்சிகளைப் பொருள் நுட்பத்தோடு கேட்டறிந்த முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் அவனை நேரில் கண்டபோது அதே சிறப்புகளைப் பெருமிதத்தோடு வியப்பும் மகிழ்வும் தோன்றக் கூறி மகிழ்ந்தார்.

போரும் சோறும்

ஐவருக்கும் நூற்றுவருக்கும் போர் நடந்தது. ஐவர் என்பவர் பஞ்சபாண்டவர். நூற்றுவர் என்பவர் துரியோதனன் முதலானோர். இருவருக்கும் நடந்த போர் பாரதப்போர். இப்போரில் ஈடுபட்டவர்களுக்கெல்லாம் இவன் சோறு வழங்கினான்; பெருஞ்சோற்றுவிழா நடத்திச் சிறப்பாக வழங்கினான்; நண்பர், பகைவர் என்று வரையறுத்துக் கொள்ளாது (வரையாது) எல்லோருக்கும் வழங்கினான்.

பாண்டியரில் பஞ்சவர், கௌரியர் என்போர் கிளைக் குடியினர் ஆவர். இந்தக் கிளைக்குடியினர்க்கிடையே போர் நடந்தபோது இவன் இவ்வாறு நடந்துகொண்டான் என்று அறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி கருதுகிறார். 'பொலம்பூண் ஐவர்'[2] எனச் சங்கப் பாடல் குறிப்பொன்று கூறுகிறது. அது

பாண்டியரைக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே, பாண்டியரும் ஐவர் எனத் தெரிகின்றது. நூற்றுவர் என்பார், ஈரைம்பதின்மரைக் கொள்ளலாம். எனவே, இது கௌரியர் என்னும் துரியோதனன் முதலானோரைக் குறிக்காமல் பாண்டியரில் ஒரு குடியினராகிய 'கவுரியரை' குறிப்பிட்டிருக்கலாம். பாண்டிய நாட்டில் உள் நாட்டுப் போர் நிகழ்ந்தபோது இவன் இரு படைக்கும் உணவு வழங்கியிருக்கலாம் என்று கருதவும் வாய்ப்புண்டு.

பண்புநலன்

பகைவர் செயல்களைப் பொறுத்துக்கொள்வதில் இவன் நிலம் போன்றவன்; சூழ்ச்சித்திறன் அகலத்தால் வானத்தைப் போன்றவன்; வலிமையில் காற்றைப் போன்றவன்; பகைவரை அழிப்பதில் தீப் போன்றவன்; கொடையில் நீரைப் போன்றவன்.

சுற்றம்

பால் புளித்தாலும், பகல் இருண்டாலும், வேதநெறி திரிந்தாலும் இவனோடு உறவில் திரியாத தன்மை உடையது இவனது சுற்றம்.

இத்தகைய சுற்றத்துடன் இமயமலையும் பொதியமலையும் போல அசைவின்றி வாழவேண்டும் என்று இவன் வாழ்த்தப்படுகிறான். ஆட்சிப்பரப்பு பொதியத்திலும், புகழ்ப்பரப்பு இமயத்திலும் விளங்கியமை நோக்கி இவன் இவ்வாறு வாழ்த்தப்படுகிறான்.

உதியஞ்சேரல், சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ் சேரலாதன் இருவரும் வெவ்வேறு அரசர்கள்

	உதியஞ்சேரல்	சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியஞ்சேரலாதன்
1.	செங்குட்டுவனுக்குப் பாட்டன்	பாரதப்போர் நடந்த காலத்தவன். கால்வழி தெரிய வில்லை.
2.	பேய்க்குப் பெருஞ்சோறு அளித்தான்	வீரர்களுக்கு பெருஞ்சோறு அளித்தான்.

3.	பாடிய புலவர் கடைச்சங்க காலத்தவர்	பாடிய புலவர் தலைச்சங்கக் காலத்தவர் (களவியல் உரை).
4.	பகைவர்களை வென்றான்.	பகைவர்க்கும் நண்பர்க்கும் நடுநிலையாளனாய் விளங்கினான்.

இளங்கோ கருத்து[3]

இவன் சேர அரசன். பாரதப்போரில் சோறு அளித்தான். சேரர் குடியில் சேரர், பொறையன், மலையன் என்னும் பெயருடன் வரும் கிளைக்குடிகள் உண்டு. அந்தக் குடிகளில் இவன் எந்தக் குடியைச் சேர்ந்தவனானாலும் இவன் சேரர் குடியினன். இவனால் சேரர் குடிக்கே பெருமை.

பெயர் ஒப்புமை, வள்ளன்மை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இந்த இருவரையும் ஒருவர் என்று கூறுகின்றார். இந்த ஒப்புமை மேம்போக்கானது. ஆழ்ந்த நோக்கில் வேற்றுமைகளே மிகுதி. எனவே, இருவேறு அரசர்கள் என்று கொள்வதே சரியானது.

பாரதப்போரே கட்டுக்கதை என்பதை சிலர் துணிபு. இஃது உண்மையாயின், இவன் அப்படையினருக்கு உணவு கொடுத்தான் என்று கூறுவது வரம்பிகழ்ந்த புகழ்ச்சி. பாரதப்போர் நிகழ்ந்தது உண்மையாயின், இவன் அப்படையினர்க்குச் சோறு வழங்கியதும் உண்மை.

மேற்கோள் குறிப்புகள்

1. *புறம். 2*
2. *மதுரைக். 775*
3. *சிலப். 29, ஊசல் வரி*

சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

இந்த அரசனின் பெயரைப் புறநானூற்றுக் கொளுக் குறிப்பிடுகிறது.[1] பாடலில் பெயர் இல்லை.

நாடு

இவன் கானக நாடன் என்றும் பாடலில் குறிப்பிடப்படுகிறான். எருமை போன்ற கருங்கற்களுக்கிடையில் ஆடுமாடுகள் மேய்வது போல யானைகள் மேயும் கானக நாடு அந்த நாடு என்று பாடல் கூறுகிறது. உம்பல் என்னும் சொல்லுக்கு யானை என்பது பொருள். உம்பற்காட்டில் (இக்காலத்து ஆனைமலைப் பகுதி) யானைகள்மிகுதி. பாடல் குறிப்பால் இவன் தொடக்கக் காலத்தில் ஆனைமலைப் பகுதியில் அரசாண்டு கொண்டிருந்தான் என்று கருதலாம்.

கொங்கு நாட்டில் ஒரு கருவூர் உண்டு. இவ்வூர் சேரநாட்டுக் கருவூர் நினைவாகப் பெயர் சூட்டப்பெற்றது என்பது வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்து. காவிரிக் கரையிலுள்ள முசிறியும் தாராபுரத்திற்கு வழங்கிவந்த வஞ்சி என்னும் பெயரும் இந்த முறையில் சேரர்களால் நினைவுச் சின்னப் பெயர்களாக வழங்கப்பட்டவை.

உம்பற்காட்டில் ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்த கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை இந்தக் கொங்குநாட்டுக் கருவூருக்கு வந்து அரியணையேறி அரசு புரியலானான். ஒருவேளை இவனே இக்கருவூர் வந்து ஆளத்தொடங்கிய முதல் சேர அரசனாக இருக்கலாம். ஆனதுபற்றி இவனுக்குக் 'கருவூர் ஏறிய' என்னும் சிறப்பு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். இந்தச் சிறப்பு அடைமொழியில் 'ஒள்வாள்' என்னும் அடைமொழியும் உள்ளது. இந்த அடைமொழி இவன் வாட்போரில் கொங்குநாட்டில் பெற்ற வெற்றியைக் குறிப்பதாக இருக்கலாம்.

நரிவெரூஉத்தலையார் என்னும் புலவர் இவனைக் கண்டு பாடினார். அன்பும் அருளும் இல்லாதவர்களோடு சேராமல் நாட்டைக் குழந்தையைப்போல் பேணி வளர்க்கவேண்டும் என்று அவனுக்கு அறிவுரை கூறினார். இஃது அவன் புதிதாகக் கைப்பற்றிய நாட்டில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையைக் கூறியதாகக் கொள்வது பொருத்தம்.

புறநானூற்றுப் பாடலில் கொளுக் குறிப்பு ஒரு கதையை உருவாக்கியுள்ளது.

இந்தப் புலவரின் தலை, பிணம் தின்னும் நரிகளே வெருண்டு ஓடும்படி அமைந்திருந்தது. இந்த நிலை அவருக்கு ஒரு சாபக்கேட்டால் அமைந்தது. சாபம் கொடுத்தவர் அவருக்குச் சாப விடுதியும் குறிப்பிட்டிருந்தார். சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் கண்டபோது சாபக்கேடு நீங்கிப் புலவர் தம் உடம்பு மீண்டும் கைவரப் பெறுவார் என்பது அந்தச் சாப விடுதி. புலவர் அவ்வாறே கண்டார். தம் உடம்பு கைவரப் பெற்றார். கண்டவன் இன்னான் என உணர்ந்து பாடினார். இந்தக் கதைக்குக் கொளு இடமளிக்கிறது; பாடலில் இடமில்லை. நிகழக்கூடிய நிகழ்ச்சியும் அன்று.

புலவரின் பெயர் நரிவெரூஉத்தலையார் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இவர் தமது பாடல் ஒன்றில் 'நரைமுதிர்' என்று பாடியுள்ளார்.[2] 'அணில் ஆடு முன்றி'லைப் பாடியவர் அணிலாடு முன்றிலார் என்றும், 'செம்புலப் பெயல் நீர் போல' என்று பாடியவர் செம்புலப் பெயர் நீரார் என்றும் பெயர் பெற்றிருப்பது போல, 'நரைமுதிர் திரை' என்று பாடியுள்ள இவர் நரைமுதிர் திரையார் என்று பெயர் பெற்றிருக்கலாம். இந்தப் பெயர்' நாளடைவில் மருவி நரிவெரூஉத்தலையார் என்று அமைந்திருக்கலாம்.

முதன்முதலில் கருவூருக்கு வந்த சேர அரசனாக இவன் இருப்பதால் பதிற்றுப்பத்தில் குறிப்பிடப்படும் அந்துவஞ் சேரலுக்கும் இவன் காலத்தால் முற்பட்டவன் என்று ஆகிறது. எனவே, புறநானூறு தொகுக்கப்பட்ட காலத்திற்கும் இவன் காலத்திற்கும் இடைவெளியாக ஐந்தாறு தலைமுறைகளேனும் இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில் பெயரின் திரிபு வழக்கு இயல்பே. திரிபு வழக்கால் எழுந்த கற்பனைக் கருத்து மிகுதி. இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்குமானால் அஃது இந்த அரசனைக் கண்ட மகிழ்ச்சியால் புலவர்க்குத் தோன்றிய புத்துணர்வை உணர்த்துவதாய் இருக்கும்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *புறம். 5*
2. *புறம். 195*

சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ[1]

நாடு

தண்பொருநை ஆறு பாயும் விறல் வஞ்சி நகர்க்கு இவன் வேந்தன்.[2] இப்போதுள்ள தாராபுரம், வஞ்சி என்னும் பெயர் பெற்றிருந்தது. அந்தப் பகுதியில் இருந்துகொண்டு இவன் அரசாண்டான் எனத் தெரிகிறது.

வெற்றிகள்

இவன் கோட்டைகள் பலவற்றைக் கடந்தான்.[3] அக் கோட்டையிலிருந்த வலிமைமிக்க வீரர்களைப் புறங்கண்டான். எந்தக் கோட்டையை வென்றான் என்பது தெரியவில்லை.

கொடை

இவன் தன் வெற்றி மகிழ்ச்சியில் பாணர்களுக்குப் பொன்னால் தாமரைப் பூக்கள் செய்து வெள்ளி நாரால் தொடுத்துப் பரிசில்களாக வழங்கினான். இவனது வெற்றிப் புகழை அதாவது, மறப்புகழைப் பாடிய பாடினிக்குக் கழஞ்சு எடை கொண்ட பொன் இழைகள் செய்து வழங்கினான்.

புலமை நலம்

இவன் பாலைத் திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதில் வல்லவன். இவனது பாடல்களில் ஒன்று மட்டும் மருதம்.[4] பிற யாவும் பாலைத் திணை மேலன.

பாடல்களில் உவமை நயங்களும் பிற நயங்களும் மிகுதி. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைக் காணலாம்.

வேனில் காலத்தில் மரங்கள் தழைத்திருப்பதை இவன் கூறுகிறான். சோம்பல் இல்லாதவனிடம் செல்வம் தழைப்பது போல் மரங்கள் தழைக்கின்றன. அவனது செல்வத்தின் பயனைப் பலரும் துய்ப்பதுபோல் மரக்கொம்புகளில் வண்டுகள் படிந்து உண்கின்றன. சில மரங்கள் மாயவளின் மேனிபோல் கரும் பச்சையான தளிர்களை ஈனுகின்றன. அவள் மேனியிலே சுணங்கு இருப்பதுபோன்று அத் தளிர்களின்மீது பூந்தாதுகள் உதிர்ந்துள்ளன.[5]

கல்வெட்டுச் சான்று

கருவூரை அடுத்த புகழூரில் சங்ககாலத்துக் கல்வெட்டு உள்ளது. தாமிழி எழுத்துகளாலான அக் கல்வெட்டில் 'கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன் பெருங்கடுங்கோ' என்னும் குறிப்பு வருகிறது. இந்தக் குறிப்பு நம் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவையே குறிக்கும் என்று நம்பப்படுகிறது. ஆயின், இவனது தந்தையின் பெயர் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்று முடியும்.

செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்குப் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, குட்டுவன் இரும்பொறை என்னும் பெயரைக்கொண்ட இரண்டு ஆண்மக்கள் இருந்தனர் என்பதை முன்பே கண்டோம். இந்தச் செய்திகள் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர் என்னும் நிலையை உண்டாக்கும். இவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்தாம் இருந்தனர் என்று பாடல் ஒன்று கூறுகிறது.[6] எனவே, மூவர் என்று கூறுவது பொருந்தாது. குட்டுவன் இரும்பொறை என்னும் பெயர் நம் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவுக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராக இருக்கலாம். இவன் தானே புலவனாக விளங்கியதனால் இவன்மீது வேறு ஒரு புலவர் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் பாடிச் சிறப்பிக்கவில்லை போலும்.

புகழூர்க் கல்வெட்டு பெருங்கடுங்கோ மகன் இளங்கடுங்கோ என்று குறிப்பிடுகிறது. பதிற்றுப்பத்துப் பதிகம் குட்டுவன் என்பவனின் மகன் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்று குறிப்பிடுகிறது. இந்தச் செய்திகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்பு உள்ளவைபோல் காணப்படுகின்றன. பொறையன், கடுங்கோ ஆகிய பெயர்கள் ஒரே அரசனுக்கு வழங்கிய நிலையும் உண்டு என்பதை 'மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ' என்பவனது வரலாற்றில் காணலாம்.

இந்தச் செய்திகளையெல்லாம் திரட்டி நோக்கி இந்தப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோவை ஒன்பதாம் பதிற்றுப்பத்துத் தலைவனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தை என்றும் கருதலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. புகழூர்த் தாமிழிக் கல்வெட்டு II

2. *புறம். 11 : 5–7*
3. *புறம். 11 : 8–3*
4. *குறுந். 231*
5. *'மடியிலான் செல்வம்போல் மரன்நந்த அச்செல்வம்*
படியுண்பார் நுகர்ச்சிபோல் பல்சினை மிஞிறுஆர்ப்ப,
மாயவன் மேனிபோல் தவிர்ஈன அம்மேனித்
தாய சுணங்குபோல் தளிர்மிசைத் தாதுஉக' (கலி. 35 : 1–4)
6. *'இளந்துணைப் புதல்வர்' (பதிற். 70 : 21)*

சேரமான் குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறை

நாடு

குடநாட்டிலிருந்து ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்தவன் இவன் என்பது இவனது பெயரிலிருந்து பெறப்படும் உண்மையாகும்.

போர்

இடி போன்று போர் முரசு முழங்கப் பெரும்படையுடன் படையெடுத்துச் சென்று, எதிர்த்த அரசர்கள் அழியும்படி வெற்றிகொள்ளும் வல்லமை பெற்றவன் இவன்.[1] ஒருமுறை இவன் பகை அரசனை அழித்தபோது பகைவர்கள் கையற்று வருந்தினர்.[2] இந்தச் செய்திகள் ஏதோ எல்லோரையும் பொதுப்படக் கூறுவது போல் கூறப்பட்ட செய்திகளாக உள்ளன. சிறப்பாக இவனது போரைப்பற்றிக் குறிப்பிட ஒன்றுமில்லை.

கொடை

பெருங்குன்றூர்கிழார் இவனிடம் பரிசில் பெற வந்தார்; வள்ளல் என்று இவனைப் புகழ்ந்து பாடினார். தாயிடம் பால் இல்லாமையால் பாலுண்ண மறந்த தன் குழந்தையின் நிலையைக் கூறித் தன் வறுமை நிலைமையையும், பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்றேனும் உண்டு வாழும் எலிகூட உணவின்றிச் செத்து மடிந்துள்ள தன் வீட்டுச் சுவரைக் கூறித் தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள வறுமையையும் கூறிப் பரிசில் நல்குமாறு வேண்டினார். அவன் முதல் நாள் பரிசிற் பொருளைக் காட்டி நல்குவதுபோல் பாசாங்கு செய்தான். புலவர் மறுநாளும்

பாடினார். தரவில்லை. மூன்றாம் நாளும் பாடினார். முடிவு தெரியவில்லை. கொடுத்திருக்கலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. புறம். 210 : 13-14
2. ஷை 211 : 5-6

மாந்தரன்

மாந்தரன் என்னும் பெயர் தனித்தும் பல்வேறு அடைமொழிகளுடனும் காணப்படுகிறது. மாந்தரன்[1], மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ,[2] சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை[3], சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை,[4] சேரல் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை,[5] கோச்சேரமான் யானைக் கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை[6] இவ்வாறு ஆறு வேறு தொடர்மொழிகளால் குறிப்பிடப்படும் மாந்தரன் எத்தனை பேர் என்பது தெரிய வில்லை. எனவே, தனித்தனியே இவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை முதலில் காண்போம்.

மாந்தரன்

ஒன்பதாம் பத்துத் தலைவனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறை மாந்தரனின் வழிவந்தவன்.

நல்லாட்சி

இந்த மாந்தரன் அறக்கடவுள் வாழ்த்தும்படி நல்லாட்சி புரிந்தவன். இவனது ஆட்சியில் கோள்நிலை திரியவில்லை. வானம் பருவமழை தவறாமல் பொழிந்தது. மக்களுக்கு அச்சம் என்பதே இல்லை. இவனது நாட்டிலிருந்த பொருள்களுக்குப் பாதுகாப்பு மிகுதி. மக்களிடம் அறியாமை என்பது இல்லை. சமூகவாழ்வில் இன்பம் பெருக்கெடுத்திருந்தது. கல்வி பல்வேறு துறைகளில் பல்வேறு அறிஞர்களிடம் துறைபோகிக் கிடந்தது.

திறை பெறல்

வாள்வேந்தர்கள் பலர் இவனுக்குக் களிறும் கலமும் பரிசிலாகத் தந்து இவன் சொன்னபடி செயலாற்றி வந்தனர்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. பதிற். 90 : 13
2. அகம். 142 : 4–5
3. புறம். 125
4. ஷை 22
5. ஷை 53
6. ஷை 229; ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தவனைப் பற்றிய குறிப்பு 'கடுங்கோ' என்பதும் ஒரு நாட்டின் பெயர்.

   'பொருந' என்று அரசனைக் குறிப்பிடுகையில் அவன் பொருந்தி அதாவது, தங்கி அரசாண்டதை எல்லா இடங்களிலும் உணர்த்தும்வகையில் சங்கப் பாடலில் ஆட்சி உள்ளது.

   'கோ' என்பது அரச சாதியையும், சேரமான் என்பது குடியையும், யானைக்கண் என்பது வடிவையும், சேய் என்பது இயற்பெயரையும், மாந்தரஞ் சேரல் இரும் பொறை என்பது சிறப்புப் பெயரையும் உணர்த்துகிறது என்பது பரிமேலழகர் கருத்து. (குறள். 355 உரை).

மாந்தரம் பொறையன் கடுங்கோ

நாடு

இவன் பெயரில் 'மாந்தரன்' என்று வாராமல் 'மாந்தரம்' என்று வருவதால் இது நாட்டின் பெயர் என்பது பெறப்படுகிறது.

பொறையன் என்பது பொறை நாட்டோடு தொடர்பு உடையது. கடுங்கோ என்பது 'இருங்கோ', 'இளங்கோ' என்பன போல் அரசன் பெயராகும்.

புகழ்

பரிசில் வேண்டிச் சென்றவர்களின் கொள்கலம் நிறையும்படி கொடை வழங்கினான். இவனது வள்ளன்மையைப் புலவர்கள் போற்றிப் பாடினார்கள். அவர்கள் செந்நா மேலும் சிவப்புறும்படி பாடினார்களாம்.

பனட

வெல்லுதற்கு அரிய படை இவனிடம் இருந்தது என்று கூறப்படுவது பொதுப் புகழ்ச்சியாகப்படுகிறது.

சேரமான் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை[1]

புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர், இவனுக்கும் சோழ அரசன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளிக்கும் நடந்த போரைக் குறிப்பிடுகிறார். போரில் இவன் தோற்றான். சோழன் வென்றான். சோழனது வெற்றிக்குக் காரணம் சோழனது ஆற்றல் அன்று. சோழனுக்குத் துணையாகத் தேர்வண் மலையன் என்னும் சிற்றரசன் இருந்ததே ஆகும். இந்தச் செய்தி பாடலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. பாடலில் அரசர்களுடைய பெயர் குறிப்பிடப் படவில்லையே அன்றிப் பாடலில் உள்ள செய்தியும் புறநானூற்றைத் தொகுத்தவர் கொளுவில் தரும் செய்தியும் ஒன்றே. எனவே, இவனைப்பற்றிக் கூறப்படும் போர்ச்செய்தி ஐயத்திற்கிடமின்றி உண்மை எனத் தெரிகிறது.[1]

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *புறம். 125 : 13–17*

சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை[1]

யானையைப் போல் கூர்மையான பார்வையும் முருகனைப் போன்ற அழகும் உடையவனாக இவன் விளங்கியமையால் இவனது பெயரில் 'யானைக்கண்', 'சேய்' என்னும் அடைமொழிகள் முறையே அமைந்தன. பாடலில் 'வேழ நோக்கின் விறல் வெஞ்சேய்' என்று இந்த அடைமொழி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நாடு

மரந்தை அல்லது மாந்தைத் துறைமுகத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட நாடு மாந்தர நாடு. இந்த நாட்டுக்கு இவன் அரசன் என்பது இவனது பெயரால் விளங்கும் உண்மையாகும்.

வெற்றிகள்

வயலும், மலையும், மணலும், கழியும், கானலும் தன்னகத்தே கொண்ட தொண்டி நகரில் இருந்தவர்களோடு இவன் போரிட்டு அவர்களை அழித்து வென்று சிலகாலம் தங்கி அரசாண்டான்.[2]

கொல்லி வெற்றி

தொண்டி நகரில் போரிட்டு வென்று சிலகாலம் அங்குத் தங்கி அரசாண்டதுபோலவே கொல்லியிலும் சிலகாலம் தங்கி அரசாண்டான்.[3]

சிறைபட்டு மீளல்

இவன் மேலே கூறியவாறு பல வெற்றிகள் பெற்று ஆளுகையில் பாண்டிய அரசன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் பகையைத் தேடிக் கொண்டான். இந்த நெடுஞ்செழியன் இவனைத் தந்திரமாகக் கைதுசெய்து சிறையில் அடைத்தான். யானை பொய்க்குழியில் விழுந்தது இவன் சிறைப்பட்டதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளபடியால் பாண்டியன் இவனைப் போரில் வென்று கைது செய்யவில்லை; தந்திரமாகக் கைது செய்தான் என்பது தெரிகிறது.

குழியை அழித்துவிட்டு யானை தப்பிச் சென்று தன் கூட்டத்தோடு சேர்ந்துகொண்டது. இவன் சிறையிலிருந்து தப்பிச் சென்ற செயலுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதால் இவன் பிறருடைய உதவியின்றித் தானே சிறையைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டுத் தப்பிவிட்டான் என்பது தெரிகிறது.[4]

பகையரசர் பணிவு

இவனை அண்டினால் தாம் இழந்த நாட்டையும் செல்வத்தையும் திரும்பப் பெறலாம் என்று சில அரசர்கள் இவனைப் பணிந்தனர்.[5] இவன் சினந்தால் தம் கோட்டையை அழித்து விடுவான் என்று சிலர் இவனைப் பணிந்தனர். வேந்தர்கள் பணிந்து திறை கொடுத்தனர்.

படை

இவனது தோல்படை மேகக் கூட்டம் போன்றது. யானைப் படை மலைபோல் உயர்ந்த யானைகளைக் கொண்டது. இவை கடல்போல் பெரியன.[6]

இவனது வீரர்கள் பனம்போழைச் செருகிக்கொண்டு வெறிக்குரவை ஆடினர்.

கொடைத்தன்மை

இவன் முரசு முழக்கி இரவலரை அழைத்துக் கொடை நல்கினான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவனிடம் பரிசில் பெற்றபின் வேறொருவரிடம் சென்று பெறவேண்டிய நிலை இல்லாதவாறு இவன் மிகுதியாகக் கொடுத்தான். தனக்கு வேண்டுமென்று எதையும் வைத்துக் கொள்ளாது கொடுத்தான்.[7]

ஆட்சி

இவனது நாட்டு மக்கள் சோறு ஆக்கும் தீ அன்றி வேறு தீ அறியார்; வெயில் அல்லது வேறு சூடு அறியார்; வானவில் அன்றிக் கொலை வில் அறியார்; உழுபடை அன்றிக் கொல்படை அறியார். இவன் நாட்டு மண்ணைக் கருவுற்ற பெண்கள் விரும்பி உண்ணுதல் அன்றிப் பகைவர் கொள்ளார். இவனது கோட்டையிலே அம்புகள் பயன்படுத்த வாய்ப்பின்றிக் கிடந்தன. நாட்டிலே அறம் தூங்கியது. மக்களுக்கு நல்ல நிமித்தம் கெட்ட நிமித்தம்பற்றிக் கவலையே இல்லை.[8] விறுவிறுப்பு இல்லாத அமைதியான இன்பமான வாழ்க்கையாகும். இவன் பாதுகாக்கும் நாடு தேவர் உலகம்போல் இன்பத்தையே துய்த்தது.

முன்னோர் ஆட்சி

குமரி முதல் இமயம் வரை மேற்கிலும் கிழக்கிலும் இருகடல்களுக்கிடையில் ஆண்ட அரசர்கள் எல்லாம் ஒன்றுபட்டு இவனது முன்னோருக்கு வழிமொழிந்து வாழ்ந்தனர். இவனது முன்னோர் கொடியவற்றை நீக்கிச் செங்கோலோச்சினர். காடுகளைத் திருத்தி விளைநிலமாக்கினர்.[9]

பண்பு நலம்

கடலின் ஆழம், நானிலத்தின் பரப்பு, திசையின் நீளம், வானத்தின் உயரம் இவற்றையெல்லாம் அளந்துவிட்டாலும் இவனது அறிவு, ஈரம், இரக்க உணர்வு ஆகியவற்றை அளக்க முடியாது என்று கூறுவதால்[10] இவன் நல்ல பண்பாளன் என்பதை அறியலாம்.

ஐங்குறுநூறு தொகுப்பித்தல்

அகத்துறையில் அரிய நூல் ஒன்றைத் திறமையாளர்களைக் கொண்டு உருவாக்க வேண்டுமென்று இவன் விரும்பினான். அறிவில் சிறந்து விளங்கிய புலவர் கூடலூர்கிழாரிடம் அப்பணியை ஒப்படைத்தான். அவர் ஐந்து திணைகளையும், ஐந்து புலவர்களிடம் பகிர்ந்தளித்தார். ஒவ்வொருவரும் 100 பாடல்கள் பாடவேண்டும் என்றும் அந்த நூறும் பத்துப் பத்தாகத் தனித்தனித் தலைப்பின்கீழ் அமையவேண்டும் என்றும் அவர் வரையறை கூறியிருந்தார். அவர் கூறியபடி ஓரம்போகியார் மருதத்திணைப் பாடல்களைப் பாடினார். அம்மூவனார் நெய்தல், கபிலர் குறிஞ்சி, ஓதல் ஆந்தையார் பாலை, பேயனார் முல்லை என்ற முறையில் பிற திணைக்குரிய பாடல்களும் பாடப்பெற்றன. அவை கூடலூர் கிழாரால் தொகைநூலாக உருவாக்கப்பட்டன. தலைப்புக்குப் பத்துப் பாடல், திணைக்குப் பத்துத் தலைப்பு என்ற நிலையைக் காணும்போது இது திட்டமிட்டுப் பாடிய தொகுப்பு நூல் என்பது புலனாகிறது.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. புறம். 22
2. ஷை 17 : 27
3. ஷை 22 : 20–28
4. புறம். 17
5. ஷை 17 : 30–34
6. ஷை 17 : 34–36
7. ஷை 229 : 25–27
8. புறம். 20 : 7–21
9. ஷை 17 : 1–8
10. ஷை 20 : 1–6

சேரல் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை

விளங்கில் வெற்றி

விளங்கில் என்பது மாடமாளிகைகள் நிறைந்த ஊர். 'தெற்றி' என்னும் ஒருவகை விளையாட்டு அங்குள்ள மக்களுக்குச் சிறப்பு விளையாட்டாகும். இவன் அந்த ஊரைத் தாக்கினான். அதன் சிறப்புகளைத் தன் வாட்படை கொண்டு அழித்தான்.[1]

காலம்

இவன் தனது விளங்கில் வெற்றியைப் புலவர் ஒருவர் நன்கு சிறப்பித்துப் பாடவேண்டும் என்று விரும்பினான். கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைச் சிறப்பித்துப் பத்துப் பாடல்கள் பாடியது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அப்போது கபிலர் இல்லை; இறந்துவிட்டார். அவர் இருந்தால் நலமாயிருக்குமே என்று எண்ணி ஏங்கினான். இந்த ஏக்கத்தை நிறைவுசெய்யப் பொருந்தில் இளங்கீரனார் என்ற புலவர் தாமே முன்வந்தார். கபிலரைப்போல் இவர் இவன்மீது பத்துப் பாடல்கள் பாடியிருக்கக்கூடும். பதிற்றுப்பத்தைத் தொகுத்தவர் ஏதோ காரணத்தால் இதை விட்டிருக்கக்கூடும்.

இவன் தன் காலத்தில் கபிலர் இல்லை எனக் கூறுவது இவனது காலத்தை வரையறுக்க உதவி செய்யும். செல்வக் கடுங்கோவை அடுத்து அரியணையேறியவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை ஆவான். சேரல் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இந்தப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைப் பாடிய அரிசில்கிழாரைப் பற்றி எண்ணவில்லை. எனவே, இவனது காலம் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கும் இடைப்பட்டது என்பது தெரிகிறது.

வானவன் வரலாற்றில் இவனைப்பற்றி மேலும் காணலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *புறம். 53 : 3–5*

கோச்சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை[1]

இவனது வரலாற்றைப் புறநானூற்றுக் கொளுக் குறிப்பு ஒன்று சுட்டுகிறது.

மனைவி

இவன் ஒருத்தியை மணந்து உவகையுடன் வாழ்ந்தவன் எனத் தெரிகிறது. இறந்தவன் தெய்வப் பெண்களுக்குத் துணையாகச் சென்றான் என்று கூறப்படும்போது தன் துணை (மனைவி), ஆயம் இவற்றை மறந்தான் என்று கூறப்படுவதால் அதை உணரமுடிகிறது.

கொடைத்தன்மை

அளந்து கொடுத்து அறியாதவன்; அளக்காமல் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தவன்.

தோற்றப் பொலிவு

'மணிவரை அன்ன மாயோன்' என்று இவன் கூறப்படுவதால் கறுகறுத்த இவன் பொலிவு வெளிப்படுகிறது.

யானைக்கண் என்பதனோடும் இந்த நிற ஒருமைப்பாடு தொடர்புகொண்டுள்ளதை நாம் உணர முடிகிறது.

கூடலூர்கிழார் வானியலில் வல்லவர். சில கோள்நிலைக் குறிகளால் இந்த அரசன் இன்ன நாளில் இறந்துபடுவான் எனக் கணித்து அறிந்தார். ஆனால், தம் கணிப்புப்படி நடவாதிருக்க வேண்டுமென்று விரும்பி அரசன் நோயற்று இருக்க வேண்டுமென வாழ்த்தினார். வாழ்த்துப் பலிக்கவில்லை; கணிப்புப் பலித்தது. கணித்த நாளில் அவன் இறந்தான். இறந்தது கண்டு புலவர் வருந்திப் பாடினார்.

இறந்த நாள்

மேழ ஓரை, கார்த்திகை நாள் அந்த நாளின் முதல் கால் பகுதியாகும். அது பாதி இரவாகும். முடப்பனையின் (அனுடம்) நிலை அடிவெள்ளி, கடைக்குளத்தின் (புனர்பூசம்) நிலை கடை வெள்ளி. இந்த எல்லையில் பங்குனி மாதத்து முதல் பதினைந்து நாளில் உச்சம் உத்தரமீன், அந்த உத்தரமீன் உச்சியிலிருந்து சாய்ந்தது. அதற்குப்பின் எட்டாம் மீனாகிய மூலம் அதற்கு

எதிரே எழுந்தது. அந்த உத்தரத்திற்குமுன் எட்டாம் மீனாகிய மிருகசீரிடம் துறையிடத்தே தாழ்ந்தது. அப்போது ஓர் எரிமீன் கீழ்த்திசையிலோ வடதிசையிலோ செல்லாது நிலத்திற்கு விளக்காக விழுந்தது. இந்த நிகழ்ச்சி நடந்த ஏழாம் நாள் அவன் இறந்தான்.[2]

மேலே தனித்தனியே கண்ட வரலாற்றில் வரும் செய்திகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவையாக உள்ளன. அன்றியும் குறுங்கோழியூர் கிழாரால் பாடப்பட்ட மூன்று பாடலுக்கு நான்கு வகையான தொடர் அமைப்புகள் உள்ளன. எல்லாமே புறநானூற்றைத் தொகுத்தவரால் குறிப்பிடப்பட்டவை. எனவே, நால்வேறு பெயர்களில் கூறப்பட்டுள்ளவரும் ஒருவனே எனக் கருதலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. இவனும் சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையும் ஒருவராக இருக்கலாம்.
2. புறம். 229 : 17

வானவன்

வானவன் யார்? ஒருவனா? பலரா? என்பனவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அவனது செயல்களையும் இருப்பிடங் களையும் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.[1]

இமயத்தில் வில் பொறித்தவன்

வஞ்சி நகரில் இருந்த வானவன் ஒருவன் இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்தான்.[2] இவன் 'மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன்' என்று கூறப்பட்டுள்ளான். இந்த வானவனுக்கும், சோழ அரசன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனுக்கும் போர் நடந்தது. வஞ்சி நடந்த அந்தப் போரில் இந்த வானவன் மாண்டான். வஞ்சி நகரம் வருத்தத்திற்கு உள்ளாகியது.

இமயத்தில் வில்லைப் பொறித்தவன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்னும் சேர அரசன் ஆவான். இந்தச் செயலில் அவனுக்குத் துணையாக இருந்தவர்கள் இருவராவர். ஒருவன் அவனது மகன் செங்குட்டுவன்; மற்றொருவன் அவன் காலத்தில் கொங்கு

நாட்டுப் பகுதியில் சிறப்புற்று விளங்கிய மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்னும் சேர அரசனாவான்.[3]

நெடுஞ்சேரலாதன் (வேல்பஃறடக்கை) பெருநற்கிள்ளி யோடு போரிட்டு இறந்தான். எனவே, இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட வானவன் செங்குட்டுவனாகவோ, மாந்தரஞ்சேரல் இரும் பொறையாகவோதான் இருக்கமுடியும்.

செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குச் சிலை அமைத்தபின் துறவு பூண்டான் எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. எனவே, கிள்ளிவளவனோடு போரிட்டு இறந்தவன் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையே என்பது தெளிவாகிறது. இந்தக் கருத்தை மேலும் சில சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன.

வானவன் கொல்லிமலைப் பகுதியை ஆண்டுவந்தான்.[4] மாந்தரஞ்சேரல் கொல்லிமலை நாட்டைத் தாக்கிப் போரில் வென்று அங்குத் தங்கி அரசாண்டபோது குறுங்கோழியூர்கிழார் இவனை நேரில் கண்டு பாடியுள்ளார்.[5] இவை வானவன் என்று குறிப்பிடப்படுபவனும், மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையும் ஒருவரே என்பதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இந்த வானவனின் படைத் தலைவன் பிட்டன் ஆவான்.[6] மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு ‘மாந்தரம்பொறை கடுங்கோ’ என்னும் பெயரும் உண்டு. புகழூரில் உள்ள சங்ககாலத்தைக் கல்வெட்டு கடுங்கோ அரசனையும்[7] பிட்டனையும் குறிப்பிடு கிறது. எனவே, வானவன் என்பவன் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையே என்பது கல்வெட்டுச் சான்றாலும் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

இவனைச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனின் மகன் என்று அந்தச் சங்ககாலக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது.

செல்வக்கடுங்கோவின் மக்கள் இரண்டு பேர். ஒருவன் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (தகடூரை வென்றவன்). அவன் எட்டாம் பத்தின் தலைவனாவான்.[8] மற்றொருவன் குட்டுவன் இரும்பொறை. இவன், ஒன்பதாம் பத்துத் தலைவனின் தந்தை ஆவான்.[9] மாந்தரஞ்சேரல் தொண்டி நகரில் போர் தொடுத்து வென்று அங்கும் சில காலம் தங்கி அரசாண்டான்.[10] தொண்டி, குடநாட்டில் இருந்த துறைமுகம். குடநாட்டை அடுத்திருந்த குட்டநாட்டில் இவன் முதன்முதலில் தன் அரசியல்

வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான் எனல் பொருந்தும். இதனால் இவன் குட்டுவன் இரும்பொறை என்றும் கூறப்பட்டான். இவற்றையெல்லாம் ஒன்றசேர்த்து எண்ணும்போதும குட்டுவன் இரும்பொறை, மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, வானவன் என்ற பெயரால் குறிப்பிடப்படுவோர் அனைவரும் ஒருவரே என்று ஐயம் திரிபு இல்லாமல் தெரிந்துகொள்ளலாம். இவன் பதிற்றுப்பத்து எட்டாம் பத்துத் தலைவனின் தம்பியாவான். சங்ககாலக் கல்வெட்டு இவனைப் 'பெருங்கடுங்கோ' என்று குறிப்பிடுகிறது என்பதைக் கண்டோம். இந்தப் பெருங்கடுங்கோ, பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ வஞ்சி நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்தவன் என்பதை அவனது வரலாற்றால் அறியலாம்.[11] வானவன் வஞ்சி நகரில் இருந்துகொண்டு அரசாண்டதும் இதுவும் ஒன்றாய் அமைந்து இவர்களுடைய வரலாறுகள் எல்லாமே ஒன்றுக்கொன்று எள்ளளவும் முரண்பாடு இல்லாமல், குழப்பம் இல்லாமல் தெளிவாய் அமைவதைக் காண்கின்றோம்.

இந்த முடிவுகள் எல்லாம் மேலும் ஆய்வுக்குரியவை. சோழ அரசர் இருவரோடு இவன் போராடினான். முதலில் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடு போரிட்டுத் தோற்றான்.[12] பின்பு, கிள்ளிவளவனோடு போரிட்டு மாண்டான்.[13]

குடகடலில் நாவாய் ஓட்டல்

தொண்டி, மாந்தை ஆகிய மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் இவனுக்கு உரித்தாயிருந்தன. இவன் கடல் வாணிகத்தில் கவனம் செலுத்தினான். இவனது கப்பல்கள் அரபிக்கடல் வழியே மேலை நாடுகளுக்குச் சென்று பொன்னைக் கொண்டு வந்தன. கப்பல் வாணிகத்தில் இவனோடு போட்டியிட எவராலும் முடியவில்லை. எனவே, இவனது கப்பல்கள் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டதிலிருந்து அரபிக்கடலில் பிறரது கப்பல்கள் செல்லவில்லை.[14]

கொடைத் தன்மை

யாழ் இசையில் வல்ல 'கோடியர்' எனும் மக்கள் இவனை நாடிச் சென்றனர். அவர்கள் இவனிடம் பரிசில் பெற்றார்கள் எனலாம்.[15]

சிறப்புப் பெயர்கள்

'வெல்போர் வானவன்'[16], 'நற்போர் வானவன்'[17] ஆகிய தொடர்கள் இவனது போர் ஆற்றலையும், வெற்றியையும் உணர்த்துகின்றன. 'சினமிகு தானை வானவன்'[18], 'பொருந்தார் முனையரண் கடந்த வினைவல் தானை வானவன்'[19] ஆகிய தொடர்கள் இவனது படையின் ஆற்றலை விளக்குகின்றன.

'வில்கெழு தடக்கை......வானவன்'[20]

'பெரும்படைக் குதிரை ..... வானவன்'[21] ஆகியவை இவனது போர்க்கோலத்தைக் காட்டுகின்றன.

'தேனிமிர் நறுந்தார் வானவன்'[22] 'நெடுந்தேர் வானவன்'[28] ஆகியவை இவனது தோற்றப் பொலிவை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. *அகம். 33 : 14, 77 : 15, 143 : 10, 159 : 15, 213 : 15, 309 : 10, 381 : 12*
2. *புறம். 39 : 15–17, 126 : 14*
3. **ஷை** *39 : 14 : 10*
4. *அகம். 33 : 14, 213 : 15*
5. *புறம். 22*
6. *அகம். 77 : 16, 143 : 12*
7. *இக் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் கடுங்கோ, பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ ஆவான். இவன் ஒன்பதாம் தலைவனாகிய இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தந்தை குட்டுவன் இரும்பொறையே ஆவான்; எட்டாம் பத்தின் தலைவனான பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் தம்பி ஆவான். இவன் குட்ட நாட்டில் சிறப்புப் பெற்றுப் பொறையர்குடி அரசனாய் விளங்கியது போலச் சேரமான் குடக்கோச் சேரல் இரும்பொறை குடநாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கிய பொறையர்குடி அரசன் ஆவான்.*
8. *பதிற். பதி. 8 : 10*
9. **ஷை** *9 : 1*

10. புறம். 17 : 13
11. ஷை 11 : 5-7
12. ஷை 125 : 16
13. ஷை 39 : 16-17
14. ஷை 126 : 14-16
15. அகம். 309 : 9
16. ஷை 33 : 14, 143 : 10, 159 : 15, 213 : 15
17. ஷை 309 : 10
18. புறம். 126 : 14
19. அகம். 381 : 13-15
20. ஷை 159 : 15
21. ஷை 309 : 10
22. ஷை 381 : 15
23. புறம். 39 : 16

சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன்[1]

குட்டுவன் என்னும் பெயர் இவன் சேரர் குடியைச் சேர்ந்தவன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது. அதனை வலியுறுத்தும் சான்றாக அவனைப் பாடிய புலவர், அவனது தந்தை வஞ்சி நகரத்தவன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே, சேரர் குடியினன் என்பது தெளிவு.

இவன் நாடு

இவன் வெண்குடை என்னும் ஊரில் இருந்துகொண்டு அரசாண்டு வந்தான். அந்த ஊர் வயல்கள் நிறைந்த ஊர். இவன் தந்தை வஞ்சி நகரத்தவன்.

தோற்றம்

மார்பிலே சந்தனம், தோளிலே வில், வலிமைமிக்க கைகளில் கூர்மையான வாள், இந்தக் கோலத்துடன் இவன் காட்சியளித்தான்.

கொடைத் தன்மை

குமரனார் என்னும் புலவர் மதுரையில் வாழ்ந்தவர். அவரது தந்தை கோனாட்டு எறிச்சலூரில் வாழ்ந்த மாடலன். இந்தக் குமரனார் இந்தக் குட்டுவனை வள்ளல் என்று பலரும் புகழ்வதைக் கேட்டிருந்தார். வெண்குடை நகருக்குச் சென்று இந்தக் குட்டுவனின் தந்தை நகரான வஞ்சியைச் சிறப்பித்துப் பாடினார். கேட்ட இந்தக் குட்டுவன் பெரிதும் மகிழ்ந்து கொல்லும் போர் யானை ஒன்றைப் பரிசிலாக வழங்கினான். புலவர் யானையைக் கண்டு அஞ்சி ஒதுங்கினார். புலவர் பரிசில் சிறியது என்று எண்ணி ஒதுங்கினார் என்று எண்ணினான். முன்பு அறித்ததைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிய மற்றுமொரு யானையைப் பரிசிலாக அளித்தான். இதனால், புலவர் நடுநடுங்கிப்போய் அவனிடம் பரிசில் கேட்பதையே நிறுத்திவிட்டாராம்.

இவ்வாறு அவனது கொடைத் தன்மை அமைந்திருந்தது.

ஏனாதிப் பட்டம்

'ஏனாதி' என்னும் பட்டம் படைத் தலைமை பூண்டு சிறப்புடன் போராடியவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்புப் பட்டம். வேளாண்மையில் சிறந்தவர்களுக்குக் 'காவிதி'ப் பட்டமும் வாணிகத்தில் சிறந்தவர்களுக்கு 'எட்டி'ப் பட்டமும் இவ்வாறு சிறப்புக் கருதித் தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்ட பட்டங்களாகும். இந்தக் குட்டுவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்தப் பட்டத்தில் 'சோழிய' என்னும் அடைமொழி உள்ளது. இதனால், இந்தப் பட்டத்தை அளித்தவன் சோழ அரசன் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. சோழன், சேரனுக்கு இத்தகைய பட்டம் அளித்துச் சிறப்பிக்கக் காரணம் என்ன?

இந்தக் குட்டுவன் சோழரது படைத் தலைமை பூண்டு சிறப்புடன் போராடிச் சோழனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்திருக்க வேண்டும். இதனால் இவன் இந்தச் சிறப்புப் பட்டத்தைப் பெற்றிருக்கவேண்டும்.

இந்தப் படைப்பணியை இவன் தனது இளமைக் காலத்தில் ஆற்றியிருக்கலாம். சோழன் பாராட்டிப் பட்டம் வழங்கியதோடு தன் சார்பாக அல்லது தனக்குத் துணையாக

வெண்குடையில் இருந்துகொண்டு ஆளும்படி அமர்த்தியிருக்கலாம். வெண்குடை மக்கள் அவனது நற்பண்புகளை எண்ணி அவனைத் தம் ஊர் 'கிழவோன்' என்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். இவ்வாறு இவன் 'வெண்குடை கிழவ'னாக விளங்கினான்.

இந்தப் பட்டத்தை இவனுக்கு வழங்கிய சோழன், சேட்சென்னி (இலவந்திகைப் பள்ளியில் இறந்தவன்) என்பதை ஏனாதி திருக்கிள்ளி வரலாற்றில் காணலாம்.

மேற்கோள் குறிப்புகள்

1. ஷை *304*

3. சேர அரசப் புலவர்கள்

பிற புலவர்களால் பாடப்பெற்றுள்ள சேர அரசர்கள் வரலாற்றை இதுவரை கண்டோம். இவர்களே அன்றித் தாம் பாடிய பாடல்களால் சங்கநூல்களில் இடம் பெற்றுள்ள சேர அரசர்களும் உண்டு.

1. கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தன்
2. சேரமான் இளங்குட்டுவன்
3. சேரமான் எந்தை
4. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை
5. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை
6. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ
7. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ
8. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்

'சேரமான்' என்னும் சொல் சேரர் குடிமகன் என்னும் பொருளைத் தரும். இது சேரர் குடியினர் அனைவர்க்கும் உரியது. சேரர் குடி, சேர நாட்டை அரசாண்ட குடி; சேர நாட்டுக் குடிமக்கள் அன்று.

சேரர் குடியைச் சேர்ந்த அரசன் ஒருவனின் மகன் எத்தனை பேர் இருந்தாலும், அத்தனை பேரும் ஆங்காங்கே சிறு பகுதிக்கேனும் அரசர்களாக விளங்கிய நிலைமையை அவர்களது வரலாற்றில் நாம் காண்கின்றோம். எனவே, சேரமான் என்னும் அடைமொழி பெற்றுள்ள அனைவரும் ஒரு சிறு பகுதிக்கேனும் அரசர்களாக விளங்கினார்கள் என்று கொள்வது பொருத்தமானது. இந்த வகையில் பிறரால் பாடப்படாவிட்டாலும் தாம் பாடல்கள் பாடிச் சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்ற புலவர்கள்—'சேரமான்' என்னும் அடைமொழியுடன் சங்கநூல்களைத் தொகுத்தோரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புலவர்கள் - சேர அரசர்கள் என்றே கொள்ளத்தகும்.

மற்றும் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ ஆகிய பெயர்களில் 'கோ' என்னும் சொல் அவர்கள் அரசர்களே என்பதை உணர்த்துகின்றன, 'முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்' என்னும் பெயரில் 'சேரல்' என்னும்

குடிப்பெயர். இவன் அரசன் என்பதை உணர்த்துகிறது. அந்துவன் என்னும் பெயர், பெயர் ஒப்புமையால் தோன்றக்கூடிய உய்த்துணர்வு.

கருவூர்ச் சேரமான் சாத்தனார்[1]

காதலன் யாமத்தில் வந்திருக்கிறான்; வெளியில் காத்திருக்கிறான். தோழி அவனுக்குக் கேட்கும்படி காதலியிடம் கூறுகிறாள். 'வா என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. போ என்றும் சொல்ல முடியவில்லை. என்ன செய்வோம்?' என்பது அவளது கூற்று. இந்தக் கருத்தமைந்த பாடலை அவன் பாடியுள்ளான்.

சேரமான் இளங்குட்டுவன்[2]

காதலி காதலனுடன் சென்றுவிட்டாள்; தாய் தந்தையருக்குத் தெரியாமல் சென்றுவிட்டாள். செய்தி அறிந்த செவிலித்தாய் அவளை வளர்த்த தாய்க்கு வருந்திக் கூறுகிறாள். தான் ஆயத்தாரோடு பந்தடிக்கும்போதே கன்றும் அவளது காலடிகள், வெயில் காயும் காட்டில் எப்படி நடந்து சென்றனவோ என்பது அவளது ஏக்கம். இந்தக் கருத்தமைந்த பாடலை இவன் பாடியுள்ளான்.

சேரமான் எந்தை[3]

காதலன் தன்னை விட்டுவிட்டுச் செல்கிறான் என்று கவலைப்படுகிறாள் காதலி; கண்ணீர் வடிக்கிறாள். தோழி அவளைத் தேற்றுகிறாள். இந்தக் கண்ணீரோடு உன்னை விட்டுவிட்டு யார் செல்வார்; மராமரம் வேனில் காலத்தில் பூத்திருக்கும் தேமூர் போன்ற அழகி நீ. உன்னையும் உடன்கொண்டு செல்வார் என்பது அவளது ஆறுதல் மொழி.

இந்தக் கருத்தமைந்த பாடலை இவன் பாடியுள்ளான்.

நாடு

தலைவியின் அழகைத் தேமூர் என்னும் ஊரின் அழகோடு ஒப்பிட்டு இவன் பாடியுள்ளான். எனவே, தேமூரில் தங்கி இவன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான் எனலாம்.

(தேமூர் ஒண்ணுதல், என்பதற்குத் தேமல் ஊர்ந்து ஒளிவீசும் நெற்றி என்றும் பொருள் கொள்ள இடம் உண்டு.)

சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை[4]

இவன் தான் பாடிய பாடலில் விழுப்புண்பட்டு இறக்க வழியின்றிக் கட்டிப்போட்ட நாய்போல் கிடக்கும் நிலையை வெளிப்படுத்துகிறான். பிறர் முயற்சியால் கிடைத்த நீரை வயிற்றுத் தீத்தணிய இவ்வுலகில் உண்பவர் உண்டோ? இல்லை என்கிறான்.

புறநானூற்றைத் தொகுத்த ஆசிரியர் தம் கொளுக் குறிப்பில் விளக்கமான வரலாற்றைத் தருகிறார்.

சோழ அரசன் செங்கணான் என்பவனோடு இவன் போரிட்டான். போர் 'திருப்போர்ப்புறம்' என்னுமிடத்தில் நடைபெற்றது. போரில் சேரன் பிடிபட்டான். குடவாயில் (குடவாசல்) என்னும் ஊரில் ஒரு கோட்டம். அந்தக் கோட்டத்தில் ஒரு சிறை. அந்தச் சிறையில் இவன் அடைக்கப்பட்டான். சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கையில் குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கேட்டான்; கிடைக்கவில்லை. காலம் தாழ்ந்து வேறொருவன் முயற்சியால் தண்ணீர் கிடைக்கப் பெற்றான். அதனைக் கையிலே வாங்கினான். உண்ண மனம் வரவில்லை. மேலே கண்ட கருத்தமைந்த பாடலைப் பாடினான். தண்ணீரைக் குடிக்காமலேயே மாண்டு போனான்.

களவழி என்னும் நூலுக்கும் இந்தப் போருக்கும் தொடர்பு உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. சோழன் செங்கணான் வரலாற்றில் இதனைத் தெளிவாகக் காணலாம்.

தோற்றம்

கணையமரம்போல் வலிமைமிக்க கால் இருந்தமை யாலோ, கணுக்காலுக்கும் கீழ் இல்லாத காலை உடையவனாக இருந்தமையாலோ, கணைகள் தாக்கிய விழுப்புண்களைத் தழும்புகளாகக் கொண்டிருந்தமையாலோ, பிற எதனாலோ இவனது பெயரோடு கணைக்கால் என்னும் அடைமொழி அமைந்துள்ளது.

மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ[5]

குடும்பத் தலைவன் குடும்பத் தலைவியை விட்டுவிட்டு வேறொருத்தி நலத்தைத் துய்க்கும் கொடுமையை விளக்கும் மருதத்திணைப் பாடலை இவன் பாடியுள்ளான்.[6]

மகனைப் பெற்ற பின்னும் கணவனைக் காணாது வாழ்கிறாளே அவள் 'என்ன கடத்தளோ' (எத்தகைய கடப்பாட்டாளோ) என்று இவன் குறிப்பிடுகிறான்.[7]

இவன் பருவூர்ப் போர்க்களத்தில் சோழனுக்கும், சேர பாண்டியர்க்கும் நடந்த போரில் சேர பாண்டியரைப் போரில் கொன்று, 'அஃதை' என்னும் பெண்மணியின் தந்தை வெற்றி பெற்றதைக் குறிப்பிட்டுள்ளான்.[8]

முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்[9]

காதலனுக்குக் காதலியின் தோழி அறிவுரை கூறுகிறாள்.

துறைவ, 'ஒரு நாள் வந்து, உன் வண்ணம் எப்படி என்று கேட்டுவிட்டுச் சென்றால் உன் பெருமைக்குக் குறைவு வந்து விடுமோ' என்பது அவள் கூற்று. திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை இவ்வாறு நயமாகக் கூறுவதாகப் பாடியுள்ள இவனது புலமைத் திறம் பாராட்டுதலுக்கு உரியது.

இவன் எங்கு முடங்கிக் கிடந்தான்? ஏன் முடங்கிக் கிடந்தான்? முடப்பட்டுக் கிடந்தானா? என்பன போன்ற வினாக்கள் இவன் பெயரிலுள்ள அடைமொழியில் தோன்றும்; விடைக்குச் சான்று இல்லை.

மேற்கோள் குறிப்புக்கள்

1. குறள். 268
2. அகம். 153
3. குறந். 22
4. புறம். 74
5. அகம். 96, 176
6. நற். 50

7. *அகம். 176 : 21*

8. *ஷை 96 : 10–15*

9. *அகம். 30*

கருவிநூல் பட்டியல்

(Bibliography)

தமிழ் இலக்கியம்

1. தொல்காப்பியம்
2. எட்டுத்தொகை
3. பத்துப்பாட்டு
4. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு
5. சிலப்பதிகாரம்
6. மணிமேகலை
7. கலிங்கத்துப்பரணி
8. திருத்தொண்டர் புராணம்
9. தொண்டைமண்டல சதகம்
10. நளவெண்பா
11. நன்னூல்
12. பன்னிருபடலம்
13. பெரிய திருமொழி
14. பெருந்தொகை
15. வெண்பாப்பாட்டியல்

பாலி இலக்கியம்

1. தீபவம்சம்
2. மகாவம்சம்

இயல் 1

1. நாகசாமி, இரா. — கல்வெட்டியல், தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறை, சென்னை, 1981

2. நாகசாமி, இரா. — கல்வெட்டு ஓர் அறிமுகம், தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை, 1972

3. Ahamed Hasan Dani — *Indian Palaeography,* Oxford University Press, 1963

4. Arokiaswami, M. — *The Classical Age of the Tamils,* University of Madras, 1966

5. Kamil Zvelebil — *The Brahmi Hybrid Tamil Inscriptions,* Arcniv Orientalini 32, 1964

6. Kamil Zvelebil — *The Smile of Murugan,* E.J. Brill Leiden, 1973

7. Krishna Sastri, H. — *Caverns and Brahmi Inscriptions of South India* in the Proceedings and Transactions of the First Oriental Conference, Poona, 1919

8. Mahadevan, I. — *Corpus of Tamil Brahmi Inscriptions,* Reprint of the Seminar on Inscriptions, Department of Archaeology, Government of Tamilnadu, Madras, 1966

9. Mahalingam, T.V. — *Early South Indian Palaeography*, University of Madras, 1967

10. Mortimer Wheeler with A. Ghosh and Krishna Deva — *Arikamedu: An Indo-Roman Trading Station on the East Coast of India* in Ancient India No. 2, July 1946

11. Narayan Rao, C. — 'The Brahmi Inscriptions of South India' in *New Indian Antiquary*, Vol. I

12. Nilakanta Sastri, K.A. — *Sangam Literature: Its Cults and Culture*, Swathi Publications, Madras, 1972

13. Pillay, K.K. — 'The Brahmi Inscriptions of South India and the Sangam Age' in *Tamil Culture* Vol. V. No.2

14. Subramania Iyer, K.V. — *Historical Sketches of the Ancient Dekkan*, Vol. III, Coimbatore, 1969

கல்வெட்டுத் தொகுப்பு நூல்கள்

1. Annual Report on South Inian Epigraphy Vols. 1904, 1906, 1907, 1908, 1910, 1911-12, 1927-28, 1936-37, 1937-38, 1939-40, 1951-52, 1961-62, 1963-64.
2. Inscriptions of the Pudukkottai State.
3. Madras Epigraphical Report 1914-15.

நாளிதழ்கள்

1. கொங்கு	15–8–1974
2. தமிழ் முரசு	13–9–1973
3. தினமணி சுடர்	15–7–1973
4. Indian Express	6–12–1973
5. The Sunday Standard	16–7–1967

இயல் 2

1. கோவிந்தன், புலவர் கா.	சேரர், கழகம், சென்னை, 1966
2. துரைசாமிப் பிள்ளை, ஔவை சு.	சேர மன்னர் வரலாறு, சாந்தி நூலகம், சென்னை, 1960